

LIBRO DE ORO

2024

Dagboeken van de Hospitaleros in Roncesvalles

Foto : Bert de Stigter

Voorwoord

Nadat ik op 1 mei jl. tot voorzitter van de Werkgroep Hospitaleren Roncesvalles werd benoemd, heb ik twee keer als Hospitalero in Roncesvalles gewerkt. Voor zover ik dat nog niet wist, heb ik nu ook met eigen ogen kunnen zien met hoeveel inzet en enthousiasme jullie in Roncesvalles aan de slag zijn.

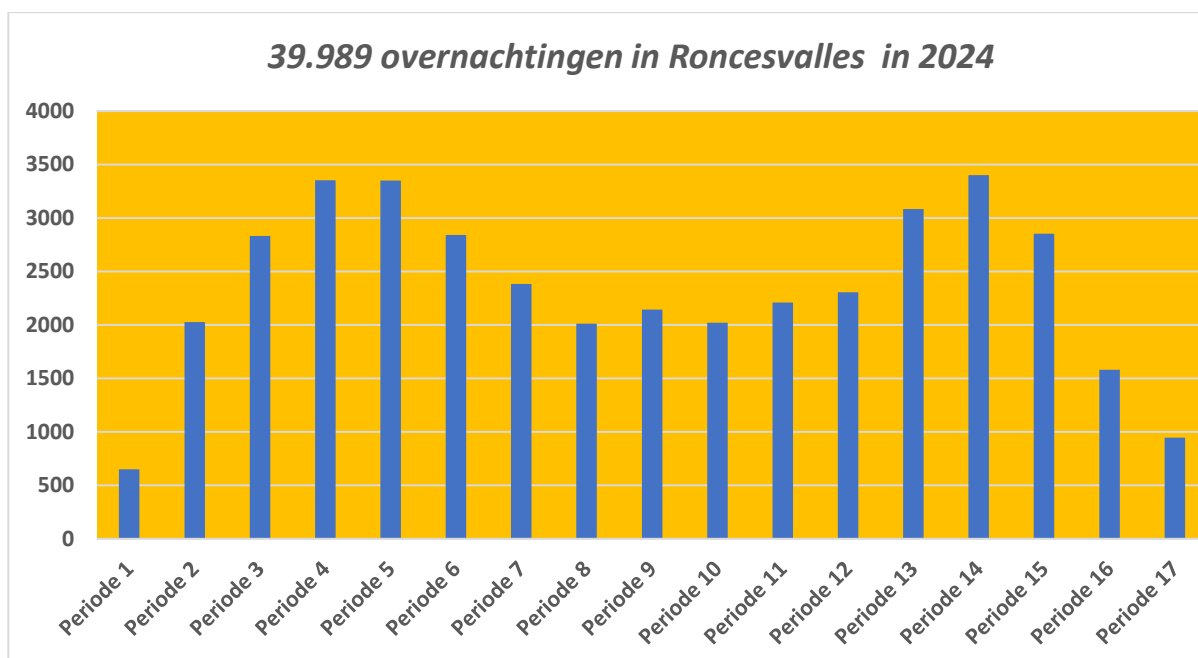
Voor sommigen was het de eerste keer, anderen kwamen voor de tweede keer, sommigen komen al nog veel langer in de herberg werken. Die inzet is een compliment waard voor jullie allemaal en het toont jullie betrokkenheid bij het pelgrimeren naar Santiago de Compostela.

Ik heb met veel plezier het Libro de Oro van seizoen 22 gelezen. De vele verslagen geven een uitstekend beeld van alles wat dit jaar in Roncesvalles weer is gebeurd.

Als Werkgroep zijn wij ons er zeer van bewust dat sommige Hospitaleros zich over een aantal ontwikkelingen met betrekking tot het pelgrimeren in het algemeen en met betrekking tot de gang van zaken in Roncesvalles zorgen maken. Wij proberen die zorgen zo goed mogelijk op te pakken. Tegelijkertijd zien wij gelukkig ook dat die zorgen niet bepalend zijn voor jullie enthousiasme voor het hospitaleren in Roncesvalles. Ook voor 2025 is de planning (bij het schrijven van dit voorwoord) bijna rond!

Ik wens je veel leesplezier en inspiratie voor 2025.

Diedrick Jansen

Periode 1 Vrijdag 8 maart t/m Vrijdag 22 maart 2024

Hospitaleros: Martien van Diesen, Annemieke de Jongh, Wim Tomassen,
Han Hoevenaars, Berry Lammertink

Aantal pelgrims 649

Ierland

Donal is zijn naam. Meer heeft-ie niet. Niet eens een -d- om zijn naam af te maken. Incompleet. Zijn rugzak is gestolen, z'n creditkaart geblokkeerd. Hij kent het paswoord van zijn telefoon niet meer. Andere telefoonnummers, het thuisfront? Gewist. Zijn vader? Nee! Volgens zijn paspoort komt hij uit Ierland, maar hoe hij hier gekomen is, herinnert hij zich niet meer. Een vliegticket zegt, dat hij op 19 februari landde in Bordeaux. Hoezo Bordeaux? Ben je al eerder hier geweest? Schouderophalen. Zijn ogen dwalen rond, maar zien niets. Hij ziet er verzorgd uit met een bos haar, waar de Keltische wind nog in ruist. Een baard als van Maldegij's, de tovenaars, maar zonder restanten van allerlei brouwsels. Zijn krachten echter zijn vervlogen, hij kan elk moment breken.

Een aansteller, een toneelspeler. Gedrogeerd, zijn pillen vergeten, de zaak besodemieterend. Bel de dokter, de politie, de uitvaartondernemer. Dus de politie gebeld: vier man sterk. De Spaanse politie is zich duidelijk bewust van zijn eigen zwakte. Ook bij Sabina durven ze niet binnen te komen, anders dan in rotten van drie. Ze zijn ook gedreven om alles heel zorgvuldig te doen: ze nemen er alle tijd voor, overwegende, delibererende en herhalende. En ze laten het nooit bij één pilsje. Dus ook nu: op een bepaald moment zijn ze alle vier aan het bellen. De vreemdelingendienst, aanpalige herbergen,

de Ierse ambassade. Allen gesloten. De vierde verontschuldigt zich: zijn gsm had opgeladen moeten worden. Conclusie: we komen morgenvroeg om kwart over acht terug. Los het voorlopig maar zelf op. Men gaat een evaluatiebijeenkomst beleggen bij Sabina.

Intussen zijn ook de zorgdiensten gearriveerd. Marisol organiseert een bed, ver weg van de reguliere, genormaliseerde pelgrim. Annemiek heeft in een mum een slaapzak, bedsokken en enkele onderbroeken georganiseerd. Uit een afvalbak komt een kwart tube tandpasta, in de wasserij ligt nog een Koreaanse tandenborstel. Berry zet in English style een pot thee en smeert dito een aantal sandwiches. Wim is er niet; die is hem voor een paar dagen gesmeerd met zijn tentje. Tegen tien is Donal gesmoord in naastenliefde en kringloopartikelen. Als hij nu maar blijft slapen tot morgenvroeg als Hermandad weer is gearriveerd.

Tis een sluwert onze Ier. Een normale gsm blijft na en aantal foute toegangspogingen een dag onbenaderbaar. Die uit het land van St. Patrick doet daar, naar zijn zeggen, vijf dagen over. Zo rekt hij zijn verblijf op deze gewijde grond. Hij is net zo vriendelijk als Mark Rutte in de maanden voor de verkiezingen. En hij pakt je straks als Mark Rutte in de jaren na de verkiezingen. Waarom is zijn creditcard zogenaamd geblokkeerd? En wij maar betalen. Golven verontwaardiging en naastenliefde rollen over elkaar. Geen krijgt de overhand.

De andere ochtend vroeg zijn alle officials aanwezig, de Guardia Civil, de Policia Nacional, Tetsju en Marisol. Het net rond de eenzame man uit het land van U2, Sinéad O'Connor, Bob Geldoff, Enya, Van Morrison en Johnny Logan begint zich te sluiten. Koortsachtig verkeer tussen Roncesvalles, Madrid en Dublin brengt tenslotte zijn broer aan de lijn. Geschrokken, bezorgd en coöperatief. Hij zal zijn best doen, om zijn jongste broertje in Roncesvalles te komen ophalen. Of kunnen jullie hem naar Bordeaux brengen, of eventueel naar Biarritz, of... Oké dan. Zaterdag is hij in Bordeaux, zondag met een huurauto in Roncesvalles. De tranen rollen Donal over de wangen. Wankel huppelt hij naar zijn tijdelijke ballingsoord: bed 171. Aan een zak Magdalena's heeft hij op dit moment genoeg. Zijn langzaam voortschrijdend Alzheimer laat hem snel alle ellende van de afgelopen dagen vergeten.

Zweden

Het is al ruim na etenstijd als een morsig echtpaar de herberg betreedt. Hij heet Pieter, zij is witheet. Het zijn Scandinaviërs. Zij laat haar stem rollen, haar ogen rollen en haar vetrollen. Ze is moe en dat is onze schuld; dat heeft ze goed gezien. Zij grauwet naar Annemiek, die haar, vriendelijk lachend, een aantal Roosendaalse vloekwoorden toespugt. Haar man (die van de Zweedse, niet van Annemiek) probeert met vriendelijke knipogen en opgetrokken wenkbrauwen haar optreden wat minder zwaar te maken. Arme jongen. Die heeft een zware dobber aan haar. Ook als ze niet kwaad is. Zo'n type dat in de Jumbo over de prijs van elk product met elk personeelslid een fikse ruzie maakt. Waarom kost een bed hier 14 euro? Zitten er wel gluten in het pelgrimsmenu? We moeten zeker het toiletpapier per velletje betalen? Met geduld en tact weten we haar ertoe te bewegen, zich naar het eten te spoeden, want het is intussen kwart over acht. Ze trekt haar mond zover open, dat haar navel onstuitbaar de wereld in botst, maar is te perplex om iets uit te braken. Berry heeft namelijk in een vloeiende beweging de rugzakken van beide Noorderlichten "abgesteld" bij de EHBO-ruimte. En Wim heeft in dezelfde choreografie de Scandinaviërs naar buiten geloodst en richting Sabina verwezen. Even een cena. Even rust.

Een uur later rommelt de grond weer en spuugt madam weer haar vulkaanvuur uit. Nu over Martien, die haar probeert duidelijk te maken, dat de schoenen toch echt in het schoenenhok neergezet moeten worden. Ze kwakt in een protesthouding op het wankele bankje neer, slaat de armen om haar atletische bovenlijf en valt stil. De echtgenoot, die intussen zijn stappers op de plank heeft

gezet, probeert haar te sussen. Zij keurt hem geen blik waardig. Hij prutst, op zijn knieën gezeten, haar veters los, maar zij weigert pas na enkele minuten de schoenen ook daadwerkelijk uit te doen. Hij sjokt ten tweede male het schoenenhok in. Het bankje slaakt een zucht van verlichting als ze opstaat. Bij de lift hetzelfde drama, nu bedrijf drie. De hospitaleros hebben zich echter wijselijk teruggetrokken op eigen grondgebied.

's-morgens kwart voor acht. Han heeft dienst en wijst de bedden 151 en 152 op de noodzaak om

vóór acht uur te zijn vertrokken. Bed 152 is leeg, schoongemaakt en afgehaald. Uit bed 151 komt de weerzinwekkende geur van putlucht, als mevrouw haar mond opendoet. Haar hoofd komt vervaarlijk gestoken uit de guillotine van het stapelbed. Maar Han is al weg. Op de hoek naar de lift hoort hij haar nog jeremiëren over nachtrust en privacy. Als hij omkijkt ziet ie een half ontklede eland staan briesen in het gangpad, de manen nat rond de kop en de poten vuur slaand uit de vloerbedekking.

Tot aan Santiago zal ze zo vaak en zo heftig te keer zijn gegaan, dat ze dan ruim onder de honderd kilo is geraakt. Weight Watchers is goedkoper.

Zuid-Afrika

Moeder en dochter de Klerk uit Kaapstad. Een beladen familienaam, druipend van het virtuele bloed van de apartheid. Afrikaanders uit een schaamteloze koloniale geschiedenis. Waar Nederland groot in was: uitbuiting en onderdrukking. Kenmerken van onze handelsgeest. Ook nu nog. Alleen nu gaat men daar niet zo ver voor van huis. Men stemt simpel VVD.

Met eigen voorzichtigheid benader ik beide nazaten van Jan van Riebeeck en Paul Kruger. Alles sal reg kom. Paspoorten, Credentials, dinero. Ze antwoorden in perfect Engels. Totdat ze dat schandelijke plakkaat zien, dat in onbeschaamd grote letters kond doet van de Nederlandse gastvrijheid in deze herberg. Alsof je met aplomb de loftrompet steekt over je eigen bescheidenheid. Wat staat er in de bijbel ook weer over die twee handen?

Goed, moeder en dochter, schakelen zonder moeite over op dat mooie Afrikaander, dat mij als sinds mijn jeugd op onredelijke wijze ontroert. Ik las als twaalfjarige het boek " De Kaapse rebel", waarin zo'n kloon van Kerk en KVP de roem verkondigde van de Boerenoorlog. Het avontuur boeide me niet, maar ik viel voor het zingende Zuid-Afrikaans, dat niet de rebel sprak, maar het hart van de jongeman. Ik voelde voor het eerst iets van wat verliefdheid was.

Ho, ho, even bij de les blijven. Ik kwam moeder en dochter in de late namiddag nogmaals tegen, nu bij het Mariabeeld aan het einde van de gang. Ze zongen in hun moerstaal een lied van Amanda Strydom. Ik ben niet katholiek, ik ben wars van heiligenverering. Hun lied echter was zo fijn, hun taal zo klein, dat ik weer verliefd had kunnen worden.

Vader God U ken my naam
My binnegoed en buitestaan
My grootpraat en my klein verdriet
My vashou aan als wat verskiet.
U ken my vrese en my hoop
Die pad wat ek so kaalvoet loop
Die pad het U lankal berei
U maak die pad gelyk vir my.

Alle pelgrims keer weer huistoe
Elke swerwer kom weer tuis
Ek verdwaal steeds op die grootpad
Soekend na U boardinghuis.

Moeder God U ken my waan
My ego en my regopstaan
Die drake waarteen ek bly veg
U wys my altyd weer die weg.

U het my met U lig geseën
Die lig strooi ek op iedereen
Net U weet hoe my toekoms lyk
Ek het niks, U maak my ryk.

<https://www.youtube.com/watch?v=24cNHGJB-tY>

China

Al jaren zijn we gewend aan kratten met Spanjaarden, aan wagonladingen Koreanen, aan een verdwaalde IJslander en aan hordes Italianen. Maar dit jaar met name is de toename van het aantal Chinezen (Vastelandchinezen wel te verstaan) opvallend. Ruben Terlou trekt de hele wereld door om vast te leggen hoe Xi Ping zijn zijderoute uitrolt door overal zijn overtallige landgenoten plekken te laten innemen in armlastige landen. Wat begint met een afhaalchinees eindigt via een wegenbouwproject en de diefstal van grondstoffen in een wegwerp chinees.

Opvallend is dat elke Chinees die deze weken binnenkwam op zijdevoetjes, als plek van herkomst Beijing opgaf. Even kwam de gedachte aan een centraal geleide operatie bij ons op. Zeker toen bleek dat een van hen een grote koffer liet vervoeren door Corre Camino en aanverwanten met daarin alleen maar Chinese waaiers, honderden Chinese waaiers. Om volkomen duistere redenen kreeg Wim er een met opwekkende leuzen (“ De echte weg leidt naar Beijing”, “ Voor elke gele pijl, een Chinees”, “Jacob Morendoder, Xi Oeigoerendoder”).

Maar de klap op de vuurpijl, een honderdklapper, was het vertrek van twee oosterlingen in de vroege ochtend (die met het koffer vol reclamemateriaal), waarvan de vrouw vertelde dat ze op een school werkte en volgend jaar misschien terug wilde komen met een aantal leerlingen! Zij was geen docent of conciërge, geen directielid of amanuensis. Nee, zij was official. Daar geplaatst waarschijnlijk door de communistische partij. Hoe groot is die school dan? Het was een eliteschool met slechts tienduizend leerlingen.

Ik zie Ruben Terlou al zich met zijn trouwe hondenogen en vragende interviewstijl verbazen op de etappe tussen Sahagún en El Burgo Ranero over het lint van duizenden pelgrims met alleemaal hetzelfde petje, hetzelfde merkloze shirtje, dezelfde stokken, dezelfde rugzakken en hetzelfde Mao-

buikje in wording. Vanuit de ruimte is die slinger zelfs te zien, zoals de Chinese muur dat schijnt te zijn. In elk dorp blijken er twee pupillen achtergebleven te zijn om een nieuwe herberg te beginnen met namen als “de gehaaide Sjanghaai” , “een rugzak vol kostbaarheden” of “het terracotta pelgrimsleger”.

Vriendelijk (op haar formulier is ze Boeddhiste) vraagt ze me, met haar camera in de aanslag, of ik een welkomstwoordje wil spreken voor de groep die volgend jaar met haar meekomt, een aanmoediging. Ik stem uiteindelijk toe, al was het alleen maar om de Koreanen dwars te zitten.

Nederland

Het is erger dan je denkt
Hen als je denkt is het nog erger

Periode 2	Vrijdag 22 maart t/m Vrijdag 5 april 2024
Hospitaleros:	Thera van den Hurk ,Cor Baay, Huub van Alem, , Miets Willems-Beunen, Dimph van Aert, Tanja Poortinga-Kool, Sjaak Wolst, (Annemiek de Jongh, Martien van Diesen , de eerste dagen) .
Aantal pelgrims	2.026

Vrijdag 22 maart

Groep 2 is vandaag, bij stralend weer en 21 graden, na een uitleg door de Jefe van groep 1 en een rondgang langs de slaapzalen/wasserij en fietsenstalling vol goede moed begonnen.

De gehele middag was er een gestage aanloop van pelgrims, zodat alle nieuwelingen zich goed konden inwerken. Eenieder, ervaren en onervaren kon rustig zijn/haar draai vinden.

Peter uit Den Bosch met de looks, de mimiek en het stemgebruik van Catweazle, bracht leuke gesprekken en vrolijkheid in de tent. Er werden 82 pelgrims ingeschreven.

Zaterdag 23 maart

Na een regenachtig begin verliep de dag zonnig en winderig. Wandelaars en een enkele fietser kwamen rustig binnendruppelen.

Een Nederlandse pelgrima die haar naam bij het reserveren verkeerd had ingevoerd en daarom zowel voor reserveren als opnieuw voor een slaapplek moest betalen, kreeg met hulp van Marisol keurig het teveel betaalde terug. Er werden 160 pelgrims ingeschreven.

Zondag 24 maart

De dag verliep zoals een zondag hoort te verlopen, rustig en kabbelend. De enigste rimpeling werd veroorzaakt door het vergeten van een toetje voor één der Hospitaleros. Iets waarop betrokkene zich zeer verheugd had. De inschrijving van groepen die hadden gereserveerd verliep goed. Er werden 90 pelgrims ingeschreven.

Maandag 25 maart

Een forse groep verkenners uit Murcia liet zich inschrijven. Onder leiding van hun leiders verliep e.e.a. zeer rustig en gedisciplineerd. Er werden 97 pelgrims ingeschreven.

Dinsdag 26 maart

Vanochtend sneeuwde het, hetgeen alle pelgrims tot goed aankleden aanzette. Een en ander veroorzaakte geen problemen, i.c. pelgrims die te lang bleven hangen. De verkenners uit Murcia vertrokken keurig in marsorde. Een Duitse pelgrima liep terug vanuit Burguete omdat ze iets had vergeten mee te nemen. Er werden 90 pelgrims ingeschreven.

Woensdag 27 maart

Na een verkwikkende edoch korte nachtrust gingen we weer vroeg uit de veren in een poging om onze pelgrims en andere gasten voor 08:00 de deur uit te krijgen. Tenslotte stonden wij alweer te popelen om aan onze schoonmaakwerkzaamheden te beginnen. Helaas werd het een kwartiertje later doordat een van de fietspelgrims wat langzaam op gang kwam en doordat een van de wandelpelgrims er achter was gekomen dat zijn creditcard was gebruikt voor aankopen waarvan hij zelf niet op de hoogte was. De brave man van licht gevorderde middelbare leeftijd uit Australië was er immer nog beduusd van. Zijn bank zou een nieuwe kaart opsturen maar de aankomstdatum daarvan was nog enigszins ongewis. Hij had maar weinig cash en daarnaast een American Express kaart die slechts op weinig plekken werd geaccepteerd. Gelukkig kon de hospitalero aan de deur hem nog wel met een glimlach laten vertrekken door de opmerking dat de AE kaart waarschijnlijk wel

goed genoeg was om bij pinautomaat of bank voor een opname van cash geld te zorgen. Na het eten kwam een roodharige Schotse schone nog even terug voor haar wandelstokken die we keurig bewaard hadden naast de toegangsdeur. Het was koud (lichte vorst) maar droog. Dus al met al goed wandelweer.

Opruimen en afwassen, het blijft een heikel punt. Gelukkig willen we allemaal aan dat soort activiteiten deelnemen. Echter twee Hospitalera's willen zo graag afwassen, dat ze 's avonds niet kunnen wachten tot de vaatwasser klaar is en leeggehaald kan worden. Na gedane zaken glimt alles ons tegemoet, de tafel en de aanrecht, alsmede de glimlach van de dames na gedane afwaszaken.

Ondanks de gehele dag regen, wind en iedereen vroeg in bed halen we toch 125 inschrijvingen!

Donderdag 28 maart

Vandaag gaat er gedweild en bedden uitgezogen worden met de rug stofzuiger. De meningen hoe hygiëne zich verhoudt tot zwabberen/dweilen/bedden uitzuigen lopen uiteen. We zullen er communicatief in moeten investeren om dit niet tot een meningsverschil tussen rekkelijken en preciezen te laten uitlopen.

Een lichte weersverbetering helpt in ieder geval mee, geen regen vandaag! De gehele middag een gestage aanloop van pelgrims, uiteindelijk laat in de avond resulterend in 137 ingeschrevenen.

Vier Hospitaleros bezochten de kerkdienst van witte donderdag. Miets nam deel aan de voetwassing

Vrijdag 29 maart

Een zeiknatte regenachtige koude dag. Tot op het bot verkleumde wandelaars met letterlijk geen droge draad meer aan hun lijf. Alle inkomende pelgrims werden van warme drank en een snelle verwijzing naar de warme douche voorzien. E.e.a. ging voorspoedig door het soepel en snel inchecken. Er was veel aanloop van Spaanse groepen. Eén van de Spaanse dames klaagde (on)(terecht) over het ontbreken van haardrogers gezien het weer. De afdeling was draaide overuren. En ontving daarvoor veel dankbaarheid.

Er kwamen 165 pelgrims aan de poort. Twee dames met honden werden doorverwezen. Een Duitse pelgrim werd door de Guardia Civil van de berg geplukt.

Zaterdag 30 maart

Gelukkig een dag met zonnig en winderig weer. De gieren lieten zich ook weer zien. Er werd een regenjack met een portemonnee voorzien van 700 Euro gevonden. Het geheel werd geretourneerd bij Marisol. De man belde 's avonds terug en kwam zijn jas met inhoud weer ophalen. Alles verliep verder zonder veel vragen of grote problemen. Er arriveerden 113 pelgrims.

Zondag 31 maart. Pasen

De dag startte koud en winderig, waarbij zich vanaf 10 uur ook regen voegde. Dat leverde in de loop van de middag tientallen, zeer verkleumde, pelgrims op. Met name een groep van ongeveer twintig Brazilianen had het zwaar te verduren gehad. Voeg daarbij het gegeven dat slechts één hunner in gebrekkig Engels kon communiceren en tevens hun getransporteerde bagage een tijd lang zoek was. Daardoor duurde het enige tijd voordat hun ontredde en onderkoeling met een warme douche en droge kleding was weggewerkt.

Twee Chinese dames zorgden voor veel verwarring i.v.m. hun vasthoudendheid over hun niet te traceren bagage. Na eindeloos speurwerk en bellen werd het probleem opgelost.

Uiteindelijk arriveerden er in regen en wind 124 pelgrims. Er was even sprake van stroomuitval, maar dat werd na enig zoekwerk door Sjaak deskundig opgelost.

Maandag 1 april. Tweede Paasdag

De dag begon frisjes en droog. Op de eerste etage werd "gepledged". De pelgrims kwamen in een rustig tempo aan- en binnenlopen, een enkeling op de fiets.

Uiteindelijk resulteerde dit in volledige bezetting van de drie afdelingen en een groot deel van de kelder. In totaliteit 203 pelgrims. Gelukkig geen onderkoelingsverschijnselen en verloren koffers.

Dinsdag 2 april

Een koud maar droog begin van de dag. Veel heen en weer gepraat met Spaanse rolkoffer pelgrims, waarbij niet duidelijk was en werd wie hun materiaal zou gaan vervoeren.

Verder verliep de dag rustig en geordend. Er werden 190 pelgrims ingeschreven, waarvan twee personen met een wandelkarretje. Sjaak wierp zich nog op het repareren en verstevigen van de zitbankjes in de corridor.

Woensdag 3 april

Langzaam maar zeker verbetert het weer. Minder koud en geen neerslag, nog wel bewolking. Gedurende de middag gestage aanloop van pelgrims en een aantal Spaanse mountainbikers. De intake verliep soepel. Aan het einde van de dag waren 195 pelgrims ingeschreven.

Donderdag 4 april

Hoera, mooi korte broeken weer. En dus een soepele inloop van pelgrims, zodat aan het eind van de dag alles bezet was. In totaliteit 243 pelgrims.

Vrijdag 5 april

Opruimen, inpakken, verblijven kuisen. Alles in een hoog tempo. Waarna overdragen. Het is mooi geweest !

Huub van Alem, poete maudit groep 2 2024

Periode 3 **Vrijdag 5 april t/m Vrijdag 19 april 2024**

Hospitaleros: **zittend Nico Wageveld, Don Gabriel, Ina Hoogsteder, Bas Hoogsteder, staand:
Adriana Rovers, Prior Don Bibiano, Hans Kassenaar, Els Kassenaar,
Annemarie Hens -Weenink.**

Aantal pelgrims **2.831**

Vrijdag 5 april

Na een goed ontbijt in St Jean- Pied- de- Port om 9.30 uur naar boven vertrokken in 2 campers en 1 auto en om 11 uur de overdracht van groep 2, die het vooral de laatste 4 dagen na de Pasen heel druk had gehad, dus dat gaf ons een goede indruk van hoe het de komende dagen zou worden. Nadat wij ons geïnstalleerd hadden en de weer heerlijke gezamenlijke lunch bij Casa Sabina waren wij helemaal geprepareerd om van start te gaan. De taken eerlijk verdeeld en de 3 nieuwkomers onder de vleugels van oud gedienden, liep het gesmeerd, alsof we nog maar net weggegaan waren i.p.v. een of meerdere jaren geleden. De pelgrims hebben vandaag een meer dan stevige wind moeten trotseren en veel waren een beetje aan het eind van hun latijn, maar geen gekke dingen tegengekomen op onze eerste dag. Onze avondzitting was een korte deze keer, maar de spits is eraf en we hebben lol gehad met elkaar en elkaar goed aangevuld. Het gaat vast lukken

Zaterdag 6 april

Iedereen beter geslapen dan gisteren, dus voor 8 uur al bedden afgehaald om netjes op tijd de pelgrims uit te kunnen zwaaien. Nog steeds veel wind vandaag voor de pelgrims maar wel een betere temperatuur, dus goed wandelweer. Na een lekker ontbijt snel aan de slag want we hebben vandaag ook de winterherberg om schoon te maken. We zijn allemaal snel gewend aan de taken. De winterherberg was wel met heel veel schimmel, niet alles spic en span kunnen maken maar toch

redelijk aanvaardbaar en om 11 uur aan de koffie.

Na de lunch al een behoorlijke rij wachtende mensen, dus gelijk maar met de kleurtjes uitdelen begonnen om het enigszins te stroomlijnen. Ondanks dat hebben de mensen toch nog wel een uur in de rij moeten staan om in te kunnen checken, maar de meesten hebben dit zonder mopperen gedaan en een enkeling die wel wat aan het mopperen was hebben we ook weer in het gareel gekregen. Aan het eind van de dag hadden we 249 mensen binnen dus volle bak, maar gelukkig niemand door hoeven te sturen.

Een speciale gast vandaag in de vorm van een mooie huskyhond, die als hulphond dienst deed voor een Amerikaanse ex-militair. Geen enkel geluid hiervan gehoord en gelukkig ging het ook goed met de man zelf.

Zondag 7 april

Wat waren we weer bijtijds op, om 7 uur liepen we al met een aantal mensen rond om de bed covers te verwijderen en de prullenbakken te legen, dus na weer een heerlijke ontbijt konden we gelijk gaan poetsen. Ook vandaag weer extra de winterherberg erbij, die nu niet bepaald schoon is, wat een schimmel. Zo goed mogelijk alles schoon gemaakt, en in eendrachtige samenwerking waren we toch rond 11 uur klaar, wat een hele prestatie is.

Het waait nog steeds behoorlijk dus op het terras van Casa Sabina koffiedrinken gaat nog niet, dus we proppen ons naar binnen. Ook de zondagse maaltijd was weer goed verzorgd.

Bij terugkomst geen al te lange rij wachtende pelgrims dus vol goede moede aan de slag. En wat is het een goede dag geworden, rustig en relaxt werken, geen lange wachtrij als gisteren en alle mensen voldoende aandacht kunnen geven. Een mens die eruit sprong was een Australische fietser, erg aardig en vol verhalen o.a over de ontberingen die hij had gehad met sneeuw in de Pyreneeën.

Veel lieve bedankuitingen gehad, wat je als Hospitalero toch goed doet, daar kan je weer op teren.

Met 160 mensen te slapen kon iedereen in de gewone bedden, dus morgenochtend ook iets minder reguliere schoonmaak zodat we onze aandacht ook aan extra's kunnen besteden.

We zijn een brave groep dus hebben het niet te laat gemaakt in de nazit zodat we ook wat slaaptkort kunnen inhalen vannacht.

Maandag 8 april

Wederom hebben we de pelgrims om 6 uur gewekt en onder begeleiding van Gregoriaanse muziek op de Camino weg gestuurd, terwijl de zon opkomt en de vogels hun gezang laten horen. Hoe mooi wil je het hebben om zo op pad te gaan. Daar kregen we ook positieve opmerkingen over. Om 8 uur is de herberg stil en verlaten en ook de tent buiten is opgepakt en de kamperende pelgrim is vertrokken. We starten om half negen met de gebruikelijke schoonmaak werkzaamheden. Na deze pittige klus zijn we toe aan koffie en gaan douchen.

Als we heerlijk hebben geluncht bij Casa Sabina gaan we naar de receptie om Marisol af te lossen zodat zij ook kan gaan eten.

De middag verloopt heel relax. Druppelsgewijs komen pelgrims binnen. Zo af en toe komen pelgrims barefoot. Evenals onze collega Hospitalero die ook op blote voeten loopt.

Aan het eind van de middag pakten donkere wolken zich samen en begon het te regenen. Sommige pelgrims die later kwamen waren verregend en koud. 110 gasten hebben we een luisterend oor en een warme plek kunnen bieden. Het maakt ons Hospitaleros blij en gelukkig, als je andere mensen blij en gelukkig kunt maken!

Dinsdag 9 april

Na een prachtig zonovergoten weekend is het vandaag bewolkt, en komt er weer regen en zelfs sneeuw. Maar toch is het lente en dan wordt het ook altijd voorzichtig weer zomer. Vast een mooie Camino zomer. De 172 pelgrims die we ontvingen, vertelden dat er 10 cm sneeuw in de Pyreneeën lag. Niets is zo veranderlijk als het weer. `T weer is `t weer....

Het was een vrij rustig dagje. Naast de gebruikelijke werkzaamheden zoals: wekken, ontbijt voor de Hospitaleros maken, schoonmaken, receptiewerk in de Mostrador, wasserij, deurwacht etc. hadden we een meeting met de Prior Don Bibiano van La Real Colegiata de Santa Maria de Roncesvalles. We stellen ons aan hem voor en kunnen wat verbeterpunten onder de aandacht brengen. Goed dat Marisol ons kon helpen met vertalen. Wat is het fijn om te werken in Orreago Roncesvalles, het Dal van de Doornen. We dachten dat we geen spectaculaire gebeurtenissen zouden meemaken. Totdat we na 22.00 uur gesteun, gekreun en gehuil hoorden beneden aan de achterkant van het klooster. Twee dames kwamen oververmoeid, na 17 uur lopen en zonder gegeten te hebben vanaf 12.00 uur, bij het klooster aan. We hebben ze warm onthaald met thee, banaan en yoghurt. En gelukkig konden we ze een plaats geven om te slapen. Wat hadden we weer leerzame en interessante ontmoetingen en gesprekken in alle talen met mensen van over de hele wereld.

Woensdag 10 april

Zeer drukke dag met 230 gasten. Zelfs de winterherberg is in gebruik genomen. Er kwamen ook 30 pelgrims uit Korea onder begeleiding van een gids, die goed georganiseerd de Credential, paspoorten en hun motivatielijstje al van tevoren in heeft laten vullen. Vandaag eerste hulp geboden aan een gevallen man, die daardoor een hoofdletsel heeft opgelopen. Met Arnica gel en koelpacks werd de zwelling en pijn minder. Later bleek dat het de priester van de Westminster Abbey uit Londen was, want hij assisteerde onze priester Don Valentino `s avonds bij de Santa Misa.

Adriana, Bas en ik (Ina) zijn nieuwe Hospitaleros en werden rondgeleid door Nerea, de dame die werkt bij de shop en museum. Heel interessant om in de Kapel Santiago, Silo de Carlomagno, Museum en Kerk te mogen rondkijken. `s Avonds bij de Santa Misa werden de pelgrims gezegend door beide priesters. Een mooi moment. "Mooie momenten moet je koesteren en van top tot teen bekijken en ze vervolgens bewaren bij je meest waardevolle bezit: je herinneringen".

Donderdag 11 april

We hebben het klooster weer open gesteld voor de pelgrims en dat waren er 246 vandaag. Wat wil je ook, mensen gaan pelgrimeren met dit mooie wandelweer. Een heel verschil met de afgelopen dagen toen het koud en nat was en zelfs sneeuwde. Na de middag kwamen er veel pelgrims tegelijk. En dat is best pittig om in goede banen te leiden. We hebben dan ook besloten dat we met meer dan 2 Hospitaleros deurwacht gaan doen. De pelgrims zijn moe en willen maar 1 ding en dat is snel een plek. Ook horen ze vaak maar half de instructies en komen met allerlei vragen en waarvan ze het antwoord al hadden kunnen weten. Echter wij zijn er voor ze, geven aandacht en staan ze dan ook vriendelijk te woord. Door aandacht te geven geniet jezelf en de ander meer en leef je bewuster!

Vrijdag 12 april

Wat een stilte en donkerte 's morgens op het terrein als je het licht, om 6.00 uur ontsteekt in de kapel. Alles is nog in rust. De uil, een nachtdier, liet zijn geluid horen en ik denk dat het een bosuil is want het klonk als een oehoe geluid. Heel mooi! Dan de lichten ontsteken op de slaapzalen en de Gregoriaanse muziek aan. Pelgrims vragen vaak of het live muziek, gezongen en gespeeld door monniken of nonnen is. Dat is het niet maar ze vinden het toch mooi om zo weer op Camino pad te gaan. We hebben geprobeerd aan 218 mooie mensen een vriendelijk en verwarmende ontvangst te bieden. Liefdevolle vriendelijkheid voor alles wat leeft: mensen, planten, dieren. Dat alle levende wezens gelukkig zijn, gezond zijn, veilig zijn en zonder moeite leven.

Zaterdag 13 april

Vandaag komen veel oververmoeide pelgrims in de Alberque. Sommigen hebben de tocht van St Jean- Pied- de- Port toch overschat. Een aantal die onwel werden hebben we opgevangen. Met de aandacht die ze krijgen en kop warme thee knappen ze al gauw weer op. Er staat nu continue een kan thee met koekjes klaar in de Mostardor om indien nodig te kunnen geven.

Dat leven met beperkingen geen grenzen heeft kwamen we vandaag ook achter. Dame, met een fysieke beperking kwam met een aangepaste fiets optimistisch aan. Terwijl het onderweg niet geheel vlekkeloos is verlopen omdat de accu leeg was. Ze is heel goed geholpen door medepelgrims.

Met het transport van bagage gaat het niet altijd goed. Zo is een tas van een Koreaanse mijnheer in Santiago terecht gekomen i.p.v. Roncesvalles. Communiceren met hem ging moeilijk dus hebben we een mede pelgrim die ook uit Korea kwam hem hebben laten helpen. Uiteindelijk ook weer goed gekomen. Vandaag heel fijn met Liernie samengewerkt bij de receptie. Zij vervangt Marisol in het weekend. 210 pelgrims zijn vandaag geherbergd.

Zondag 14 april

Helaas is onze collega Don ziek geworden. We hebben hem verwend met vitamine drankjes. En fijn laten slapen. Dat is tenslotte het beste medicijn voor griep.

Heel veel wasjes vandaag. Vanwege mooie weer doen ook veel mensen zelf de handwas en kunnen ze buiten drogen.

Wat krijgen we toch mooie en bijzondere mensen in het klooster te logeren. Zo komt aan eind van de middag nog een jonge dame met baby in de draagzak. Ze starten samen de volgende dag vanaf hier de Camino. Baby heeft net als moeder heerlijk geslapen. Een wat ouder echtpaar komt in de vooravond in paniek aangelopen, want de broer en schoonzus zijn nog in de bergen. De broer kan niet meer lopen aldus het echtpaar. Nico is met de auto gaan kijken maar heeft ze niet gevonden. Uiteindelijk kwamen broer en schoonzus al wandelend en strompelend binnen. 194 pelgrims brengen de nacht hierdoor.

Maandag 15 april

Vandaag hebben we elkaar weer goed geholpen met schoonmaken. Nu Don nog ziek is gaan we dat doen. 192 Pelgrims weer in "huis". Ondanks de regen trekken toch veel mensen de regenpakken aan en gaan op pad. Velen maken gebruik van de keuken om een potje te koken en de eetzaal. Nog een spannend detail: er wordt een gouden ring met diamant gebracht door een eerlijke vinder. Ze had de ring gevonden in de doucheruimte. Echter van wie zou de ring zijn? Daar kwamen we niet meer achter omdat iedereen al sliep. We hebben de ring opgeborgen in de "kist" bij de receptie. In de hoop dat de eigenaresse zich de volgende ochtend komt melden. Ach ja en dan komen er vlak voor 22.00 uur een neef met z'n oom oververmoeid binnen. Oom zakt neer, nog net op de stoel. Na thee en banaan knapt oom op. Ze hebben wel een prachtige manier voor vervoer van hun bagage. Oom heeft zelf een kar ontworpen en gemaakt.

Dinsdag 16 april

Yes, de eigenaresse meldt zich en vertelt dat de ring vierduizend euro heeft gekost. Ze is natuurlijk heel blij dat de ring gevonden en gebracht is. Zo zie je maar weer: Eerlijkheid duurt het langst! Wat een drukke dag zeg. Vanwege het slechte weer komen mensen eerder en tegelijk. We hebben de Alberque vol met 251 pelgrims en 2 kampeerders in hun tentje buiten. En de vuile wasjes stoomden binnen. Het waren er 40 dus eigenlijk veel te veel. Om 23.30 uur waren we nog aan drogen. Om het nuttige en aangename te combineren hebben we in de wasserij met een wijntje geëvalueerd. Om 23.45 uur was het klaar.

Over vreugde gesproken: vandaag maakten 2 muzikanten: violist, accordeonist en zangeres, die elkaar op Camino pad ontmoet hebben, ons heel blij! Ze speelden in de bibliotheek en er kwamen heel veel pelgrims luisteren.

Woensdag 17 april

Ondanks de kou was het toch behoorlijk warm op de slaapzalen als je de pelgrims 's morgens wekt. De mensen doen het rustig aan want het regent, waait hard en het is nog steeds koud.

Vanmorgen weer veel zware koffers, tassen en rugzakken voor de donkeyservice. Don is vandaag weer in het re-integratie traject gestart en helpt weer mee dus we zijn voor 11 uur klaar met de poets. Na de koffie toch nog met de was verder omdat we vergeten waren 1 Hospitalero kast af te sluiten is een pelgrim op zoek gegaan naar warmte en heeft 5 hoeslakens uit de kast gehaald!!! Hoe haal je het in je hoofd.

In de middag een aantal boze Spanjaarden met allerlei klachten, er werd geen Spaans gesproken, ze moesten wachten en ze hadden gereserveerd enz. Moeilijk hoor zulke mensen. Marisol heeft ze toegesproken.

De afspraak om niet meer dan met 25 drogers te doen heeft goed gewerkt, er waren meer handwassers en wij waren om 8 uur klaar in de wasserij, wat een meer aanvaardbaardere tijd is dan 23.30uur.

Weer een full house, geen mensen hoeven door te sturen, maar wel veel te dun geklede mensen die aardig verkleumd waren

Donderdag 18 april

Weer een koude start, vandaag extra goed onze best doen op het schoonmaken zodat we morgen voor de overdracht niet in tijdnood komen. En jammer genoeg weer een zieke, Ina heeft het Don virus overgenomen en moet noodgedwongen in bed blijven. Gelukkig kan ze eind van de ochtend opstaan, maar nog niet meewerken.

Om 2 uur alweer grote rijen mensen die nat en koud wachten om in te checken en naar boven te gaan. Eerst maar eens even goed organiseren. Daarna gaat het een stuk vlotter. Maar omdat er 180 reserveringen waren waaronder een groep van 29 Franse schooltienaers en groep van 32 Koreanen plus de 8 nieuwe Hospitaleros was het om 15.30 al Completo.

Gelukkig konden de meeste mensen nog doorlopen en zijn er maar 4 mensen met de taxi verder gegaan.

Wel zijn er 3 mensen door de Bomberos gebracht die met onderkoeling en oververmoeidheid van de berg zijn gehaald. Het is vaak opvallend hoe vaak mensen toch niet goed voorbereid op pad gaan.

Wij sluiten af met een goed gevoel, wij waren een goed team en hebben alles gegeven dat we hadden. **Vermoeid dat wel!**

Periode 4 **Vrijdag 19 april t/m Vrijdag 3 mei 2024**

Hospitaleros: **Joop van Essen, Hilly Kamminga, Einar van Hemert, Rosi Sanfrutos, Janna Aarden, Harrie Haans, Lia Broekhuizen, Mieke v.d.Sanden**

Aantal pelgrims **3.354**

Equipo 4 arriveert op donderdagavond 18 april. Vijf van de acht zijn voor het eerst Hospitalero/a.

De nacht van donderdag op vrijdag slapen we in de winterherberg: meteen 200% pelgrim met de pelgrims.

Vrijdag 19 april

Na de gezamenlijke lunch met team 3 in La Posada gaat het echte werk beginnen!! Samen met Joop hebben we donderdagavond al een soort van taakverdeling gemaakt. Vanaf 2 uur kunnen de pelgrims zich inschrijven en vanaf dat tijdstip tot 10 uur 's avonds zijn wij non-stop aan het werk.

Tien uur is ook het tijdstip waarop eindelijk iedereen rond de keukentafel komt zitten. We zijn trots op onszelf. Samen hebben wij het toch maar mooi voor elkaar gekregen om zo'n 250 pelgrims te ontvangen. Mooie verhalen komen los. Wijntje en een pindaatje erbij. Moe, heel erg moe zelfs, maar voldaan.

Zaterdag 20 april

Onze eerste volledige werkdag. Na het ontbijt soppen, boenen, vegen...het loopt eigenlijk meteen al gesmeerd. Het is nog steeds prachtig weer. 's Middags is het opnieuw stevig aanpoten, maar het lukt ook nu weer om (haast) iedereen onder dak te krijgen.

Zondag 21 april

Zondag verloopt ongeveer hetzelfde: we vinden zelf dat we inmiddels de slag aardig te pakken krijgen. We zijn druk, druk, druk en dus heel erg blij met DE rustpunten van de dag: 's ochtends koffie op het terras van Casa Sabina, lunch (lees: heerlijk 3-gangenmenu) om 1 uur in La Posada, om 10 uur werkbespreking in onze eigen keuken. Dan hebben we het over een soort van oermens: ruige baard, zwarte rugzak met achterop slingerend de wit uitgebleekte schedel van een ree(?). Geen plaats meer voor hem in de herberg, maar dolgelukkig dat hij van Har een tentje krijgt - gevonden voorwerp. En over de twee Britse broers die zich over de Camino bewegen in een kantoor-outfit: gestreept jasje, sjieke schoenen. Wat bezielt hen? Bezigt met een spannend undercover onderzoek? Om 8 uur moeten we de broers de Albergue uit praten. Met de slaapzak om de schouder geslagen verlaten zij het pand.

Maandag 22 april

MAandag is het nog steeds prachtig weer, maar om voor ons onverklaarbare reden is het een stuk rustiger. Zou dat komen omdat er voor de komende dagen sneeuw is voorspeld? We gaan het zien.

Dinsdag 23 april

Dinsdag ziet de wereld er ineens heel anders uit: mist, natte sneeuw. Prachtig gezicht in de vroege ochtend: grote blauwe poncho's met gele Jakobsschelp bewegen zich over de besneeuwde binnenplaats, kleine voetjes eronder. Vol goede moed op pad. Zij gaan naar beneden. Maar we maken ons bij voorbaat zorgen over de pelgrims die nu naar boven komen. "Nurse" Mieke, vertelt ons over eerste hulp bij lichte dan wel zware onderkoelingsverschijnselen. Noodplan wordt bedacht: 4 dekens in de EHBO-kamer, opvang in de pelgrimskeuken met warme thee etc. Gelukkig blijkt dat allemaal niet nodig te zijn. De stroomstoring veroorzaakt meer problemen: 36 slopen zijn al van de bedden gehaald en in een vuilniszak naar de Lavandería gebracht. Wassen zonder stroom lukt niet. Enige optie: ze er maar weer ongewassen omheen doen. Maar waar is die zak met slopen gebleven? In de vuilcontainer! Har vist ze er gelukkig op tijd weer uit. Dit kan allemaal nog net voor het bezoek van padre Bibiano worden afgehandeld. Om 10 uur drinken we samen met hem koffie in onze keuken. Prettig gesprek. Grote domper van de dag: de diefstal van 550 Euro in onze Albergue. Twee landgenoten zijn het slachtoffer. Altijd voorbereid op dit soort dingen in Amsterdam, maar beslist niet hier! Hun onwankelbare vertrouwen in hun "Camino-familie" is zwaar geschonden en dat vinden ze veel en veel erger dan het verlies van hun geld. Toch nog een positief detail: de verkoop van poncho's en slaapzakken stijgt tot ongekeerde hoogte.

Woensdag 24 april

Slecht weer voorspeld en inderdaad, net als gisteren koud, mist, natte sneeuw. Ons "Eerste Hulp-Plan-bij-Onderkoeling" ligt al klaar. De dag begint met een totaal ander probleem: een

Australische vrouw is haar man kwijt. Even doorvragen: het gaat om een oudere man met baardje en dementie. Hij blijkt in het gebouw aan het zwerven te zijn gegaan. Gelukkig, hij wordt nog voor 8 uur gevonden. Iedereen toch nog op tijd de deur uit. Ook vandaag geen ernstige gevallen van onderkoeling. Wel een oudere man die op de drempel van de Albergue als bevroren blijft staan, de handen verkramp van de koude en die vervolgens als een marionet stap voor stap naar een bankje wordt begeleid en wordt ontdaan van zijn rugzak. Aan het eind van de dag weer de spanning: hebben we genoeg bedden? Vooral spannend voor de Italiaan die anderhalf uur moet zitten wachten op zijn vrouw. Zij heeft de paspoorten, inschrijven kan dus niet. We staan te applaudiseren als wij haar zien binnen komen: het stel krijgt de laatste twee beschikbare bedden! Dolgelukkig zijn ze. Wij ook. Waar we niet blij mee zijn, is weer een geval van diefstal. Amerikaans meisje in tranen, haar Garmin watch is verdwenen. Het vredige gevoel van een pelgrimsherberg opnieuw wreed verstoord.

Donderdag 25 april

Het blijft een grote frustratie voor de Hospitaleros van de Lavandería: 6 drogers waarvan er maar 3 normaal functioneren. De dames houden dapper stand en oogsten gelukkig ook veel dankbaarheid: "You are heaven for me!!" (tegen Hilly). Applaus van de hele slaapzaal als Har samen met een wanhopige pelgrim toch nog haar vermiste geldbuidel vindt. Allemaal dingen die ons werk extra leuk maken.

Hoe het komt weten we niet, maar om 3 uur hebben we helemaal geen bedden meer. Zeker 60 pelgrims moeten we doorsturen. Verder worden er nog twee pelgrims door de Bomberos van de berg geplukt. Niets ernstigs.

Nog even een klein maar niet onbelangrijk detail: we hebben twee sterrenkoks in huis, die ons af en toe verrassen met de heerlijkste dingen, die er ook nog uitzien als kunstwerkjes.

Vrijdag 26 april

Ook vandaag al rond 3 uur geen bed meer over. Diep teleurgestelde mensen, soms in tranen. Wij kunnen niet anders dan hen doorsturen. "Nurse" Mieke moet twee keer in actie komen: een oudere Fransman die zijn voeten helemaal heeft stukgelopen en een Chinese dame die onwel wordt. De meest opzienbarende gebeurtenis van de dag is de ongekende snelheid waarmee Marisol achter een man aan rent. Har zet ook de achtervolging in, vat hem in de kraag en brengt hem terug naar de Albergue. Wij komen er niet achter wat er nu precies aan de hand is geweest. diefstal van een aantal formulieren? Na een tijdje mogen wij hem van Marisol weer laten gaan.

Zaterdag 27 april

Nat, guur, grauw, veel wind, hagel, stortbuien....kort samengevat: vreselijk weer. De mensen komen drijfnat binnen. Wachten voor een bed duurt dan al snel veel te lang. Bibberende mensen, blauw van de kou. Een oudere Braziliaanse dame is duidelijk onderkoeld en wordt verzorgd door Mieke in de EHBO-ruimte. Boze mensen in de Lavandería: hun natte spullen willen ze laten drogen maar alle drogers, het zijn er slechts 3, draaien al op topcapaciteit. Eenvoudigweg onmogelijk om iedereen te helpen. Een centrifuge is het enige dat wij te bieden hebben. Ook vandaag zitten wij om drie uur al helemaal vol. Verkleumde mensen moeten doorsturen voelt niet goed. Marisol kan nog voor een paar mensen een taxi regelen. Pittige dag. Voor de koninklijke familie eveneens, vermoeden wij. Wij zien een paar beelden uit Emmen (Het weer is daar een stuk beter). Op onze rode hesjes prikken wij een oranje strikje. Onze manier om Koningsdag te vieren. Oranjabitter zit helaas niet in onze drankvoorraad.

Zondag 28 april

Heerlijk...eindelijk zien wij de zon weer! Het wordt een prachtdag voor iedereen. Ook vandaag weer volle bak. Ook vandaag weer mensen moeten doorsturen. Maar dit keer voelt dat toch minder vervelend dan gisteren.

Maandag 29 april

Waar blijft die zon? We hebben het helemaal gehad met dat koude, natte, gure weer. Dit keer ook nog met mist! Dus opnieuw kans op de komst van verkleumde pelgrims. We besluiten over te stappen op het voor ons allen onbekende “kleurensysteem” met als doel het wachten op de inschrijving aangenamer te maken: De keuken wordt wachtruimte. Stuk behaaglijker dan die tochtige gang. Maar eerst de rondleiding. Niet meer door Don Valentin, maar - in het Engels - door Nerea. Ze doet het leuk. Later dan normaal zitten we weer helemaal vol. Bij de evaluatie van tien uur in onze huiskamer wordt besloten om morgen opnieuw te werken met de kleurtjes.

Dinsdag 30 april

Zon, blauwe lucht.....eindelijk! Het wordt druk, druk, druk. Door het mooie weer? Doordat morgen een lang weekend begint voor Spanjaarden en Fransen? Het “kleurensysteem” voorkomt niet dat de inschrijving nogal chaotisch verloopt. Aan het einde van de dag plukken de “Bomberos” een Italiaan van de berg. In zijn loodzware rugzak een doorweekte doos met zeker 30 soorten medicijnen. Na een kop warme soep wil hij graag nog een tweede kop en of we ook nog een scheerapparaat voor hem hebben. Hij herstelt wonderbaarlijk snel. Marisol heeft intussen uitgevonden dat hij acteur is. Dan nog de man uit Puerto Rico die 13 Euro in de Donativopot van de Lavandería stopt omdat hij zo blij is met het werk van Hilly en Mieke. Toch leuk. Leuker dan het feit dat er opnieuw twee mensen

uit hun bovenbed zijn gevallen in de winterherberg. Gelukkig goed afgelopen, maar het baart ons toch zorgen. Het is al twee keer eerder gebeurd.

Woensdag 1 mei

Regen, natte sneeuw, 2 graden... Wij hadden ons 1 mei toch iets anders voorgesteld. Veel mensen uit de omgeving op de been voor de processie, maar die wordt afgelast. De kerk is bomvol. Indrukwekkende mis: samen zingen, geur van wierook. Marisol had ons voorbereid op een grote toestroom van pelgrims, zeker 500, en dat blijkt aardig te kloppen. De inschrijving verloopt prima, nog beter dan gehoopt. Komt ongetwijfeld ook door de inzet van onze pinchhitter, Nico. Jammer voor hem dat zijn jas blijkbaar te dicht bij de gevonden voorwerpen lag en werd meegegeven aan een verkleumde pelgrim...;))

Donderdag 2 mei

Prima weer. Vandaag ontvangen wij onze laatste pelgrims. De inschrijving loopt opnieuw gesmeerd. Net als gisteren zijn wij rond drie uur alweer uitverkocht. Dan begint het doorsturen. Nooit leuk. Geeft een hoop frustratie. Pelgrimeren en tevoren je bed moeten reserveren zijn dingen die niet echt bij elkaar passen. De zekerheid dat er altijd wel ergens een bed voor je wordt geregeld lijkt niet meer te bestaan. Pelgrims die verwachten in onze Albergue een handdoek, haardroger, deken of zelfs een 2-persoonskamer te vinden. Maar het blijft een dankbare taak al die pelgrims, uit alle windstreken, van alle leeftijden te helpen. Twee enerverende weken. Tijdens onze laatste dagelijkse 10-uur -evaluatie in de huiskamer- komen wij tot de conclusie: wij zijn trots samen deze enorme klus te hebben geklaard.

Periode 5 **Vrijdag 3 mei t/m 17 mei 2024**

Hospitaleros: **Nico van der Steen, Henk Oudenes, Martin van Rooijen, Wim Menheere, Loes Molenaar, Jos Ensink, Betty Versteeg, Kees Versteeg**

Aantal pelgrims : **3.350**

Vrijdag 3 mei

Bij de overdracht van groep 4 hoorden we dat het druk is geweest. Daarvoor hadden we in het pelgrimsbureau in Saint Jean-Pied -de-Port al gehoord dat daar gisteren over de 400 mensen waren geweest en dat die trend al een tijdje stijgend is. Nou, dat hebben we geweten. Om half vier moesten we 'nee' verkopen en zeker 100 mensen doorsturen. Dat ging al snel steeds verder af van Roncesvalles. Alle hotels en herbergen in de nabijheid waren ook vol. De taxibedrijven hadden een goede dag.

Ik zal niet de eerste zijn schrijft dat dat doorsturen nou niet het leukste is wat je moet doen, vooral niet als je ziet in welke staat sommige pelgrims verkeren als ze zich melden. Zo kwamen net voor tien uur twee (jonge) mensen binnen die 11 uur aan het wandelen waren geweest en het zo langzamerhand wel genoeg vonden. Gelukkig voor hen hadden ze een reservering, maar niet bij ons. En dat was maar goed ook, want de laatste paar overgebleven bedden (die van de no shows) waren al eerder uitgegeven aan mensen zonder reservering bij wie het licht al was uitgegaan en die we zo toch konden helpen. Nee, ze hadden een reservering in La Posada en vertrokken weer.

Gedurende de dag hebben onze twee technisch onderlegde collega's de nodige reparaties uitgevoerd. We kregen twee niet functionerende centrifuges en twee kapotte drogers overgedragen. Dankzij Wim en Kees werken ze weer. Wat ook weer in orde is, is de deur naar het appartement die over de vloer sleepte. Dankzij een wisseling van een scharnier werd ook dat probleem verholpen.

Wat verder die eerste dag opviel? Een verkleumde pelegrina met haar hondje die buiten in een koude tent moest overnachten, een vrij groot aantal moeders die met een zoon binnenkwam, twee insluipers die we in de gaten moesten houden, de zon (helaas ook de koude wind). Tenslotte: zeker

gezien de gemiddelde kleeftijd van onze groep, het motto dat van toepassing was op de berg info die je als nieuweling (zoals ikzelf) de eerste dag over je heen krijgt gestort: "Vergeten gaat steeds beter."

Zaterdag 4 mei

Je kan wel zeggen dat het een gekkenhuis was vandaag. Al om kwart voor drie waren we uitverkocht. Alle bedden werden beslapen, inclusief die van de vervallen reserveringen waarmee we toch nog wat pelgrims gelukkig mee konden maken. Bij voorbeeld voor twee zussen, waarvan er eentje zeer moeilijk liep en een ernstig overwicht had. Hoe zij de bergen had weten te trotseren, is een raadsel voor ons. Om de boel een beetje te stroomlijnen, gebruikten we de gekleurde bordjes. Doordat de zon scheen, kon men buiten wachten om daarna door te stromen naar het 'restaurant' en vervolgens langs de receptie. Bij drukte gaan we dit systeem zeker weer hanteren. Door de drukte was er nog geen tijd om te werken aan de 2^e grote droger die lekt en af en toe een krijsend geluid laat horen. Hopelijk kan dat morgen gebeuren want eigenlijk kunnen we hem niet missen, met zoveel mensen in huis.

Het was vandaag 4 mei en daar hebben we natuurlijk bij stil gestaan. Om acht uur stonden we twee minuten stil bij de ingang en dat werd gewaardeerd door de meeste gasten die terugkwamen van hun diner. Een enkeling (ook niet-Nederlanders) deed mee en na deze stilte lieten we over de geluidsinstallatie het Wilhelmus klinken. Al met al een indrukwekkende vijf minuten die, als het ons ligt, jaarlijks voor herhaling vatbaar is.

Zondag 5 mei

Bij terugkomst van het eten een lange rij pelgrims voor de Mostrador. Direct met de kleurenbordjes aan de gang en dat bracht rust. Jos had kleine briefjes gemaakt met de telefoonnummers van onderkomens verder op de route. Die hebben we gegeven aan pelgrims waarvoor geen plaats meer was is de herberg. Dat scheelde heel veel vragen.

In de middag met twee inschrijfbalies gewerkt. Henk en Nico er achter. Beiden hebben blijkbaar van Marisol het stempel "goedgekeurd" gekregen.

Deze zondag was het Moederdag in Spanje. Weer een reden om een processie te houden. Altijd leuk. In de kerk was een bruiloft waarvoor een koor was ingehuurd. Dat was aan het repeteren en het was voor de Hospitaleros lastig om zich hiervan los te rukken. Erg mooi.

In de wasserij is het technische team bestaande uit Kees en Wim er in geslaagd om de tweede grote wasdroger aan het drogen te krijgen. Kleine kanttekening: hij maakt af en toe het geluid van een XXL espresso apparaat. Wordt vervolgd.

De nieuwelingen in de groep hebben van de Jefe allemaal het predicaat "ervaren" gekregen. Een hele prestatie. Reden voor een feestje. Het was nog lang onrustig in het appartement op de eerste.

Maandag 6 mei

Vandaag bezoek van 3 man Guardia Civil. Een van de mannen was net zo lang als de andere twee samen. Dik over de twee meter. Gelukkig voor hem waren ze in een grote auto. Hij had zeker niet in de Aygo van Henk gepast, ondanks dat die een open dak heeft.

Henk is zo ongeveer vol op de mond gekust door een Taiwanese fietsster toen hij aangaf dat er voor haar toch nog een bed was. Helaas waren zij beiden in de euforie vergeten dat ze haar fietshelm nog op had. Dat koste Henk bijna zijn voortanden.

Een groepsreservering van 77 personen blijkt een school te zijn met zeventig 15 en 16-jarige stuitballen en 7 man begeleiding met een wanhopige blik in de ogen. Zij bezetten de gehele eerste etage en een stel bedden in de Sótano. Andere pelgrims komen zich beklagen dat zij door het hele gebouw tikkertje en wegkruipertje aan het spelen zijn. Maar vooruit: om 10 over 10 is het stil en geen wanklank meer gehoord. Hulde voor de leiding.

De tweede droger groeit uit tot het “piece de resistance” van het technische team. Er zijn onderdelen uit oude afgedankte machines gehaald en Kees heeft onderdelen in Nederland besteld bij zijn oude werkgever. Die worden per expres via Correos bezorgd. Wordt verder vervolgd.

Tussen de bedrijven door heeft Wim alle deuren gesmeerd. Het resultaat is dat die nu allemaal met een grote klap dichtvallen. Later opgelost met dempers.

Dinsdag 7 mei

De groep van 70 kinderen is op tijd vertrokken. Tien voor half 8 was het nog een chaos en tien over half 8 waren ze vertrokken. De plaatsen die ze hadden gebruikt waren brandschoon. Kees was vandaag gedeeltelijk uitgeschakeld door een pijnlijke schouder. Dat heb je ervan als je de plinten zonder plintenleertje schoonmaakt (en in een onmogelijke houding onder een wasmachine ligt).

Het is onze nestor Martin opgevallen dat Koreanen steeds menselijker worden. Vijftien jaren geleden reageerden ze als slecht geprogrammeerde robots. Tegenwoordig zijn er leuke gesprekken mee te voeren.

We gaan telkens om 12:45 uur eten bij Casa Sabina. Dat vinden zij ook fijn, want dan zitten wij voor hun drukte. Voor ons heeft het als voordeel dat we om 13:30 uur alweer “up and running” bij de deur van de herberg staan.

Binnen de groep beginnen zich bijzondere patronen te ontwikkelen. Het gebeurt bijvoorbeeld dat nieuwelingen de oude rotten corrigeren. Ook de Jefe (ondergetekende) ontkomt niet aan dit fenomeen. Hoe zal dit aflopen? En we moeten nog zo lang.

Een Aziatische pelgrim dacht een reservering te hebben voor de herberg, maar bleek een reservering te hebben voor een busrit van Pamplona naar Roncesvalles. We hebben de arme man maar een vrij bed gegeven. Vandaag een kippensoep gegeten.

Woensdag 8 mei

We zijn verblijd en verrast door een achtergelaten Koreaanse waterkoker. Deze is direct in gebruik genomen door ons keukenteam. Van de oude is de onderkant namelijk spoorloos verdwenen. Onze tent is voor een nacht uitgeleend aan een stel met een XXL hond. Dat moet erg knus zijn geweest die nacht. Inmiddels hangt hij alweer te drogen over de waslijnen. Ook hadden we een pelgrim in een hangmat. Deze had hij opgehangen bij de beek. Of erboven, dat was niet te zien hiervandaan.

Inmiddels werken alle wasmachines en drogers. De lekkage in de grote wasmachine is opgelost door vulkaniserende tape. Wim heeft in de nazit nog geprobeerd om uit te leggen wat dit is. Helaas.

Wim zorgt elke avond voor een soepje, maar gisterenavond heeft hij zichzelf overtroffen met een nasischotel. Inderdaad, uitgebreid avondeten is niet de bedoeling, maar wel erg lekker.

Donderdag 9 mei (Hemelvaartsdag)

In Frankrijk is dat een vrije dag en dat was te merken. Bij Casa Sabina veel motorrijders gezien en bij ons was het percentage Franse snurkers ook hoger dan normaal. Vandaag een champignonsoep gegeten.

Zaterdag 11 mei

Tegen het einde van de middag werd een oude Franse vrouw door twee Bomberos de herberg in geholpen. Zij was aan het einde van haar latijn. Geen goede wandelschoenen en een rugzak waarin ze ook haar eten vervoerde en die zeker 20 kilo woog, waren haar bijna fataal geworden. Gelukkig ging het in de loop van de avond beter met haar, evenals met de Engelse man die een tijdje

languit op een bank lag en waarvoor zijn vrouw eerst vergeefs de EHBO-post probeerde te bereiken en toen dat ook niet lukte, naar 112 en een taxi belde. Alles tevergeefs. De voucher voor zijn diner werd wel gebruikt, zodat het ernstiger leek, dan werkelijk was. Ook de Zuid-Koreaanse jongen die ziek binnen kwam, knapte later weer op na het aanbieden van thee met suiker en een banaan. Misschien allemaal te wijten aan het weer? De temperatuur was vrij hoog met een stralende zon, totdat rond vijf uur het onweer losbarstte terwijl er een paar tenten werden opgezet. Vandaag een aspergesoep gegeten.

Zondag 12 mei

Vandaag is de bisschop op bezoek om de mis te celebreren met Don Bibiano. Het is waarschijnlijk het feest van de Maagd van Roncesvalles. Met een processie met mannen in het zwart en met zwarte hoodies. Waarschijnlijk dorpelingen die boete moeten doen en hiermee de maagd eren (wellicht gespeeld).

Vandaag een rustige toeloop en de winterherberg halfvol.

Verder een probleem met het Franse vrouwtje die ca 20 kilo rugzak had en erg moe was.

We hebben haar een etensbon aangeboden maar dat wilde niet hebben. Ze slaapt nu in de Sótano.

Het verhaal van de slag bij Roncesvalles wordt uitgebeeld in de volgende video:

[Kronieken van Roncesvalles - Website van Juan Luis Landau](#)

En dan door scrollen naar klikken op Chroniques de Roncevaux .

Vandaag een spaghettipasta gemaakt en gegeten.

Maandag 13 mei

Het Franse vrouwtje maakt aanstalten om weg te gaan. Een andere pelgrim ontfermt zich over haar en geeft haar 10 euro voor de bus naar Frankrijk. Inderdaad lijkt het erop dat ze de bus heeft genomen.

In de ochtend is er een pelgrim die een gitaar in een plastic zak bij zich heeft. We nodigen haar uit iets voor ons te spelen en daar neemt ze even de tijd voor. Ze is een geoefende speler en speelt een klassiek stukje gitaar. Ze gaat daarna met een goed gemoed naar het restaurant om daar een ontbijtje te nuttigen.

De rondleiding werd verzorgd door een medewerkster van het museum **Nerea** en we hebben ervaren dat toch meer interessante informatie werd gegeven dan eerdere rondleidingen door Don Valentin.

De afdelingen zijn voorzien van een laagje Pledge. Wel werd ervaren dat dit spul erg slecht is voor de luchtwegen. Overwogen moet worden om dit toch met een emulsie te doen in het water.

Het weer is vandaag zeer goed. Wim en Martin hadden vrij vandaag en wandelen naar Ibaneta. De drukte valt erg mee. De receptie kan het zelf allemaal zonder noemenswaardige begeleiding af. De Sótano en winterherberg blijven leeg. Vanavond een lekker pittige Spaanse tomatensoep gemaakt.

Dinsdag 14 mei

De reserveringen lopen toch weer op vandaag naar ca 170. Het was zeer stil om 6 uur. De pelgrims vertrekken rustig. Er is een groep binnen van 37 mensen met 4 begeleiders en 33 15-jarigen. Ze gedroegen zich zeer gedisciplineerd.

Martin probeerde met de grote ONBEKENDE GEMASKERDE de groep muisstil te krijgen. Dat lukte ook!! De onderdelen voor de grote wasdroger zijn binnen. Kees en Wim hebben bekeken wat de conditie was van de reparatie en hebben besloten de nieuwe onderdelen er niet in te zetten. Het draait goed en de speling van de spanrol is minimaal. De reserveonderdelen hebben we in het paneel opgeborgen aan de achterzijde aan de bovenkant. Mocht het nodig zijn dan zijn daar de reserveonderdelen. De toeloop was rustig en er is maar 1 kant open geweest van de Mostrador. Toch is de herberg helemaal vol om 22 uur.

Vandaag eten we s'avonds wentelteefjes (van oud brood) en paprikasoep van verse paprika's uit een onverwachte levering van Pablo.

Woensdag 15 mei

Het begint rustig maar op het eind van de dag zitten we toch redelijk vol. De klussende mannen Kees en Wim hebben de gangdeur bij de lift gerepareerd en drie bankjes gelijmd en geschroefd uit de gang.

De man uit Odiliapeel, die al sinds 27 februari onderweg is, is uit zijn bed gevallen in de Sótano. Beschadigingen aan zijn vinger en bovenbeen. We hebben hem geholpen aan pleisters en verband. Zijn vinger heeft hij zelf gezet en verbonden. Het wordt tijd dat er beveiligingen komen of nieuwe bedden. Vandaag was de winterherberg leeg.

Er is geen Koreaanse vertaling van de gebruiksaanwijzing van de AED.

In de avond weer wat lekkers van banaan en komkommer. Beide gebakken met honing en kaneelsuiker. Ook een lekker uiensoepje.

Donderdag 16 mei

Er zijn weer ca 170 reserveringen.
Na de koffie hebben we zeer luidruchtig de foto gemaakt van de groep met Marisol.
Het einde nadert van onze werktijd hier en zijn alvast begonnen aan een schoonmaak. De nieuwe groep komt vandaag aan en slaapt in de winterherberg.
Het verdient aanbeveling om schimmelreiniger aan te schaffen voor de badruimte of voegenreiniger.
Vandaag een kippensoep met kipstukjes.
Weer helemaal vol met ca 240 pelgrims inclusief Sótano en winterherberg.
Wel weer een paar lastige Italianen.

Periode 6 **Vrijdag 17 mei t/m Vrijdag 31 mei 2024**

Hospitaleros: **Stef Lankveld, Tonnie Klein Hemmink, Jan Kamphorst, Co van der Werf,
Heleen Gansekoele, Claartje van Well, Herman Terhalle, Shirley van Dishoeck**

Aantal pelgrims: **2.841**

Aankomst

Iedereen komt op z'n eigen wijze aan. Jan zoals altijd op zijn motor. Tonnie en Herman hebben de auto genomen. Alle vier de dames zijn via het spoor richting St. Jean Pied- de- Port gereisd en het laatste stuk met de taxi. En ik, ben als een vogel door de lucht naar Pamplona gereisd. Allen zeer ontspannen. Na 10 keer voelt het steeds meer als een beetje thuis komen. Als ik in de taxi via Burguete de door bomen overwoekerde weg naar Roncesvalles in sla, dan gaat mijn hart toch altijd iets harder kloppen. Wat zullen we dit jaar weer mee maken? Weer iets waarvan je denkt dat bestaat toch niet? Och, in Roncesvalles zijn al zo veel situaties geweest waarvan je denkt, och kan dat ook al? Eerst maar kijken wat er morgen gebeurt. Hoe werkt alles ook alweer? Hoe was het weer op de wandelroute. Veel regen en of zelfs ook nog sneeuw? Dus wel of niet veel wasjes te draaien. Hoeveel reserveringen hebben we? Alles hangt aan elkaar vast. Je kunt van tevoren al een beetje uittekenen hoe zo'n dag gaat verlopen. En toch. In Roncesvalles gebeurt altijd iets speciaals. De toekomst wees uit dat er echt veel gebeurd is. En niet altijd even prettig.

Vrijdag 17 mei 2024

Vanuit alle richtingen zijn de Hospitaleros van groep 6 aan komen vliegen. Iedereen was op donderdagavond aanwezig in het hotel Roncesvalles waar we met elkaar de maaltijd hebben

genoten. Daarna vermoeid als we waren zijn we onder de wol gedoken, Jan met de dames in de winterherberg en Herman, Stef en Toon in een hotelletje in Burguete. Uitgerust en ready for the job hebben we ons om 10.30 uur verzameld bij de receptie om Marisol te verrassen met een mooie mand met allerlei lekkernijen vanwege het feit dat ze dit jaar 25 jaar in dienst is bij het Colegiata.

Om 11.00 uur de overdracht gedaan met groep 5 om vervolgens met een paar mensen van hen te eten bij la Posada. Geen onverdeeld succes overigens, onvriendelijke bediening en het eten te laat zodat we het toetje hebben moeten laten voor wat het is.

Stef onze Jefe heeft zijn misnoegen op de hem welbekende manier duidelijk gemaakt en we hopen dus op verbetering.

Bij aankomst in de Albergue direct vol aan de bak. Door het slechte weer stond alles in de gangen propvol en moesten we om 15.00 uur al de eerste mensen wegsturen omdat we vol waren. Altijd even wennen zo'n eerste dag en toch wel lastig om erg vermoeide mensen niet te kunnen helpen. Hulde overigens aan de mannen van groep 5 die de wasmachines, drogers en centrifuges alle goed werkend hebben gekregen.

Voor wat betreft de keukenapparatuur voelen we ons onthand, er is geen fatsoenlijke waterkoker, de broodrooster is er niet meer. Het kan toch niet zo moeilijk zijn om daar even iets voor te regelen.

Zaterdag 18 mei 2024

Hoewel de weer app aangeeft dat het slecht weer gaat worden, is het zonnig. De pelgrims komen in kleine groepen binnen. Anders dan gisteren toen we ons overvallen voelden door het grote aantal dat binnenstroomde. Misschien een kwestie van wennen nog. Om het voor de pelgrims en onszelf zo aangenaam mogelijk te maken hebben we allerlei aanpakken besproken hoe de stroom mensen goed te leiden. Bij binnenkomst blijkt dat er weinig pelgrims zijn. Dus een makkie en ook vraagtekens op ons gezicht want waar is iedereen? Sommigen picknicken op een berg of genieten

van het uitzicht. Hebben alle tijd om naar Roncesvalles te komen. De eerste dag begint voor velen dan ook goed. Een enkeling heeft pijn in knie of voet.

In de wasserij draaien we onze tweede dag. Het is druk en ook weer wennen hoe alles werkt. Wassen gaat snel, het drogen duurt wat langer. Allerlei moderne stoffen vragen meer droogtijd. Sokken verdwijnen soms maar aan het einde van de dag zijn alle paren weer compleet. Mooie gesprekken onder het wassen over landen van herkomst, ervaringen over het wandelen. En soms ook hart luchten over samenlopen met je broers die onderweg anders zijn dan thuis en zeuren over van alles nog wat.

De afsluiting van de dag is een super lekkere tomatensoep à la Co en een glas op ons allen.

Zondag 19 mei 2024

Vijf uur wakker. Buiten het geluid van een stromende rivier. Regen. Voor ons eerste vroege dienst. Hoe gaat het ook alweer met de lichten, deuren, bagage en oeps sleutel van de kapel vergeten. Na een uurtje heerlijk verwend met koffie en thee door de ontbijtploeg.

Een man uit Korea meldt zich met google translate dat al zijn kleren verdwenen zijn bij de douche. Wij zeggen hem nog eens goed te kijken en over een half uur terug te komen. Precies op tijd komt hij terug met weer iemand anders om zijn verhaal te doen. Dat herhaalt zich nog een paar keer. Bij het afleveren van zijn rugzak bij het bagagehok, geeft hij aan dat zijn vrouw zijn kleren heeft meegenomen. Daarna komt hij net als vele anderen vanmorgen terug om spullen uit zijn rugzak te halen of er weer in te stoppen. Rugzakstress.

Een jonge Engelsman vraagt me of het vandaag een speciale dag is. Zeg hem dat het zondag is en eerste pinksterdag. Pentecost zegt hem niets. Probeer uit te leggen dat met Easter de rabbit belangrijk is. Vandaag gaat het om de Holy spirit that is coming down. Hij kijkt me met een brede glimlach aan en bedankt me voor mijn uitleg. Het is 6.15 uur, de dag kan beginnen.

Vandaag vanuit Burguete een grote processie naar Roncesvalles, veel bezoekers en de zon gaat schijnen.

Na drie dagen hier in de Albergue voelt het zo vertrouwd dat het lijkt alsof we geen jaar weg geweest zijn.

Maandag 20 mei 2024

Na de vroege ronde, een van de leukste momenten van de dag met al die tevreden uitgeslapen vertrekkende pelgrims, verzamelen we ons aan het ontbijt. We worden door Shirley getrakteerd op heerlijk ei met spek en op bananenpannenkoekjes, en plannen de dag. Klok 8 gaan we aan de slag. Vandaag de kussenslopen afhaken, wassen, drogen en weer opdekken. Goed opgelost bij gebrek aan voldoende schoon beddengoed.

Allerhande mankementjes worden opgelost door Jan en Toon, onze technische collega's.

Na de maaltijd bij La Posada lijkt het betrekkelijk rustig bij de herberg. We zetten ons op onze posten. Na een kort rustig begin wordt het toch ineens licht chaotisch. Het weer is slecht waardoor iedereen ineens tegelijkertijd en bemodderd bij de herberg arriveert. Er ontstaat een rij die zo lang is dat we ons kleurenkaartjes systeem uit de kast moeten halen. Eigenlijk werkt het prima maar het blijft aan sommigen moeilijk uit te leggen. Wachtenden in de gang, wachtenden in de eetzaal, schoenen uit en weer aan, op en neer naar de bagage, vragen over verwisselde bedden, de donkeyservice, de locaties voor de maaltijden, de begintijd van de mis, ik heb geen bedhoes, mag mijn hond hier ook blijven? Met vereende krachten wordt alles opgelost.

Een Aziatische wandelaar ziet zijn bedhoes aan voor een rugzakcover, maar vindt hem toch wat groot. Een andere pelgrim staat anderhalf uur in de rij om er achter te komen dat hij een paar kilometer verderop een reservering heeft. Twee handbikers en een rolstoeler worden hartelijk verwelkomd en op de eerste verdieping ondergebracht, dicht bij de invalidenbadkamer.

In de Lavandería is het ook de hele middag volle bak. Veel bemodderde pelgrims die al hun was voor ons opgespaard lijken te hebben. Een pelgrim kan er nog net van worden weerhouden zich ter plekke

spiernaakt uit te kleden. Alle machines draaien de hele middag op volle toeren. Uiteindelijk moeten we stoppen met drogen, alleen nog wassen melden we teleurgestelde pelgrims. Om half negen is in ieder geval alles schoon.

Inmiddels is in de gang beneden een zeer royaal gevulde portemonnee gevonden, die in de loop van de avond nog niet is opgehaald. Wellicht een meevaller voor de Donativopot?

Dinsdag 21 mei 2024

Wat een dag. Gisteravond een totaal onhandelbare vrouw, welke al vloekend en schreeuwend zelf wel de regels zou bepalen, er samen met Marisol en de politie uitgezet. Triest maar onvermijdelijk. Je denkt dat zal het toch wel een beetje zijn voor de komende dagen? Maar misschien moet ook alles samen komen. Op een vijfhonderd meter van de Albergue is er vanmiddag iemand van begin zestig overleden. Een Duitse pelgrim kwam het mij melden. Al het mogelijke wordt in werking gezet. Maar het mocht helaas niet meer baten. Hoe onwerkelijk soms ook, maar alles gaat door. Toch heb je voor andere gebeurtenissen niet direct oog. De dag van gisteren en vandaag hebben we 's avonds na 22 uur tot in de kleine uurtjes geëvalueerd.

Woensdag 22 mei 2024

Vanmorgen aan een rustige dag begonnen. Dat vinden we tenminste allemaal. De ochtendploeg zorgt voor het vlotte uitchecken van alle pelgrims. Een heerlijk Engels ontbijtje krijgt iedereen door Toon en Stef voorgeschoteld. De zalen worden daarna geschrobd en gemoet. De trappenhuizen geveegd en de slopen gedeeltelijk verwisseld. De koffie in Casa Sabina smaakt altijd heerlijk. Na het pelgrimsmaal gaat ieder naar zijn plek met veel plezier. Edurne, die Marisol gisteren heeft vervangen vond ons een top team. Het is fijn om in zo'n dreamteam te mogen werken. De middag verliep heel normaal. De ambulance bracht een Duitse pelgrim met een verstuipte voet. En verder? De rest van de middag en avond verliep zonder een enkel probleem. Eigenlijk niet normaal. Toch?

Donderdag 23 mei 2024

De dag begint zoals altijd: rugzakken oppikken, pelgrims tegenhouden die denken dat ze eerst op hun gemak kunnen gaan ontbijten om daarna hun rugzak te kunnen ophalen. Een jongeman (of was het toch een jongedame????) vindt het maar onzin dat iedereen om 8 uur de herberg uit moet zijn. Als we hem om kwart over 8 voor de 2^e keer komen zeggen dat hij toch de Albergue moet verlaten, vindt hij dat we onbeschoft zijn. Het antwoord dat hij kreeg was "welcome on the Camino" en dat het overal op de Camino zo zou zijn. "Rubbish" want hij sliep altijd tot half 9. Benieuwd hoe het hem verder vergaat...

We hebben deze week ook een stel met een ezel mogen verwelkomen. Ze waren allemaal door en door nat en verkleumd. Gelukkig hadden we nog een slaapplek. Ezel tevreden grazend en erg rustig op zijn plaats gebleven, maar ik geloof dat dat een eigenschap is die past bij een ezel???

Een Duitser is in Parijs in de metro beroofd van al zijn papieren en heeft alleen een foto van zijn Ausweis. Dus mag hij natuurlijk niet ingecheckt worden. Politie erbij om rapport op te stellen, iets wat men in Parijs weigerde omdat ze dat anders wel 1000 x per dag zouden moeten doen. Lekker gemakkelijk.

Enfin, met het rapport dat door de Politie is opgemaakt kan hij verder reizen. Thuisfront heeft e.e.a. geblokkeerd en voor de terugreis via Vigo in Portugal kunnen ze zich melden bij de consul aldaar. Verder is alles probleemloos verlopen en kunnen we nog even genieten van een wijntje, biertje, watertje en chips of pinda's.

Vrijdag 24 mei 2024

Vandaag begint de dag voor het eerst deze periode met een (voorzichtig) zonnetje. We worden er extra vrolijk van. Na opnieuw een goed ontbijt aan de slag. In de loop van de ochtend meldt zich een pelgrim bij onze Jefe die vraagt of hij zijn rugzak even mag achterlaten. Hij heeft een kruisje en bloemen bij zich en maakt zich bekend als een vriend van de deze week overleden wandelaar. Hij brengt een bezoek aan de plek waar de trieste gebeurtenis plaatsvond en is van plan om daarna zelf, mede namens zijn overleden vriend, de Camino te vervolgen en af te maken. Hij zal zijn Credential meenemen om deze later, vol gestempeld, aan de familie te overhandigen. Slapen in onze Albergue doet hij liever niet, te emotioneel.

Door Shirley is via een vriendin van haar die in Spanje onderweg is een broodrooster en een waterkoker geregeld. De Donativopot is er goed voor.

Zaterdag 25 mei 2024

Hiep hiep hoera, er is er een jarig. Net als verleden jaar viert "onze" Heleen haar verjaardag hier in Roncesvalles. We gaan hier vanavond extra aandacht aan schenken. Het happy birthday schalt door de gang en trappenhuis. Vanmorgen een ietwat verwarde Canadese op weg geholpen. Haar paspoort had ze in La Posada laten liggen. Maar zoals zo vaak op de Camino worden dit soort problemen geruisloos opgelost. Na alles schoongemaakt te hebben, gaan de meesten van ons even naar Burguete lopen. En gelijktijdig haar verjaardag vieren met een koffie en een stukje gebak.

Vandaag zitten we weer helemaal vol. 180 reserveringen betekent alle hens aan dek. Iedereen weet wat er van haar of hem wordt verwacht en we doen al onze taken met echt veel plezier. De grappen en grollen gaan over en weer. Het is fijn een lach op de vermoeide gezichten van de aankomende pelgrims te toveren. Het maakt het wachten een stuk aangenamer. Shirley en ik bedienen de scanners. We vullen elkaar echt goed aan. Als de collega van Marisol terug is om "de Kist" weer over te nemen, zingt de gehele Mostrador en gang, Heleen toe.

Co en Claartje, de lekkage op de 3^e etage te lijf

De Donativopot wordt ineens door een Ierse pelgrim met € 22,-- opgewaardeerd. Hij zou eigenlijk in de winterherberg moeten slapen. Maar ik vond dat bij zo'n genereus gebaar een andere behandeling gepast was. Bed 337 werd zijn deel.

Rond 18.00 stroomt de Albergue vol met vele Spanjaarden, die met de bus uit Pamplona komen. We hebben nog 7 slaapplekken over vandaag. Gelukkig hoeven we nog niemand weg te sturen.

Zondag 26 mei 2024

De dag begint zoals alle dagen met een goed gedekte tafel voor het ontbijt. Anekdoten gaan over en weer over pelgrims met drollige of vervelende gedragingen. Over één pelgrim familie blijven de gemoederen zich bezighouden, jawel de familie Mouse. Ze zijn schichtig, qua corpulentie obesitasachtig. Een voordeel, met transport van rugzakken heeft Herman het makkelijk, men heeft niets bij zich.

Registreren is er niet bij want Marisol is er ook niet van gediend, dus familie Mouse kiest haar eigen bedje daar waar maar plek is. Soms worden de Dolly Dots op 3 verrast met een Mouse bij de deur. Gevolg is dat de dames melden dat ze in staking gaan als Jefe de familie Mouse niet direct de deur wordt gewezen.

Alle gekheid in een "muizenval" de zondag begon mooi, fijn op het terras gezeten bij Sabina. Een rustige dag, geen bijzonderheden. De dag wordt afgesloten met een natje en een droogje.

Maandag 27 mei 2024

De dag begint mooi, wel fris maar een heerlijk zonnetje. Stef en ik (Toon) maken een korte wandeling naar de plek waar de Franse pelgrim (Ile de Reunion) is overleden. Bijzonder wanneer je daar staat en je gedachten laat gaan met welke intenties de man de Camino is gaan lopen en wie hij achterlaat.

Rond de middag betreft het en wordt het een stuk kouder met een dikke mist en motregen. Snel dus de Albergue opzoeken voor de pelgrims, koud en verkleumd komen ze binnen. Het inchecken met twee scanners is een verademing. Door deze werkwijze kan iedereen snel worden ingecheckt en is het systeem van de labeltjes en de bordjes overbodig.

Stef en Shirley zijn erg bedreven in het inchecken en het leidt tot weinig of geen onrust onder de pelgrims.

Dinsdag 28 mei 2024

De pelgrims uitzwaaien is het altijd het leukst vind ik. Nu de bel weer voorzien is van een nieuwe batterij hoor je soms al voor 6 uur de bel klinken. Er heeft zich dan weer iemand buiten gesloten. Maar meestal is een andere vroege pelgrim ons voor om de deur te openen. Allereerst de kapel open maken is altijd een sereen moment voor jezelf. Op de terugweg komen de eerste pelgrims je al tegemoet. Het uitzwaaien is en blijft leuk. Velen hebben een warme glimlach als afscheid voor ons. Ook het Engelse gezin met 4 kinderen in de leeftijd van 7 tot 15 jaar schrijft ons, middels de jongste zoon, een Goodbye. De verdere dag loopt routinematig zoals zo vaak. Iedereen weet precies wat er moet gebeuren. Marisol en Edurne zijn meer dan tevreden over ons allen. De afsluiting van de dag is altijd gezellig. Een wijntje en of biertje met wat nootjes begeleidt ons lachen tijdens de evaluatie van de dag.

Woensdag 29 mei 2024

We zijn zo langzaam aan toch wel een beetje moe aan het worden. Maar alles loopt goed. Aan het eind van de dag komt er nog een Braziliaan binnen met twee rugzakken. Er is een dame gestruikeld en door de ambulance meegenomen naar Burguete. Helaas heeft ze een been gebroken en moet naar het ziekenhuis. Ze had een reservering hier in de Albergue. De Bomberos komen de rugzak van haar ophalen. Een anderhalf uur later komt de ambulance weer voorrijden. Nu met een Koreaanse, die d'r voet heeft verzwikt. We begeleiden haar naar 339. De Jefe regelt een maaltijd voor haar, die ze gereserveerd had bij Casa Sabina. Morgen moet ze helaas verder. Ook dat regelen we.

Aan het eind van de dag komt een Braziliaan een beetje in paniek bij ons. Zijn mobiele telefoon is weg. Gestolen of .? En nu? Een nieuwe mobiel kopen in Pamplona. Maar hoe laat ik dat het thuisfront weten? Gelukkig wist de man het telefoonnummer van zijn vrouw. Tonnie kan hierdoor een connectie maken via WhatsApp. Iedereen weer gelukkig. En zoals zo vaak, vanmorgen met een stralende glimlach komt hij melden dat zijn mobieltje in een vak van zijn rugzak zat. De Camino waakt over ons allen.

Na de avonddienst zitten we nog kort bij elkaar en laten de afgelopen veertien dagen nog eens de revue passeren. Tot morgen.

Donderdag 30 mei 2024

De laatste volle werkdag. We zijn allemaal blij naar huis te kunnen gaan morgen. Het is en blijft hard werken. We gaan de grappen en de grollen missen. Morgen vroeg voor de laatste keer schoonmaken. De Sótano blijft vandaag gesloten. Alles schoonmaken en voor de volgende groep in gereedheid brengen voor een soepele overdracht. Tot

Periode 7	Vrijdag 31 mei t/m/ Vrijdag 14 juni 2024
Hospitaleros:	Daniël de Kramer, Theo de Vries, Gonnie Staarink, Michaël Staarink, Jan van Bruchem, Boukje Straatsma, Siny Wolters, Stephy Brackel
Aantal pelgrims:	2.382

Onze periode zijn we rustig gestart met 163 pelgrims. De tocht over de Pyreneeën was voor de meesten vrij zwaar, mede door de koude wind en de miezer. Maar altijd weer mooi om te zien hoe de gezichtsuitdrukking verandert na een warme douche en een kleine rustperiode en het optimisme weer terugkomt. Dat doet de Hospitalero goed!

Dat er af en toe iets mis kan gaan met het opsturen van het een of ander, maakten we ook mee. Een pelgrim had zijn stokken laten opsturen naar Roncesvalles. Klaar voor de wandel wilde hij ze snel bij ons even ophalen. Maar waar, o waar...na een tijd zoeken naar lange wandelstokken, kwam er een klein pakketje tevoorschijn, waarin de "opgevouwen" wandelstokken verpakt waren. Wij weer een "weetje" rijker en de pelgrim kon op weg!

Een Koreaans meisje had haar rugzak laten verzenden naar Roncesvalles vanuit Orisson. Haar paspoort zat in haar rugzak. Haar schrik was groot toe ze haar rugzak niet zag in de bagageruimte. Snel gebeld naar haar bagage transport. Nee, ze hadden haar rugzak niet meegenomen. Hij stond net even niet op de juiste plek, wel vlak daarbij. Ze wilden alsnog haar bagage naar Roncesvalles brengen, maar wel voor de prijs van 80 euro...met de 10 euro die ze al in het zakje had gestopt...was ze maar liefst 90 euro kwijt! Ja, de service laat soms te wensen over.

Maar, zei ze : *"if you are losing something, you win the experience"*. is een Chinese zegswijze.

En hoe wonderlijk dat een telefoon en portemonnee met paspoort niet direct gemist worden door de pelgrim. Maar in de avond kwam de eigenaar van de telefoon...en hoe blij en opgelucht was hij dat zijn telefoon daar lag. *"My whole life is in there"*.

De eigenaar van de portemonnee was de volgende dag dolgelukkig toen hij zijn portemonnee weer zag.

Familie muis laat zich veelvuldig zien. Ze wagen zelfs grote sprongen over de rugzakken in het bagagehok. Een pelgrim pakte blij haar rugzak van de plank. toen een gil...want met de rugzak kwam er ook een muis mee! De muizenvallen zijn uitgezet en heel regelmatig worden ze gevangen! Als een pelgrim vertelt dat er nogal een ludiek campertje op de parkeerplaats staat, gaan een aantal Hospitaleros een kijkje nemen. Een 60-jarige Duitser met een grote baard en hoed heeft een soort van kist, die wordt aangedreven door een antieke tractor.

Hij kan de snelheid van 6 km per uur bereiken. De hele kist is kleurrijk behangen met allerlei grapjes. Bijna een soort van kunstwerk. Iemand met een grote vrachtwagen heeft hem mee genomen de Col over om hier te komen. Dat had hij nooit alleen gered. Een echte bezienswaardigheid!

Om 3 uur in de nacht gaat de bel en er staat een pelgrim uit Porto Rico voor de deur. Gebracht door 4 Bomberos met twee jeeps. Hij was verdwaald op de berg en had het alarm nummer van de SOS gebeld. Toch weer prachtig om te zien hoe alle hulpdiensten hier samenwerken.

We vonden het enigszins wel vreemd dat een mede pelgrim, die deze dag met hem had mee gelopen, ons niet had geïnformeerd over het feit dat hij nog niet in de herberg was aangekomen.

We zijn nu halverwege en het aantal pelgrims schommelt tussen de 180 en 220 per nacht.

Een Pools meisje komt gehaast om half 10 binnen. Haar priester vriend en vriendin wandelen in zo'n laag tempo dat ze het niet zullen redden om voor tien binnen te zijn. Zij zet de pas er in en slaat zelfs een lift van een vrouw af, ze is immers een pelgrim. Die vrouw bleek later Marisol te zijn. Zo kordaat als ze is, checkt zij haar vrienden. En wij verwachten om tegen 11 uur de deurbel te horen!

Maar deze bleek later niet te werken. Deze twee doodvermoeide pelgrims besloten toen hun Poolse vriendin te bellen, die uiteindelijk de deur voor hen open heeft gedaan! En hen naar hun bedden heeft gebracht. Hoe goed kun je voor je vrienden zorgen!!!

Twee pelgrims rekenden af in de wasserij met...ja heus: een vervalst tientje! Maar de attente Hospitaleros Theo en Michael hadden het snel door!

Het regent veel de laatste dagen en de temperatuur komt vaak niet boven de 12 graden. Nat en verkleumd komen de meeste pelgrims binnen. Maar mooi om te zien hoe de meesten van hen positief gestemd blijven. Ook een voorbeeld voor ons. Wij verlangen zo naar het buiten zitten op de bankjes in de zon! Het kan behoorlijk koud en tochtig zijn in de gangen.

Een pelgrim vertelt: “ weet je, ik ben verslaafd al vele jaren en dat zal ik blijven. Maar de Camino helpt mij reusachtig. Ik loop de Camino Frances nu voor de derde keer en het zo onderweg zijn met de vele kilometers die ik loop, voorkomt dat ik terugval. De Camino is mijn alternatief voor mijn trekmomenten! En ik heb nu echt het vertrouwen dat het goed met me blijft gaan!”

Na een koude en regenachtige tocht over de berg, meldt zich een 14-jarige Chinees, nu woonachtig in Singapore, zich bij de receptie. Hij oogt uitgeput en ook overstuurd. Hij spreekt goed Engels en laat ons weten dat hij de vorige nacht bestolen is in Saint Jean-Pied-de-Port en wel liefst 2.800 euro armer is. Moeilijk te geloven, maar er zijn blijkbaar pelgrims, die deze hoeveelheden euro's met zich mee dragen! Marisol staat onmiddellijk in de startblokken, belt de Guardia Civil en in no time zijn er een aantal politiemannen die zich met de zaak bezighouden. Het slachtoffer zelf, eenmaal wat uitgerust, blijft kalm en beantwoordt de vele vragen. Wij zijn erg benieuwd hoe en of deze zaak opgelost zal gaan worden!

Vandaag alweer onze laatste dag en na al die donkere en koude dagen, kunnen we heerlijk in de zon op het terras bij Casa Sabina koffie drinken.

Er volgt voor een aantal Hospitaleros nog een mooie rondleiding door het museum.

Periode 8 **Vrijdag 14 juni t/m Vrijdag 28 juni 2024**

Hospitaleros: **Donald Ajibola, Ans Lammers, Gerard van der Werf, Inge Egmond, Thea Kanters, Annette Wesselink, Henk Verschoor, Ria Verschoor,**

Aantal pelgrims : **2.011**

Het is vrijdag 14 juni als wij voor het eerst als gehele groep bij elkaar zijn. Henk en Ria zijn al een maand als pelgrim onderweg geweest. Hun rol wordt van pelgrim weer Hospitalero/a. Annette en Ans zijn als pelgrims de Pyreneeën over gewandeld. Ze treffen het. Het weer is perfect, terwijl de laatste weken het vooral slecht weer is geweest. Donald, Ria en Henk komen met de taxi vanuit Saint Jean. Thea is met haar camper en daarin de juiste brandstof naar Roncesvalles gekomen. Gerard en Inge komen samen vanuit Burguete.

Het eerste wat de "oud" leden van onze groep opvalt is dat onze vorige collega's de "Albergue" zo schoon hebben achtergelaten.

De zon schijnt de laatste twee dagen en er komen veel enthousiaste pelgrims de berg over. Moe maar vol enthousiasme over het prachtige uitzicht. Het is wel druk op zaterdag maar door het goede weer zijn veel pelgrims na de douche buiten aan het genieten en uitrusten. In de middag plaatsen wij een statafel en pc voor extra inschrijving i.v.m. een enorme aanloop. Om 21.30 uur komen er nog 6 pelgrims die gereserveerd hebben en een vrouw aan wie wij het laatste gereserveerde bed verkopen. Daarna nog 3 pelgrims die in de Sótano overnachten, overigens tot volle tevredenheid. In de middag meldt zich een jonge dame met een hond en tent. Door een miscommunicatie wordt haar verteld dat zij niet met de hond bij ons kan kamperen. Zij is teleurgesteld en geeft aan dat ze dan ergens wild gaat kamperen omdat ze echt niet verder wil. Als er even later een andere man met twee honden komt die wel kan blijven komt Ans er achter dat het dus wel mag. Zij besluit haar te gaan zoeken want ver kan zij niet zijn. De jonge dame had net haar tentje opgezet maar was super blij dat ze toch bij ons kon staan en zo ook kon douchen. En eigenlijk waren wij zelf zeker net zo blij dit rechtgezet te kunnen hebben.

Er meldt zich een echtpaar dat hier heeft gereserveerd voor een overnachting en deze ook al online heeft betaald. Zij lopen niet de Camino maar een andere route. Als Donald hen aangeeft dat zij wel een Credential moeten kopen, weigeren zij dit en wordt m.n. de dame erg boos. Er ontstaat ook een ruzie tussen het echtpaar en terwijl zij hun paspoort al af hebben gegeven lopen zij boos naar buiten waar ze minstens een uur op een muurtje zitten. Het echtpaar komt uiteindelijk weer binnen al is de man geheel in tranen. Na een goed gesprek en een knuffel kopen zij toch de Credential en overnachten hier.

De man die met zijn twee honden ook bij ons op het gras stond was minder tevreden. Toen hij op zondagochtend om 7.55 uur nog binnen kwam lopen en meende dat hij nog thee kon zetten en zijn ontbijt van noedels kon opeten pakte dat anders uit. Hem werd verteld dat hij het buiten op kon eten maar dit weigerde hij. Hij vond dat hij nog best een half uur binnen kon zitten, buiten was het ook te koud. Hij gaf aan dat "God niet tevreden was over ons gedrag." Donald kreeg het voor elkaar om zijn vervelend / agressieve gedrag enigszins in toom te houden. Uiteindelijk zaten wij 35 minuten later aan het ontbijt.

Op de reserveringslijst stond vermeld dat er een groep van 58 kinderen zo rond de 15, 16 jaar hier kwamen overnachten. Kinderen van deze leeftijd...nou dan weet je het wel. Zij kregen allemaal een bed op de eerste etage maar daar lagen ook nog andere, oudere pelgrims tussen. Een aantal kwam al snel melden bij Marisol dat zij dan toch een andere plek wilden, het rumoer was nu al te veel. Dit gaf nogal wat discussie tussen haar en in dit geval ook Inge als Hospitalera, die dan Spaans spreekt. Marisol is van mening dat wij een Herberg zijn voor iedereen. Een aantal mensen kregen uiteindelijk een andere plek. Wij hadden de indruk dat de leraren ook niet al het gezag hadden die je hier wel nodig hebt. Toen de groep terug kwam van het pelgrimsmaal werden zij buiten duidelijk

toegesproken door Donald. Om 22.00 uur werd er een rondje gelopen en moest iedereen in bed liggen. Uiteindelijk in de ochtend maar 1 klacht gehoord over het rumoer.

Zitten wij net aan een wijntje om 22.10 uur, gaat de buitenbel. Staan er nog 2 pelgrims. Zij hebben toch nog een bed gekregen en waren ook diegene die 's morgens als eerste vertrokken. Twee dagen later is er een pelgrim die om 22.20, te laat dus aan de buitendeur staat te bellen. Maar hij was in de ochtend de allerlaatste die om 8.15 uur nog moest vertrekken.

Een Frans gezin met 5 kinderen, waarvan de jongste 5 was, heeft een nacht bij ons geslapen. De ouders hebben de kinderen tot half augustus van school gehaald om de Camino te lopen. Zij waren van mening dat dit een ervaring is waarin je veel levenslessen krijgt wat een duidelijke meerwaarde heeft voor je leven. De kinderen kwamen actief en vrolijk over. Zij waren betrokken bij alles wat gedaan moest worden op een Camino, zoals de was brengen en halen enz.

Onze bijzondere gasten waren:

De twee pelgrims die met één paard kwamen. Al weten wij nog steeds niet of er nou één loopt of dat ze met z'n tweeën op het paard zitten.

De vier jonge mannen die uit Amerika kwamen en een tocht maakten door Europa op een één wieler met rugzak op.

Een Franse man en vrouw op de fiets met hun hond op de fietsdrager die een eigen zonnenscherm had, maar zij geen paspoort. Zij wilden kamperen maar konden hier dus geen inschrijving krijgen. Er zal eerst een paspoort moeten komen.

Hebben wij tot nu toe nog steeds goed weer gehad en koffie op het terras gedronken, vandaag , zaterdag 22 juni op de verjaardag van Ria, onze collega is het koud en regent het regelmatig. Met een versierde keuken en net geen ontbijt op bed maar wel een "Camino" cadeautje gaan wij na tien uur aan de koffie met een heerlijk stukje taart van Ria.

En dan op zaterdagavond ontdekt 1 Hospitalera rode vlekken op haar been en in de lies. Duidelijk bedwantsen beet. Ook haar kamergenoot en medereiziger heeft 2 jeukerige rode vlekjes onder haar oor. Het protocol wordt in werking gezet Gelukkig heeft Thea met de materie ervaring en op zondag wordt alle kleding, beddengoed gewassen. De slaapkamer wordt schoon gemaakt. Het stoomapparaat wordt ingezet. Bed wantsen worden niet gevonden. Een onverwachte BHV oefening. De dames met de huidirritatie maken het goed en gaan met schone was en rugzak naar huis, dat is dan hun voordeel. Marisol denkt dat de bedwantsen niet van hier zijn? Voordien werd er één nacht in Saint Jean-Pied-de-Port in een herberg geslapen en in de winterherberg alhier.

De afgelopen dagen heeft het veel geregend en is de temperatuur soms rond de 13 graden. De pelgrims komen vaak nat doorweekt aan. De wasmachines draaien overuren. Een pelgrim staat in de wasruimte minsten 3 minuten met zijn neus in de schone was te zeggen hoe heerlijk hij de schone droge was vindt en bedankt ons vele malen. Helaas zijn er geen oude kranten voorradig om de pelgrims in ieder geval iets te kunnen bieden wat mogelijk hun schoenen minder nat maakt.

Dan verschijnt, voor ons de laatste dagen, gelukkig de zon weer en hebben wij mooi weer. De sfeer is zomers gezellig. Veel mensen die heerlijk buiten in de zon zitten en kletsen. En dan is ook de EK 2024 voetbal begonnen. Samen kijken heeft altijd wat gezelligs. Optimistisch zeggen wij dat wij de finale dan thuis kunnen kijken

Het aantal pelgrims wisselt nog al. De eerste week hebben wij toch drie keer ook de derde verdieping vol en werd de Sótano ook 1x gebruikt. De tweede week is het een stuk rustiger. De derde verdieping niet meer gebruikt.

Wij hebben veel mooie ontmoetingen gehad met de pelgrims. Eén ochtend hebben twee van onze collega's gezongen in het kleine kerkje om 6.30 uur terwijl de pelgrims langs liepen. Zij werden geraakt door de prachtige galm die uit het kerkje klinkt en dat gold voor zowel de zangeressen als de pelgrims. Dat is de binding tussen pelgrims en hospitaleros. Mooie contacten, fijne gesprekken, hartelijke woorden en geraakt worden door elkaar.

Periode 9 **Vrijdag 28 juni t/m Vrijdag 12 juli 2024**

Hospitaleros: Hans Perik, Jos Kox, John Ladeur, Sjoerd Bakker, Lucas Eijdsden, Jeanette Juressen, Peter Rubaij Bouman, Marion van Wingen, Agnes Hofsté

Aantal pelgrims: 2.143

Vrijdag 28 juni

Het hele team was al op donderdagavond aanwezig en kon al door Hans worden geïnstrueerd over de belangrijkste zaken. Om in de stemming te komen aten we het pelgrimsmenu in La Posada. Op vrijdagmorgen gaf Hans nog voor de overdracht een rondleiding door het gebouw. Deze sloten we af met een cadeautje voor Marisol, vanwege haar 25-jarig jubileum dit jaar. De overdracht onder leiding van Donald en Hans verliep soepel.

Om twee uur waren alle teamleden stand-by om kennis te maken met alle werkzaamheden. Het was een rustige mistige dag met een overzichtelijk aantal pelgrims. Na de heerlijke maaltijd in Casa Sabina konden we aan de slag en de pelgrims gaan ontvangen. Geen rijen voor de deur, maar het liep de hele dag rustig door. Bijzonderheden waren een mevrouw met een kar en twee kleine hondjes uit België. Je zou ze zo binnenlaten, maar dat kan natuurlijk niet. Zij zette haar tent op. En er was nog een pelgrim met een hele zware rugzak, waarin een tent. Zij ging eerst douchen, daarna eten en daarna nog naar de mis. De rugzak bleef onuitgepakt en uiteindelijk vroeg ze of ze haar matje binnen mocht uitrollen. Nee, ook dat mag niet, tenzij ze betaalt voor een bed. Dus moest ze tegen donker haar tent nog op gaan zetten.

Verder lagen er zoals gewoonlijk wat mensen op verkeerde bedden, maar dat lost zich soepel op als degenen de pelgrims die zich vergist hebben zijn gevonden.

Het leuke van de eerste dag is dat we er dan pelgrims aankomen die je in St Jean Pied-de-Port hebt gezien. Zij zijn na de tocht over de berg (waar boven de wolken nog mooi uitzicht was) vermoeder dan wij, maar het leuke is wel om herkend te worden. In de wasserij komt een grote warrige

man aan het einde van zijn latijn, maar nadat hij de Hospitalera herkent ontdooit hij en ontstaat een leuk gesprek. En na de evaluatie met een drankje liggen we net als de 137 pelgrims tevreden in bed.

Zaterdag 29 juni

Het belooft een natte dag te worden. Dan zou het mooi zijn als er kranten waren voor de schoenen, maar die ontbreken. De mevrouw met de hondjes heeft na een nachtje in haar tent besloten om vanwege het natte weer maar weer naar huis te gaan.

Het is een opnieuw niet erg druk, maar een groep van dertig Duitse scholieren zorgen bij binnenkomst voor de nodige chaos. Hans parkeert ze in de Comedor en de leidster zorgt voor alles wat nodig is voor de registratie. Zij hebben een paar mooie drone-filmpjes gemaakt van het Colegiata.

Een man uit Kroatië komt vragen naar een Hospitalera van wie hij twee jaar geleden een engeltje gemaakt van twee parse parels heeft gekregen. Hij draagt die nog steeds bij zich en gaat nu opnieuw de Camino doen. De vorige keer is hij geëindigd met een zwaar ontstoken voet in Finistère en in het ziekenhuis beland. Door een wonder (de beschermengel van de Hospitalera) is zijn voet genezen zonder litteken. Een verhaal verteld in tranen. En hij wil die Hospitalera van het Engeltje graag bedanken. Het is alleen onduidelijk wie het is.

Vreemd is dat nu al drie van ons niet lekker zijn en moeten overgeven. Iets in het eten?

Zondag 30 juni

Deze morgen haken twee Hospitaleros af vanwege de maag- en darmklachten. Het team is echter groot genoeg om dat op te vangen, omdat alleen de eerste twee verdiepingen zijn gebruikt. Een grote groep Spaanse rolkofferpelgrims ([hier](#) een link naar een kort filmpje) overnacht en zorgt voor nadrukkelijke aanwezigheid. Vooral tijdens de voetbalwedstrijd Georgië x Spanje. De wedstrijd duurt tot na sluitingstijd en dat zorgt voor de nodige dynamiek op alle 3 verdiepingen en de voordeur. Niet alle pelgrims slapen even goed.....

Maandag 1 juli

Maandagmorgen blijkt een derde Hospitalero ook af te haken met dezelfde klachten. Onze Jefe Hans zorgt voor aangepaste dienstroosters. Zo zijn er nu al zeven Hospitaleros met maag- en darmklachten. Alleen de twee Tukkers hebben 's morgens (nog) nergens last van. In de loop van de middag gaat echter ook de Jefe voor de bijl. Casa Sabina gaat op deze manier geen grote omzet halen.

Met evenveel lawaai als ze zijn gekomen zijn, vertrekken de vijftig Spanjaarden weer. Alle rolkoffers gaan voor acht uur in de bus die bij de achterdeur komt.

Om elf uur komt Don Bibiano om kennis te maken met de groep en om zijn waardering uit te spreken voor de inzet van de Hospitaleros. Sjoerd mag morgen de eerste lezing van de mis doen in het Engels.

Het wordt nog redelijk druk, zodat ook de Sótano open gaat voor de natte en verkleumde pelgrims. Het is koud en miezerig. Een groep van zeventien jongeren heeft alle proviand mee en kookt zelf. Een gezin met twee kinderen, twee

karren en twee honden komen alleen een stempel halen, ze lopen verder en zoeken dan ergens een

plaats om wild te kamperen. We doen toch even een controle of ze niet in de buurt staan. Dat is niet het geval.

Omdat bijna niemand fit is, liggen we allemaal vroeg in bed.

Dinsdag 2 juli

Besloten wordt om onze Jefe meer rust te geven; hij mag uitslapen en dat bevalt iedereen goed. We starten met het wassen van de kussenslopen. En Sjoerd mag de eerste lezing verzorgen tijdens de pelgrims mis. Op twee na gaan de Hospitaleros mee naar de kerk om Sjoerd te horen. Hij doet het erg goed. Don Bibiano en Don Valentin zijn blij verrast. Voor Sjoerd is het een bijzondere dag en hem wordt gevraagd hij de komende dagen tijdens de pelgrims mis de lezing doen. Don Valentin deelt onze vreugde met de EK-overwinning van het Nederlandse voetbalteam met 3-0 op Roemenië.

Woensdag 3 juli

Bij de koffie komt voorzichtig een zonnetje door, maar het blijft fris met 10 graden. Ook de laatste van de 9 Hospitaleros 'valt om' en moet het bed houden. In de loop van de middag gaat de zon schijnen en kunnen pelgrims voor het eerst hun was buiten te drogen hangen.

's Avonds houdt een luidruchtige Italiaan te weinig rekening met andere pelgrims; kordaat optreden van de Hospitaleros (gele kaart en dreigen met een rode kaart) houdt hem uiteindelijk rustig. Een pelgrim uit Manchester gaat naar Santiago zonder telefoon en horloge. Waar maak je dat nog mee?

Donderdag 4 juli

Na een snelle maar effectieve schoonmaakronde vertrekken we om half tien met een pelgrimspicknick naar Foz de Lumbier voor een 2 uur durende wandeling. Het was pittig klimmen en dalen. We raakten even de route kwijt en dwaalden af, waardoor we met de kaart in de hand weer het juiste pad moesten vinden. Prachtige uitzichten en imposante valse gieren. Maar net op tijd zijn we weer terug om Agnes te versterken bij de opvang van pelgrims. De rest van de dag verloopt rustig.

Zie hier een leuke link naar Relive voor een filmpje van de route **met foto's**.

<https://www.relive.cc/view/v8qV3koJy3v>

Vrijdag 5 juli

Het is warm geworden ('s middags om 16:00 uur is het 28 graden). Alle was hangt buiten te drogen. We lunchen de komende dagen in La Posada. Het eten en de service zijn ook hier 100%.

Het lijkt een rustige dag te worden met een tweede verdieping niet vol is. Een groep van negen jonge Amerikaanse seminaristen gekleed in lange zwarte gewaden en onder begeleiding van een Franse priester meldt zich aan de Mostrador. Omdat er voldoende ruimte is krijgen ze bedden in eigen cabines. Het is nog net op tijd voor ze om om half negen te gaan eten.

Een voetbal dag. Spanje speelt tegen Duitsland en Spanje schakelt Duitsland uit voor de volgende ronde. Veel lawaai op de eerste verdieping. Een Duitser en een Spanjaard gaan bijna op de vuist. De Jefe haalt ze uit elkaar. Hoezo: sport verbreedert?

Kort daarna slaat het weer zoals aangekondigd om, het wordt donker en er breekt tegen kwart voor tien een heftig onweer los. Een pelgrim komt zijn was 'redden'. Die stoppen we in de centrifuge, zo ook de was van een andere pelgrim. Er is bericht dat er misschien nog een gezin op de berg is, maar ze kunnen ook in Orisson zijn gebleven. Marisol wordt geïnformeerd. Don Valentin heeft een pelgrim van 84 gevonden bij de winterherberg en brengt hem naar ons toe. Na tien brengen de Bomberos een totaal verkleumde pelgrim en even later komen nog vier

verrekende Tsjechische dames aangelopen. We verwennen ze op de derde en registreren ze de volgende morgen. Zo wordt het een onrustige avond.

Zaterdag 6 juli San Fermin

Vandaag begint San Fermin, vanaf morgen lopen de stieren. Overnachten in Pamplona zal voor de pelgrims vrijwel onmogelijk zijn. Het is weer koud en nat geworden.

Om half elf gaan we met Emma, de leidster van de archeologen, de Silo Carlos V in. Afdalen tussen de botjes en de skeletten met een interessante toelichting.

Laat in de avond komen nog wat verkleumde pelgrims aan. Een meisje meldt zich met alleen een jasje aan. Zij en haar vriend hebben niets droogs meer en het is al bijna half tien. Zelfs de slaapzakken zijn nat. Geen idee waarom ze, nadat ze om 8 uur 's morgens zijn vertrokken pas laat op de avond

aankomen. We strijken de hand over ons hart en doen nog een wasje en droogje voor haar. Voor we in bed liggen is het klaar.

In de gang wordt muziek gemaakt. Sjoerd speelt en zingt met ze mee. Het is heel sfeervol. Een Italiaanse jongen heeft de schoenen aan waarop ook de Romeinen liepen. Hij heeft daarmee echter alleen de laatste kilometer gelopen.

En deze avond wint Nederland van Turkije met de EK voetbal. De mannen juichen met een beetje veel volume.

Inmiddels hebben we een nieuw virus dat rond gaat. Nu zijn een aantal van ons aan snotteren en hoesten.

Zondag 7 juli

San Fermin is begonnen en Pamplona is een plaats om te vermijden voor de pelgrims. Ook het bagagetransport naar Pamplona ligt plat.

De morgen begint met trage pelgrims. Een vrouw is in de wasserij en heeft alle wasmachines, drogers en centrifuge geprobeerd, want ze wil wel met schone kleren de deur uit. Dat kan natuurlijk niet. Ze heeft met de hand gewassen en alles is nat. Begrijpelijk dat je 's morgens wil wassen als je verregent bent aangekomen. En dan heeft de Jefe toch weer medelijden en zorgt dat ze met droge spullen de deur uit kan. Het is nogal een probleem om haar de deur uit te krijgen. Ze treuzelt eindeloos op haar bed met tasjes en zakjes. Ze heeft nog wat te leren. Voor acht uur is ze niet weg.

De rest van de dag is het rustig en we hebben tijd voor gesprekjes met pelgrims op de nu zonnige binnenplaats. Het wachten is op een groep van 14 Belgen die een reservering hebben en aankondigden het misschien niet voor negen uur te redden om hier aan te komen. Ze redden het.

Maandag 8 juli

De Belgische scouts zijn net zoals ze zijn binnen gekomen heel rustig vertrokken, een hele leuke groep die alles goed geregeld had. Anders dan de man die op bed 101 ligt, dit is gereserveerd voor de Belgen, dus om kwart voor 10 alle spullen op de gang gelegd, wordt er om 10 over 10 aangeklopt en blijkt dat deze Fransman op 101 ligt, op het verzoek om zijn ticket te laten zien doet hij niets, pakt z'n spullen in de rugzak, loopt naar beneden en gaat naar buiten. Achteraf blijkt dat hij in de middag al heeft rond gelopen en op een onverwacht moment stiekem naar boven is gevluht en het lege bed heeft gepakt niet wetend dat er nog mensen konden komen, eigen schuld dikke bult.

Een persoon uit Polen, grote en zware rugzak, mager gezicht mag van God 30 dagen niet eten, drinkt alleen maar gekookte en afgekoelde uiensap komt s' morgens bij ons en wil een gedeelte terug sturen naar huis, zijn moeder zou het geld betalen en of wij dat willen voorschieten, ook wil hij graag onze telefoon gebruiken die hij niet heeft om z'n moeder te bellen. Hoever moet je gaan?

Een andere man heeft zichzelf opgelegd om gedurende de wandeltocht naar SDC niet te praten komt regelmatig naar de Mostrador om schriftelijk wat te vragen, hij plukt een rozenblaadje van de muur, drukt daar een klemmetje op met een snoertje en laat ons een muziekje horen die uit het blaadje komt, alleen positieve mensen kunnen dit horen. Een nonnetje uit Duitsland is gisteren in SJDPD gevallen van de trap, heeft toch gelopen, maar ze wil niet meer verder lopen en naar de dokter. We geven haar wat ijs en informatie.

Vanmorgen gaat het niet meer met de voet van het nonnetje, taxi's zijn niet snel voorhanden dus een van ons rijdt met haar naar Burguete om haar naar het Centre de Salut te brengen, hoe het verder met haar gaat horen we als we in Burguete zijn voor onze koffie. Ze gaat met de bus naar Zubiri en dan naar het ziekenhuis in Pamplona om een foto te laten maken. De dokter heeft gezegd dat ze een paar weken rust zou moeten houden en dat wil een pelgrim niet.

Een van ons gaat een wandeling maken naar de Col Lepoeder. De rest zorgt voor de schoonmaak en gaat dan wandelen naar Burguete om te winkelen en koffie te drinken. Het is daarvoor een uitgelezen mooie zonnige dag.

Het is een heel stille dag, waar we eindelijk buiten kunnen zitten. Maar de dag eindigt gek. Twee fietsers waren er al in de middag en vroegen maar een fietsenmaker. Het gereedschap hier was niet voldoende. Tegen tien uur staan ze nog te treuzelen en tegen te sputteren. Ze zijn de hele middag bezig geweest en willen dan nog gaan eten. De restaurants zijn dicht en ze hebben niets. Na veel discussie spreekt uiteindelijk de goedheid van de Hospitalero weer en krijgen ze een stuk brood. Tegen half elf komt ook de laatste van onze gasten nog van de berg af gelopen. Het is blijkbaar kampeertijd, want er

staan zeven tenten.

Dinsdag 9 juli

De derde verdieping is niet gebruikt, dus weer ruimte voor een Hospitalero om te gaan wandelen. Door het bos met een omweg naar Burguete. Ze is op tijd terug voor het middageten.

Aan de Mostrador lijkt het in de middag drukker dan de afgelopen dagen. Een Franse jongeman heeft geen identiteitsbewijs bij zich en kan dus niet slapen. De politieman is aanwezig en wijst hem op de plicht om een identiteitsbewijs bij je te dragen. Een rijbewijs of kopie is niet voldoende. Eerst zegt de man dat hij is bestolen, dan dat hij zijn kaart is verloren, maar aan het eind geeft hij toe dat het ding gewoon thuis ligt. Er zit niets anders op dan dat hij terug naar huis gaat om de kaart te halen. Een andere pelgrim heeft voor hem een bed gereserveerd en betaald en gaat hem helpen om een taxi te vinden.

Om half zeven komt de politie. Zij hebben op de route Valcarlos een vrouw gevonden, die nog zeker 10 km moet lopen, maar niet met ze mee wilde rijden. Ze had alleen honger. Met wat koekjes gaan ze terug om haar toch op te pikken. Ze vinden haar niet en als ze tegen half tien nog niet binnen is, stuurt Marisol de politie opnieuw op weg om haar te zoeken. Ze brengen haar binnen. Deze mevrouw is vroeg vertrokken uit SJPP, maar loopt ontzettend traag. Ze was nog niet halverwege de klim.

We hebben ook een moeder met een dochter, die in een zware depressie is en wanen heeft. Moeder loopt met haar mee en hoopt dat de Camino haar dochter gaat helpen.

Het is een voetbalavond: Spanje-Frankrijk. Spanje wint met 2-1 en alle blijft rustig, alleen wat verlate pelgrims die na de wedstrijd aanbellen.

Woensdag 10 juli

De mevrouw die door de politie is gebracht heeft veel tijd nodig om haar spullen te pakken. Ze wil graag als host blijven. Dat kan natuurlijk niet. Vervolgens vraagt ze of ze drie dagen mag blijven. Nee dus.

De jongeman zonder papieren is terug gaan lopen naar Frankrijk en heeft het stel dat hem heeft geholpen een berichtje gestuurd dat hij in de bergen overnacht. Zij nemen de bus terug naar SJPP vanwege een knieblessure en misschien gaan ze jonge Fransman nog op weg helpen.

Wij krijgen een rondleiding in het Engels van Nuria door het museum en de crypte. Interessant. Ze weet veel.

In de middag een groep van 12 Franse scouts zonder reservering. Plaats genoeg op de tweede. Een Franse mevrouw met alleen een kopie van haar paspoort en een digitale versie wordt weggestuurd. Alleen met een echt paspoort komt je binnen.

Nederland verliest van Engeland en daarmee is het EK over voor ons. Een late Franse mevrouw leggen we even voor tien uur op het bed van een niet verschenen reservering op de eerste en daarmee is de dag ten einde.

Donderdag 11 juli

We starten de dag met extra schoonmaakwerkzaamheden, zodat alles klaar is voor de overdracht aan de nieuwe groep van Hospitaleros op vrijdag. Alles is gepledged, het hout van de bedden is afgenomen en de trappen zijn gedweild. De dag verloopt weer erg rustig. Een groep van 45 mensen heeft gereserveerd. Ze gaan naar de Sótano en de eerste. De groep is goed georganiseerd en liggen na een wandelingetje en uitleg van Hans bij het kerkje van Santiago, keurig op tijd in bed. Nog wat laatkomers en we sluiten onze periode af met een drankje.

Vrijdag 12 juli

Om zes uur staan de koks al in de keuken om ontbijt voor de 40 jongelui te maken. Iets na zeven uur vertrekken ze, na op het plein in een kring de warming-up te hebben gedaan. Zes Spanjaarden hebben fietsen laten brengen met de Correos. Die hebben ook na acht uur nog tijd nodig om alles in elkaar te zetten.

Ontbijtje, schoonmaak en overdracht. Adios Roncesvalles!

Periode 10 Vrijdag 12 juli t/m Vrijdag 26 juli 2024

Hospitaleros : Wil Matti, Hermie Willems- Hans Olthof, Renée Hoekendijk, Anton Hagen, Anita Hagen, Riek van Koevorden, Angelique van Aken, Pauline Seiffert

Aantal pelgrims: 2.022

Vrijdag 12 juli

Een werkvakantie noemden wij het aan onze kinderen en andere bekenden. Voor mijn vrouw de 3de keer en voor mij de 1ste keer. Deels aangestoken door haar verhalen en deels uit betrokkenheid bij de Camino. Ik was er tenslotte op onze Caminos al diverse keren geweest.

Door verschillende omstandigheden was de kennismaking dag van onze groep niet doorgegaan en het was dus op donderdagavond dat wij elkaar voor het eerst troffen bij het diner in het Hotel.

Zes Hospitaleros met een ruime ervaring in Roncesvalles en andere herbergen en drie nieuwelingen. Ieder zo met een eigen motivatie om zijn of haar steentje bij te dragen. Zo goed mogelijk proberen te luisteren zonder direct een oordeel te hebben.

Op vrijdag de officiële overdracht waarbij sleutels werden overgedragen. Na het passen van de hesjes en een korte rondleiding konden van de kant!!! Laat de pelgrims maar komen.

En die kwamen er, 159 geregistreerde gasten en heel laat op de avond nog een fietser maar daar kom ik straks nog op terug.

Uit de aan- en opmerkingen van diegene met ervaring bleek dat iedere groep zo zijn eigen werkwijze heeft. Bijvoorbeeld over het samenstellen van de koppels maar ook de aflossingen van elkaars werkzaamheden. De werkwijze in het washok maar ook het gebruik van twee trappenhuisen bij binnenkomst van de wandelaars. Kortom we liepen vandaag al tegen een paar verschillende werkwijzen aan maar unaniem waren we het er samen over eens dat er eigenlijk geen 'fout' is. Eenieder probeert het zo goed mogelijk te doen maar wat het allerbelangrijkste is dat we een 'goede gastheer/vrouw' voor onze gasten willen zijn.

Dat we al op de 1ste dag al met een stel horken werden geconfronteerd heeft gelukkig niet geleid tot irritatie vanaf onze kant. Drie Spaanse mountainbikers dit vanaf het moment van binnenkomst tot aan hun (te late) vertrek op een onbeschofte manier hebben lopen zeuren tegen ons. Wensten zich bijna aan geen enkele regel te onderwerpen en dachten dat zij als Spanjaarden de dienst konden uitmaken. De assertiviteit van een aantal van ons veroorzaakte bij hen alleen maar meer chagrijn.

Gelukkig was dit het enige minpuntje op deze verder perfect verlopen dag. Vriendelijke, aardige maar vooral vermoeide gasten waarvan de meesten zichtbaar blij en dankbaar waren mede door onze hartelijke ontvangst.

Zoals die Koreaanse man die met behulp van zijn stem vertaalapp op zijn telefoon aan ons duidelijk probeerde te maken dat hij wel heel veel pijn in zijn ene kuit had. Nou, zonder die telefoon hadden we dit al gezien. Gelukkig was daar Riek die met haar jarenlange ervaring als verpleegkundige weer enige soepelheid in zijn spieren teweegbracht.

Of de opluchting bij een aantal gasten die ons op een van onze laatste rondes over de slaapzalen attendeerden op een zeer, zeer hinderlijke hoge pieptoon die daar te horen was. Zoiets moet je dus niet melden aan een al wat oudere hospitalero met een lichte gehoorschade die al jaren geen hoge frequentietonen meer hoort. Gelukkig werd door een aantal Hospitaleros vastgesteld dat de pieptoon uit de verlichting kwam. Om dit bevestigd te krijgen werd het licht vroegtijdig uitgedaan maar helaas, de pieptoon bleef. Door een nog betere 'geluidsdeskundige' uit de groep werd de pieptoon gelokaliseerd in een locker van een man die gezien zijn geronk al enige tijd van zijn slaapgenoot. Na enig gemor van zijn kant besloot hij zijn locker te openen en zijn rugtas uit te pakken. Toen bleek dat hij zijn twee hoortoestellen zonder deze uit te schakelen had opgeborgen in een doosje. De apparaten 'zongen rond' maar dat hoorde hij natuurlijk niet! Voor een aantal jongere mensen was het stoppen van deze fluittoon een hele opluchting en onze Franse gast kon zijn dromen weer hervatten. En dan denk je alles voor die dag te hebben gehad en kun je terugblikken en concluderen dat alle 169 pelgrims rustig liggen te slapen.

Rond half twaalf nog even een frisse neus halen en dan struikel je over een fietser die zijn slaapzak heeft uitgerold onder het poortje bij de fietsenberging. Deze Fransman was uit Logroño komen fietsen en was ruim na tienen bij ons aangekomen. Hij wilde niemand tot last zijn en besloot zijn tam patje daar neer te leggen tot de volgende ochtend, hij zou dan wel verder kijken. Gezien de buitentemperatuur van 7 graden en de zeer straffe wind was dit niet echt aangenaam waarna in klein comité werd besloten deze man in de beschutte fietsenstalling te leggen. Om in ieder geval te weten wie we in huis hadden gehaald werd snel een foto van zijn paspoort gemaakt en werd het licht gedoofd.

Toch 160 mensen op een veilige slaapplek. Buenos Noches.

Zaterdag 13 juli Zo maar een dag

Zo gaat het leven, sommige dagen gaat alles automatisch voorbij. En toch af en toe word je bewust dat er veel gebeurt. Een pelgrim is zijn/haar mobiel kwijt en ander z'n roze horloge weer een ander zijn geldbuidel etc. etc. je zou kunnen zeggen een dag waar veel wordt vermist en gezocht.

Sommige, vooral Spaanse pelgrims vinden die Nederlandse Hospitaleros te streng, te strak. Maar ja als je sommige van die pelgrims dan ook ziet functioneren dan is enige begeleiding wel wenselijk. De dag gaat voorbij, een dag uit duizenden, men is tevreden na zo'n zware tocht. Vroeg naar bed, fijn dat er toch wat regels zijn en fijn en dat die Hospitaleros daarbij kunnen helpen. Op naar de volgende dag met zijn nieuwe ervaringen.

Weer een team fietsers uit Brazil zoals twee jaar geleden zie de foto's met hun bijzondere fietspakken.

Zondag 14 juli De dag van de waarheid.

Vanavond is de match. De EK finale Spanje-Engeland. 's Morgens tijdens het ontbijt bepreken we hoe dit aan te pakken. Er komen zeker voetballiefhebbers die graag naar de wedstrijd gaan kijken. Dat houdt in dat we voor die personen een uitzondering maken, zij kunnen tot 23.00 uur naar binnen.

Alvorens een afspraak met de pelgrims te kunnen maken gaan we eerst op onderzoek uit. Is er überhaupt ergens voetbal te zien? In het hotel vangen we bot; de tv is stuk. Bij La Posada en Casa Sabine zijn we welkom, tot 23.00 uur.

Maar, zoals iedere dag in Roncesvalles beginnen we om 6.00 uur. Er is wat verwarring rondom het bagagevervoer. Het lijkt alsof er ieder jaar meer/andere vervoersmaatschappijen bij komen. Of op zijn minst andere briefjes die aan de koffers worden gehangen. We doen wat ons het beste lijkt en als we later op de dag gaan kijken zien we, tot onze opluchting, dat alles is opgehaald.

We verwelkomen vandaag 126 pelgrims. Een groep van 17 personen vanuit eenzelfde parochie uit Madrid, een Fransman met een kunstbeen die de Camino voor de tweede keer wandelt, een viertal zeer vermoeide mensen uit Taiwan, een groepje dat hun tenten opzet achter de herberg, het loopt zo de hele dag rustig door.

Een Italiaanse gast met prachtig zwart en zeer kort haar komt vragen om een haarfohn. We hebben hem maar gewezen op het bankje op het plein. Lekker drogen in de zon!

Rond 20.00 uur gaan de eerste liefhebbers naar het café voor de wedstrijd. We kijken de eerste helft in de keuken en in de rust lopen we met 4en naar La Posada en Casa Sabina. Angélique en Pauline naar La Posada en Anton en Anita gaan naar Casa Sabina. We gaan de tweede helft bekijken en er vooral voor zorgen dat iedereen rustig huiswaarts keert zonder de andere, reeds slapende Peregrinos te storen en wakker te maken. Dat verloopt wonderwel zeer goed en heel rustig brengen we de voetbalsupporters naar de Albergue.

Morgen roept de Camino!!!

Maandag 15 juli Een hele rustige dag.

Met romantische herinneringen aan de vroege "diensten" van vorig jaar, lopen we welgemoed met de sleutel van de kapel het donker in. Helaas horen we de uil niet, heerlijk rustig buiten. Met de instructies over het bagagevervoer fris in ons geheugen gaan we aan de slag. Maar dan beginnen de problemen die ervoor zorgen dat wij met stress de eerste twee uurtjes van de dag beleven. Een groep Spanjaarden komt de tassen brengen met lange labels eraan. Aha lange labels moeten naar La Posada, toch? Maar in het bagagehok zien ze 'Jacotrans' staan. Aha dat is hem, roepen ze blij. Tja, dan weet ik het ook niet, zet maar neer dan. Op alle labels staat Antonio Ruiz en een telefoonnummer, geen vervoerder, geen bestemming, niets. Jeetje, zou dat wel goed komen dan? Maar even wachten tot de anderen beneden zijn. Dan komt er een Koreaanse mevrouw aan met haar tas. Kom maar mee naar de schuur, gebaar ik, ze doet het. Dan kijk ik op haar vierkante label waar ook weer geen vervoerder op staat, maar wel een posthoorn, aha! Naar La Posada! Nee, nee, dat wil ze niet. Ze kijkt me doodongelukkig aan en maakt duidelijk dat het echt hier moet blijven. Nou oké, laten we het maar neerzetten dan. Ze is niet gerust en ik ook niet, maar toch beloof ik haar dat het goed komt. Jemig, wat een gedoe. Een meneer met een rood kaartje, o ja, dat is

betaald, hup in een envelopje, voor de zekerheid de naam erop en de bestemming. Hij vraagt of ik wil schrijven, natuurlijk! Hij kijkt me opgelucht aan, tas naar het hok. Twee meisjes hebben niets aan hun tas hangen, ze hebben online betaald, oké, dat zal dan zo zijn, envelopje ingevuld en naar het hok. Ondertussen hopen we dat de anderen komen en ja daar komt Hans. "Gelukkig Hans, wil je even meelopen om te kijken of het allemaal klopt zo? Tuurlijk! He, wat is dat? Dat heb ik nog nooit gezien, er staat niet op waar het naartoe moet. Nee dat klopt, raar he?" Doink, doink, stress! De posthoorn herkent hij ook niet en de lege enveloppen, kloppen zeker niet. O jeetje, wat nu? Will erbij gehaald, nee ook hij heeft nog nooit zulke lange labels metRuiz gezien, maar de tas van de Koreaanse moet toch echt naar La Posada. Hermi en ik sjouwen de tas alsnog naar La Posada. Daar staan heel veel tassen van mensen die aan het ontbijten zijn. Als die tas daar nou maar niet per ongeluk bij komt. De man verzekert me dat dit niet zal gebeuren. Zucht, nu de rest nog. Er komt een vervoerder die alles bekijkt en onverrichterzake weer verdwijnt. Huh? We gaan ontbijten, op hoop van zegen. Kom Jacobus, sta ook deze twee Hospitaleros bij! Na het ontbijt hol ik weer naar het hok en ... alles is weg! Diepe zucht van opluchting. We poetsen alle stress er weer uit maar denken wel: liepen alle pelgrims maar gewoon met hun tas op de rug!

Dinsdag 16 juli

Gistermiddag verdween de omgeving geheel in de mist en koelde het flink af, maar na de avondmis rezen de gebouwen en bergen weer op, een koude nacht volgde. , vooral voor de dames en hond in de tent.

Om 6 uur onder een heldere sterrenhemel de kapel geopend en onze eerste taakjes gedaan, maar waarom draalde dat groepje pelgrims bij die deur? O ja, de keukendeur open is ook wel handig.

Vol goede moed gaan de pelgrims weer op pad, en een aantal rugzakken volgen per transport.

Een zieke pelgrim op consult bij een Braziliaanse dokter/pelgrim, zo helpen we elkaar, uiteindelijk met een taxi vertrokken.

Leuk dat we vannacht een aantal kinderen een slaappleats konden bieden, o.a. een moeder met 3 kinderen met mooie namen: Cosmos en River, nummer 3 hield zijn naam graag voor zichzelf.

Iedereen op tijd vertrokken, schoonmaken en vol verwachting het bezoek van Don Bibiano afwachten.

We hebben Don Bibiano en Marisol op de koffie met heerlijke door Riek gebakken appeltaart gehad. Elke Hospitalero heeft zijn/haar motivatie om hier te zijn geduid en na een gezellig halfuurtje ging hij naar zijn volgende afspraak. We hebben Marisol ontroerd , wat ons weer ontroerde en mooi is voor de samenwerking.

We weten dat er grote groepen komen vandaag, ook de winterherberg en de Sótano raken vol. Rond 6 uur komt er een Spaanse religieus georganiseerde groep jongeren , goed voor 100 bedden! Wat een logistiek brengt dat mee. Ons lampje van Willie Wortel wat handelingen bij de Mostrador. Maar ze moeten nog voor naar de kerk, met z'n allen eten in de keuken etc. Stil om 10 uur gaat niet lukken vandaag.

Voldaan dat we als team alle pelgrims hebben kunnen helpen vandaag, ook de mensen die om 5 voor 10 binnen kwamen en verdwaald waren, sluiten we zelf af met een rood/witte dagsluiting.

Woensdag 17 juli

In de ochtend loopt alles op rolletjes, de groep van 40 senioren die op de derde verdieping sliepen zijn al om 7.00 uur vertrokken. Ook de groep van honderd spirituele jongeren, onder leiding van paters, broeders en zusters redt het om na het ontbijt om 8.05 uur weg te zijn. Ze hebben de keuken en de eetzaal spic en span achter gelaten. Later op de dag komen 2 broeders terug om een rugzak te zoeken, die van een van de jongeren gemist wordt. Om half elf zijn we welkom in de grote knekelput, waar door de archeologen opgravingen gedaan worden. Dit is een project dat al 6 jaar loopt en mogelijk nog wel 10 jaar gaat duren. We worden hartelijk welkom geheten door Emma, de projectleider, haar Spaanse collega en Susan een Nederlandse vrijwilligster. We worden uitgenodigd om in de knekelput af te dalen via een steigertje en staan zo bovenop de overblijfselen van wellicht duizenden mensen. Er wordt uitgelegd, dat de archeologen op dit moment in de laag aan het werk zijn, die dateert van ca 1750- 1800. Ook zijn er niet alleen soldaten in deze put gegooid, maar zijn er overblijfselen van een kerkhof naar toe gebracht en ook restanten van pelgrims, die daar in de buurt overleden zijn. Al met al een bijzonder bezoek. De archeologen zijn zelf erg benieuwd, hoe diep de put eigenlijk wel is en tot hoever in de geschiedenis ze terug zullen gaan. De dag verloopt verder zonder bijzonderheden en we sluiten dan ook weer zoals gewoonlijk af met een glaasje wijn, een lekker hapje van ons aller Riek en mooie gesprekken en verhalen.

Donderdag 18 juli

Vanmorgen is de eerste groep om 06:00 uur aan de slag gegaan: alle deuren van het slot, muziekje aan, Kapelletje openen ende eerste was al gedaan voor een Koreaanse. Gedroogd en opgevouwen kon ze de was meenemen om 08:00 uur bij vertrek. Echte service! Alle pelgrims worden netjes uitgezwaaid. Ook de jongen met de 'gedraaide' wandelstok die gemaakt is van een tak van een boom en waarmee zijn opa en vader ook al de Camino hebben gelopen. Het was nu zijn beurt.

Anton was zo vriendelijk om een paar sokken te doneren aan een pelgrim die zonder zat. Jammer genoeg vonden we de sokken later bij de gevonden voorwerpen. Misschien was de kleur niet ok?

De tweede en derde groep is om 07:00 uur gestart, een groep maakt het ontbijt en de andere groep opent de ramen en legt de kussens in de ramen om te luchten.

Klokslag 08:00 uur is het tijd voor ontbijt en om 08:30 uur gaat iedereen aan de slag op de eerste, tweede of derde verdieping. Matrassen en kasten afnemen, vegen en dweilen. En dat alles onder het genot van nieuwe Spaans/Baskische klanken. Volgens Hans lijkt de muziek op die van de Groninger Ede Staal. Ga ik toch maar een keer naar luisteren als ik weer in Nederland ben. En Riek maakt de keuken zoals altijd weer helemaal netjes.

Na al het schoonmaken en opruimen is het tijd voor douchen en eventueel een wandeling en boodschap doen in Burguete. Om 11:00 uur is het koffietijd bij Casa Sabina. Hermie werd daar voor het bedienend personeel aangezien (volgens mij lijk ik niet echt op een Spaanse), misschien toch nog een nieuwe carrière na het hospitaleren? Net als Anton gisteren heeft Hans vandaag getraakteerd op cake. Echt, echt, echt heerlijk en ontspannen!

De lunch was vandaag bij la Posada. Hoewel er deze week wat kleine strubbelingen waren – het duurde soms erg lang terwijl vier van ons om 14:00 uur weer paraat moesten zijn – was het vandaag een en al vriendelijkheid en gezelligheid. Omdat het vandaag onze laatste dag was heeft onze Jefe Wil afscheid van la Posada genomen en een goede fooi achtergelaten. Vanaf morgen gaan we naar

Casa Sabina, dit in het kader van een eerlijke verdeling. Ik ben benieuwd naar het nieuwe menu! Tot nu hebben we niet te klagen, het is werkelijk allemaal heerlijk eten.

Al met al is het vandaag niet zo heel druk, wel erg warm met 31 graden. Bijzonder was vandaag dat een Duitse vrouw al op 15 april uit Thüringen was vertrokken en vandaag in Roncesvalles is aangekomen. Het uiteindelijke doel is Santiago. Een lange, lange tocht.

Terwijl ik met dit verslag bezig ben in de keuken, is Riek bezig met het avondeten. Elke avond maakt ze brood met beleg en een verassing. Bijvoorbeeld een eier- of tonijnsalade, soep en zelfs oer Hollandse pannenkoeken, hmmm

Na het eten koffie- en theedrinken vanavond gaan we tot 10:00 uur nog pelgrims binnenlaten. Daarna deur op slot en nog even gezellig napraten en borrelen.

Een week zit er op en de tijd is snel gegaan. Als groep moesten we wennen aan een nieuw ritme en aan elkaar. Ik vind dat we het goed doen. Iedereen draagt op zijn eigen manier bij aan het goede verloop van de dag. We zijn verschillend maar vullen elkaar aan en hebben het gezellig. Ik kijk uit naar de volgende week!

Vrijdag 19 juli

Begin van de 2de week voelt direct in de ochtend al warm. Alle pelgrims, het waren er niet zoveel, vertrekken vlot. De ontbijtploeg heeft weer heerlijk op tafel gezet en dat verdwijnt als sneeuw voor de zon, vooral dat sinaasappelsap! Met dat het relatief rustig is, beginnen Hans en Anton samen met de bedbodems uitzuigen op de 2de, terwijl van de 1ste de slopen van de kussens gewassen worden en er schoon weer om heen gaan. Daartussen zaten we op terras bij Casa Sabina voor koffie en cola en liepen we met Wil door de kloostergang over prachtige patronen van steentjes naar de kapittelzaal waar El Gigante de las Navas, oftewel de Sepulco de Sancho VII el Fuerte ligt. En we keken naar de constructie die over de kerk heen is gelegd. Indruk maakte de foto's van de sneeuwbergen van 2013, en tussen de oude beelden de moderne Camino schilderijen van Mari Teresa Martinez Ugalde. Erg leuk om zo weer een stukje te ontdekken van Roncesvalles.

De eerste keer lunch bij Casa Sabrina kunnen we in rust genieten voordat we terug lopen en aan de slag gaan met en voor de pelgrims. Er waren 125 reserveringen. Een grote groep van één van de Spaanse eilanden, een luid sprekende wandelvereniging die Wil heeft laten weten wat een Albergue is en dat ze niet om 5 uur kunnen vertrekken met hun rolkoffers...

Twee Franse families die voor 3 jonge kinderen geen paspoorten hadden: gelukkig zijn ze wel binnen. Veel Koreaanse pelgrims, moeder met zoon, moeder met dochter en een Chinese familie die nog erg moet wennen aan de Europese omgangsvormen... En heel veel pelgrims die gewoon blij zijn met hun bedje en deze prachtige plek. Een Vlaamse fietsster met tentje. Camperman die hier wil wassen: de Donativopot pot mag beter gevuld worden. Nurse Riek wordt voor

voeten geroepen van een kleine Koreaanse vrouw die al sinds Le Puy loopt. Verrassing van de dag: een super vrolijk stel, een Italiaan en een Spaanse die, na 8 jaar geleden elkaar ontmoet te hebben, nu met huwelijksstocht zijn op de Camino met mooie "Just Married" kaartjes achter op hun rugzak!

Zaterdag, 20 juli

Ondertussen zal het grootste gedeelte van Europa vakantie hebben en wordt er dit weekend gewaarschuwd voor overvolle Franse snelwegen. In dit historische oord merk je vandaag weinig van deze hectiek. Het is vandaag uitermate rustig. Om tien uur druppelen de eerste wandelaars binnen en als om 14 uur de Albergue helemaal open gaat vinden al zo' n dertig wandelaars hun bed. Deze vroege wandelaars hangen een beetje rond of liggen in hun bed. Sommigen van hen hebben nog de energie om de pelgrimskerk (gebouwd in de 12de en 13de eeuw) en/of het museum te bezoeken.

Door een aantal van ons is het museum vanochtend bezocht. We kregen daar een privé rondleiding met een uitleg over het belang van deze historische plaats. Een plaats waar al in de 8de eeuw over werd geschreven. In 778 werd hier door het Baskische leger het leger van Karel de Grote verslagen in een slag die de geschiedenisboeken is ingegaan als de slag om Roncevaux. Bij deze slag sneuvelde hun leider Roeland waarna deze hoge bergpas de Roelandspas wordt genoemd.

Verder verliep de zaterdag zeer rustig. Na ruim een week samen te zijn opgetrokken zijn we ondertussen aan elkaar gewend maar ook aan elkaar gewaagd. Er worden heel mooie verhalen en levenservaringen gedeeld en op zijn tijd worden er leuke kwinkslagen gemaakt en wordt er veel gelachen. De sfeer is goed.

De gesprekken met de pelgrims blijven boeien. In de wasserij is er tijd en ruimte om naar deze verhalen te luisteren (mits het niet te druk is!!!).

Je hoeft vaak maar een klein ' voorzetje' te geven of de verhalen komen los. Van die Française die haar ouders op hun derde deel van de Camino vergezelt. Haar ouders lopen in drie zomers van Noord Frankrijk naar SdC. Of die Spanjaard die een te kleine fiets bij zich heeft. Hij weet nog niet goed of hij alles zal fietsen of lopen. Wanneer zijn voeten erg moe worden dan pas zal hij een stukje fietsen en anders voert hij de fiets aan de hand mee!

Terwijl ik dit verslagje zit te typen loopt het tegen tien en zal de rust spoedig over Roncesvalles neerdalen. Het is iedere avond weer verrassend dat op zo' n kleine plek binnen enkele minuten zoveel mensen gedisciplineerd hun bed opzoeken. Wil is tot op heden nog geen enkele keer uit zijn bed gebeld om een verdwaalde of verdwaasde bezoeker te helpen. Afkloppen maar.

Zaterdagavond 20 en zondag 21 juli

Zaterdagavond. Tja het liep inderdaad tegen tien gisteravond, het wc-papier was al aangevuld en het blad met lege koffiekopjes naar boven, toen er nog een jonge vrouw aan kwam lopen, een Française bleek, Virginie. Met een lichte paniek in de ogen en duidelijk de uitputting nabij vertelde ze dat ze was verdwaald op de berg. Ze had veertig km gelopen. Haar rugzak was in Saint Jean, ze had alleen een heel klein tasje bij zich dat ook nog kapot was. Gelukkig had ze wel haar paspoort, Credential en haar portemonnee, zodat ze kon worden ingeschreven. Tja en toen konden wij onze oprechte hospitaale attitude waarmaken. Grappig genoeg beleefden we daar allemaal ook een soort genoeg in. De een ging boterhammetjes en thee maken, de volgende zocht beddengoed bij elkaar, Hans had 's morgens nog een stukje zeep gevonden en een handdoek was er natuurlijk ook. Op de gevonden-voorwerpen-tafel lag nog net een T-shirtje waar ze wel in kon slapen. Hèhè, ze kon haar bedje in. Gelukkig liep Pauline mee, want een stel Koreanen had kennelijk een fles water laten vallen,

er moest eerst nog gedweild worden. Toen wij dan aan de borrel konden beginnen, snapten we eigenlijk nog steeds niet hoe ze nou bij ons was aanbeland. Vandaag spraken we haar weer; ze stond te liften met een karton waarop St. Jean.

Zoals altijd kwamen de verhalen over de belevenissen van de dag los en ik vertelde over een Ierse jongen die heel trots in zijn Westham United voetbalshirt in de wasserij zijn was kwam brengen. Zijn shirt nog aan, daar had hij de hele dag in gelopen. Zou dat ook gewassen kunnen worden, en belangrijker bleven die mooie letters dan wel heel? Nou... op het delicate programma en dan binnenstebuiten vast wel, maar niet in de droger doen dan. 'Mag ik het hier uittrekken?', vroeg hij. Natuurlijk joh! Tot mijn verrassing droeg hij een rozenkrans onder zijn shirt.

Toen kwam het gesprek in de keuken op de late avond op de betekenis van de rozenkrans. Hermi vroeg wat eigenlijk een 'Weesgegroeitje' was. En spontaan lieten we bijna met zijn allen het gebedje horen. Ik vond het een ontroerend moment.

Voor het eerst moest Wil uitrukken omdat de bel ging! Twee Spaanse dames: 'Duizendmaal excuus!', ze hadden een leuke avond gehad. Wil zat nog niet of de andere bel ging: Don Valentin aan de deur. Don Bibiano had zojuist nog twee dolende pelgrims zien rondlopen en maakte zich zorgen of ze veilig binnen waren. Dat wilde Don Valentin even checken.

Er wordt goed gezorgd voor onze pelgrims!

Zondag. Vandaag begon de dag fris en regenachtig. De tweede helft van de bedbakken op de tweede werden door Anton en Hans gezogen, slopen in de was en lekker poetsen maar weer!

De pelgrims komen nat en koud binnen, het is 12 graden, terwijl het gisteren 29 graden was.

We eten weer zo lekker en gezellig bij Casa Sabina, ze zijn hartelijk en gastvrij en koken heerlijk. We voelen ons echt verwend en kunnen er weer tegen tot we weer aanschuiven voor de soep van Riek.

In de wasserij komt een leerkracht uit Huizen die we vorig jaar met tien leerlingen hier getroffen hebben. Super enthousiast mens, ze loopt nu met haar man. Ze vertelt dat één van de leerlingen in het evaluatieschriftje had geschreven dat hij op de Camino voor het eerst vrienden had gemaakt. Een kostbare ervaring!

Aan tafel met Riek is iedere keer een feestje. Sowieso vanwege haar kookkunst, maar vooral vanwege de mooie verhalen over haar avontuurlijke leven. Zaïre, Ethiopië, Oost Timor, Pakistan, Canada overal op de wereld is ze geweest en heeft ze gewerkt. En wie gereisd heeft, heeft verhalen, dat blijkt hier maar weer. Dat is toch wel het bijzondere van het hospitaleerbestaan; naast de pelgrims, het samen leven met totaal nieuwe mensen die je in twee weken dierbaar worden en allemaal weer iets toevoegen aan je leven. Dank!!

Maandag 22 juli

Diegene die eerder hebben gehospitaleerd zullen het herkennen, de vermoeidheid slaat toe. Het is de 11de dag en de vroege diensten in combinatie met de late avonden gaan hun tol eisen. Toch starten we de dag zoals altijd. Pelgrims uitzwaaien, poetsen, koffie drinken, lunchen en om 14.00 uur ontvangen we de nieuwe pelgrims.

De vermoeidheid is meteen over. We staan open voor de verhalen en ontvangen met liefde iedereen die binnenkomt. *Een kleine nuance: de meeste pelgrims geven energie. Er zijn er echter ook die veel energie kosten!*

Dan komt er een gezin met 7 kinderen waarvan de twee jongsten 4 maanden oud zijn (tweeling). De oudste is een meisje van ongeveer 10 jaar en verstandelijk gehandicapt. De ander 4 zijn 2 jongens en

2 meisjes en spelen op de binnenplaats. Ook één van deze kinderen heeft een verstandelijke beperking. Het valt ons zwaar om ongenueanceerd naar dit gezin te kijken. Waarom doe je met deze jonge kinderen een deel van de zware Camino?

Tegelijkertijd is het niet aan ons om te oordelen. Iedereen heeft recht op het lopen van deze weg. We geven hen een aantal bedden op de derde etage. Die lijkt vooralsnog nog niet open te moeten gaan. Aan het eind van de dag is het echter druk geworden en hebben we de derde etage nodig. Hopelijk gaan ze rustig slapen en hebben de andere pelgrims geen last.

De middag gaat verder en er komt een groep van 12 fietsers die hun tent hier opzetten. Omdat er gisteren een fiets is gestolen op de binnenplaats (niet op slot en niet in het fietsenhok willen zetten) verzoeken we dringend aan deze groep de fietsen bij ons te stallen. Er komen meer gezinnen. Leuk om te zien dat ouders met hun kinderen een deel van de Camino lopen.

Aan het eind van de avond komen er nog twee mensen aangewandeld. Een Nederlandse man met een vrouw uit Zuid Korea. De eerste heeft de vrouw onderweg 'opgepikt' en heeft er voor gezorgd dat ze op tijd in Roncesvalles is aangekomen. Omdat er een groep van 12 fietsers in de keuken zat te eten is er nog wat over en wordt hen dit aangeboden. We hebben de man gecompimenteerd met het feit dat hij zich om deze vrouw heeft bekommerd. Dat is wat de Camino is.

Dinsdag 23 juni

Iedereen op tijd de deur uit. Dat viel vanmorgen niet mee. De vele gezinnen moesten alle zeilen bijzetten om alle schoenen aan te trekken, de rugzakken om te doen en te gaan lopen.

Maar het is weer gelukt! We hadden echter onze Zuid-Koreaanse vrouw onderschat. Bij de laatste check bleek ze haar make-up nog te moeten verzorgen en de krulspelden uit het haar te halen. Met behulp van Anton die haar streng toesprak en van Maribel die haar min of meer dwong naar buiten te gaan konden we toch nog op tijd gaan ontbijten.

Om 10.00 uur stond een taxibusje voor de deur. We hebben een excursie naar de munitiefabriek gepland. Dankzij het mooie weer, de prachtige omgeving, de lekkere picknick van Casa Sabina, de fijne groep en de meegebrachte stoelen uit de camper van Anton en Anita hadden we een fijne ochtend met elkaar.

Op tijd terug om te starten met het binnenlaten van de pelgrims. We werden weer meteen geconfronteerd met een Française die haar identiteitskaart digitaal mee had en niet fysiek. Geen plaats in de herberg dus.

Het is een steeds terugkerende ergernis, de digitale ID kan niet worden gescand...

Maar we roepen steeds maar "it is what it is".

Woensdag 24 juni

Zo'n feestje: om 6 uur de kapel te openen en door de stilte te lopen terwijl het buiten lekker fris is. De eerste pelgrims zijn de deur al uit en de rest hoopten we zachtjes te wekken met Gregoriaans gezang, maar helaas kregen we de apparatuur niet aan de praat, ook de collega Hospitaleros lukten het niet. Maar om 8 uur was de herberg toch weer pelgrimsvrij, er zijn er altijd een paar die moeite hebben om op weg te gaan.

Weer een heerlijk ontbijt en daarna gauw aan de schoonmaak omdat we graag vroeg klaar wilden zijn. De Jefe rijdt 4 van ons naar Pamplona voor een bezoek aan de kathedraal en een wandelingetje door de stad. Veel dank aan de andere Hospitaleros, die de tent/herberg draaiende hielden.

Er blijkt een creatieve persoon in een camper op de parkeerplaats te bivakkeren, die ontdekt heeft dat je in de herberg kan douchen en als je het vriendelijk vraagt, ook een scheerapparaat kan opladen en de was doen. Hier hebben we toch maar een stokje voor gestoken, voor pelgrims doen we veel, maar de dienstverlening is niet oneindig rekbaar. Een oud Hospitalero hebben we wel geholpen.

Een groep van 12 15/16-jarigen uit Zuid-Korea is onder leiding van een bijbel-leraar aangekomen en zijn van plan om 12 dagen te gaan lopen.

Een andere bijzondere pelgrim vandaag is vergezeld door een piepklein hondje, dat binnen mag slapen, omdat hij de functie van hulphond vervult.

De voorzitter van de Ultreia afdeling Bretagne loopt samen met zijn kleinzoon de Camino en heeft vanavond met meerdere Fransen en 2 Hospitaleros het Ultreia lied gezongen in de kerk.

Om kwart voor tien komen een Italiaanse vader en zijn dochter totaal uitgeput aan, verdwaald boven op de berg, maar gelukkig voor het echte donker binnen.

Onze Jefe Wil heeft ons gevraagd naar onze ervaringen van periode 10 en met veel plussen en een enkel minnetje en aanbevelingen voor de toekomst hebben we geconcludeerd dat we een geweldige periode hebben gehad, met elkaar, met Marisol en veel ervaringen rijker.

Dank allemaal.

Periode 11 **Vrijdag 26 juli t/m Vrijdag 09 augustus**

Hospitaleros: **Martien van Diesen, Harry van der Woerd, Annemieke de Jongh, Ria Bos,
Anja Roemer, Jan Groot, Evelyn Groot, Berry Lammertink**

Aantal pelgrims: 2.210

Vrijdag 26 juli

Zomerkoninkjes

Oude ploeg weer naar huis en nieuwe ploeg er weer in. Wat is het dan toch eerlijk om te zien dat dat de oude ploeg fantastische inkopen heeft gedaan zodat het ons aan niets ontbreekt. Te veel om op te sommen. Om toch maar even een artikel te noemen: de Zomerkoninkjes. Twee dozen vol met fantastische aardbeien. En oh ja, ook een doos met heerlijke kersen.

Aan het einde van de middag meldt zich een Frans echtpaar met drie kleine kinderen (2, 5 en 7 jaar). Over de berg met kinderwagen en rugzak waar de baby in wordt vervoerd. Dol gelukkig dat ze het gehaald hebben en eindelijk kunnen neerploffen en bijkomen.

Inchecken dus. Tja, daar begint het verhaal. Moeders en vaders hebben paspoort; maar dan de kinderen. Die staan nergens in of op vermeld. Dan zijn ze hier in Spanje onverbiddelijk en is het een 'no go'. Vaders is het hier niet mee eens en dat loopt zo op dat de politie erbij moet komen. En die oordelen ook dat zij toch echt niet zonder de geldige documenten Spanje verder inkomen.

Moeders in tranen en al snel volgen de kinderen. Vaders besluit met een fiets (onduidelijk waar die opeens vandaan kwam) terug te gaan naar SJPP om de auto op te halen en met vrouw en kinderen terug naar Frankrijk te rijden. Zogezegd zo gedaan.

Moeders blijft in tranen met de kids buiten op het bankje zitten want inchecken mag niet en dus ook niet naar binnen. Dat ging ons toch net even te veel aan het hart. Moeders en kids in de eetruimte laten plaatsnemen en wat drinken gegeven.

En daar komen de Zomerkoninkjes weer in beeld. Schaaltje (voor de insiders, het schaalte met het beertje) gevuld met Zomerkoninkjes en kersen en gebracht bij de moeders en de kids. Als een volleerd Cliniclowns de kersen om de oren van de kids gehangen en de lach kwam weer op de gezichtjes. Bij moeders stroomde de tranen over de wangen. Bij de hospitalero die de kersen 'aanbracht' bracht dit toch ook enige emotie teweeg.

Vader heeft het gezin opgehaald en zijn weer terug naar Frankrijk vertrokken. De kids keken bij het vertrek nog even achterom; en ja met een glimlach. Met dank aan de Zomerkoninkjes.

Zaterdag 27 juli

Stilte voor de storm

Komt het door de mist, door de Olympische Spelen of om andere onduidelijke reden. De bedden zijn niet vol de afgelopen twee dagen. Waar de afgelopen jaren er veel pelgrims uit de Aziatische landen hier te zien waren zien we ze nu nauwelijks. Wel veel Italianen en veel jonge wandelaars; dat is dan weer hoopgevend voor de toekomst. Dus eigenlijk weinig te melden over deze dag. Geen anekdotes en ook geen narigheid. Het kan niet anders betekenen dat dit de stilte voor de storm is.

Zondag 28 juli

Storm na de stilte

Zes uur beneden voor het uitzwaaien van de Caminos. Dit alles in een serene rust en met fluisterende pelgrims. Maar daar komt dan toch uit het niets de storm Kiara om de hoek kijken. De Italiaanse dame die gisteravond ook al voor een aanwakkerend windje zorgde komt met een harde windvlaag ons tegemoet. Een storm van woorden wordt over ons uitgegooid en hoe het mogelijk is dat zij om 06.00 uur nog geen gebruik kan maken van de droger. Een half uur lang blijft zij al vloekend, tierend en stampvoetend tekeer gaan. Medepelgrims proberen haar te bedaren maar de storm Kiara bereikt haar hoogtepunt. Het rode oog trekt over ons heen. De Italiaanse dame belt de Guardia Civil en raast door in de telefoon. Jammer genoeg hebben wij niet het gezicht van de politieman kunnen zien die de telefoon aannam. Maar het gesprek was in ieder geval snel beëindigd. Geleidelijk nam storm Kiara af en vertrok uit het zicht. De lucht brak weer open en de rust was weer terug. Benieuwd of dit de enige storm voor vandaag was.

Weerbericht in de gaten gehouden en rond 17.00 uur zou er dan wellicht nog een kleine depressie vanuit Italië komen. En dat klopte. Geen Kiara, maar een achttal kleine Italiaanse depressies in de wasserette. Af en toe gerommel, klein buitje, maar wel op een vriendelijke manier. Paraplu op en oordopjes bij de hand. Maar de lach blijft bij ons en de kleine depressie op de gezichten.

Zoals het in de Pyreneeën gewoon is; eerst storm, mist, regen en uiteindelijk weer zon. De storm is geluwd.

Maandag 29 juli

Sunny side up

Opstaan met de zon stralend aan de hemel. Spiegelei sunny side up. Bloemenkransje met lief briefje achtergelaten door een pelgrim op het bed. Stralende gezichten aan het ontbijt. Pelgrim

die zich om 10.00 zich al meldt met een beenbreuk; maar toch met een stralende lach op haar gezicht. Marisol die ons allemaal even met een glimlach een mooie dag toewenst. Beter kunnen we deze dag niet beginnen! Af en toe verdween de zon toch even achter de wolken; maar kwam uiteindelijk toch weer tevoorschijn.

Minder was dat een vrouwelijke pelgrim op de route tot drie keer toe was lastig gevallen door een totaal naakte man. Policia Nationaal en de Guardia Civil hebben de zaak opgepakt en bij ons afgehandeld met de betreffende pelgrim. Ook een van de vrouwelijke hospitaleros heeft een luisterend oor kunnen bieden aan het slachtoffer. Einde dag komt een zingende sopraan over het grasveld aangelopen naar de wasserij. En jawel, in de wasserij een prachtig lied voor ons gezongen. Zo eindigt de dag toch weer met sunny side op!

Dinsdag 30 juli

Records

Op de Olympische spelen valt het ene na het andere record. Ook het weer doet mee aan de records en er worden bijna dagelijkse records gebroken. Alles moet sneller en we willen steeds meer.

Doen wij in Roncesvalles ook mee met de records? Jazeker; gisteren 95 pelgrims en ook de dagen ervoor niet over de 160 pelgrims. Record in omgekeerde volgorde dus.

Maar eigenlijk is het najagen van records helemaal niet goed voor ons; al helemaal niet gezien in het licht van de Camino. Dus ook het najagen van de Donativo valt mijns inziens niet onder de filosofie van de Camino. Als een pelgrim uit eigen beweging iets wil geven is het prima. Maar er (dwingend) om vragen? Vandaag wilde een pelgrim twintig euro in de Donativo doen. Een record bedrag. Wij hebben aangegeven dat dit echt niet nodig was en het naar beneden bijgesteld. Ook een record?

Woensdag 31 juli

Misschien komt het nog

Ook vandaag weinig pelgrims. De naaktloper die de vrouwelijke pelgrims 'benaderd' is nog niet echt in beeld. Moet wel zeggen dat de verschillende politie-eenheden alles in het werk stellen om de persoon te traceren. Zowel in uniform als in burger; in herkenbare politievoertuigen en in niet als zodanig herkenbare voertuigen. Zelfs met een motor, niet herkenbaar als politiemotor.

Mobiele telefoon gevonden op de grote parkeerplaats; maar de eigenaar heeft zich nog niet gemeld. Er zou regen komen maar die laat het vooralsnog afweten. Einde middag gaat het brandalarm af; maar geen brand te ontdekken. Of het moet de oververhitte Hospitalera zijn.

Er is het een en ander besteld bij Pablo. Maar een groot gedeelte is (vooralsnog) niet aangekomen.

Wellicht heeft de lezer het al gemerkt; ook mijn inspiratie laat het vandaag afweten. Misschien komt het nog.

En jawel; om 21.50 uur komt een Belgische fietser pelgrim met drie kleine kids aan. Of er nog een plek is? Al was het alleen maar dat er dan toch nog iets komt!

Donderdag 1 augustus

Take away

Is er hier ook een take away waar ik eten kan ophalen? Uh ja, bij een van de restaurants.

Kort erop meldt zich in alle staten een pelgrim met de mededeling dat al zijn kostbare bezittingen zijn gestolen vanaf zijn bed. Portefeuille, telefoon, paspoort enz. Allemaal take away! Binnen no time iedereen paraat en vanuit de Mostrador stand-by om de politie in te schakelen. Een van de hospitaleros mee naar de plaats delict om te kijken welke modus operandi gebruikt is. Locker geopend. En.....niets take away. Alles ligt er nog. Knuffel en verder met het werk.

Ligt een man al een aantal uren plat op zijn buik in het gras nabij de vuilniscontainers. Kan mij niet voorstellen dat hij daar ligt onder het mom van take it away. Dus maar even gevraagd. Wacht op zijn moeder van 76 die tegen haar zoon had gezegd; "take it away son, I will follow later".

Als de schrijver van de Libero in de wasserij staat dan gaat de muziek aan en wordt er zo nu en dan gedanst met de pelgrims. Onder het mom van 'take it away'. Leuk om te zien hoe happy de pelgrims hier van worden. Wij ook overigens.

Als laatste dan. Onze basketballer uit de groep meldt zich via de portofoon. Of er iemand is die een teek uit zijn lijf kan halen op een plek waar hij zelf niet bij kan. Alle vrouwelijke hospitaleros melden zich en hij had het voor het uitkiezen. Met als resultaat.....Take away!

Vrijdag 2 augustus

Berg en dal

Covid in de groep, covid bij een pelgrim. Regen, wind en kou. Wasmachines die niet doen wat wij willen. Kelder geopend in verband met grote getalen pelgrims. Wat doe je dan? Om 21.00 uur even naar de bar van Sabina gelopen; een broodje en een glas bier besteld. Zwijgzaam opgegeten en daarna weer vol goede moed verder. Lijkt wel de Camino. Ups en downs.

Zaterdag 3 augustus

Onderbroekenlol

Voor vele herkenbaar. Met de nachtbel naar bed en ja hoor; lig je net in te doezelen en gaat de bel. Hup er uit en naar het raam in de gang. In je onderbroek en eventueel hemdje (bij vrouwelijk versie). Beng! Deur van kantoortje slaat dicht door de wind en ik sta in de gang in mijn onderbroek. En zonder sleutels; die liggen in het kantoortje. Dan maar hopen dat er iemand op je kloppen op de deur reageert. En uiteraard, stond er niemand voor de buitendeur.

Over onderbroeken gesproken. Na een aantal dagen in de wasserij te hebben gestaan ben ik steeds weer verbaasd over de diversiteit van het ondergoed. Volgens mij zijn er pelgrims bij die op de catwalk lopen gezien de lingerie-achtige uitstraling in de wasmachine. Maar goed; we zien niets en zeggen niets. Wel kijk ik soms stiekem bij wie dat wasmandje hoort. Dat zegt dan weer iets over mijzelf.

Zondag 4 augustus

Ver) oordelen

Een oosterse wijsheid is dat je pas over iemand kunt oordelen als je eerst 24 uur in de schoenen van de betreffende persoon hebt gelopen.

Er meldt zich een pelgrim die met ingehouden boosheid vertelt dat er vanuit zijn wasmandje een duur shirtje en een evenzo dure wandelbroek is verdwenen. Het wasmandje stond voor de deur van

de wasserij; zoals gewoon is na sluitingstijd van de wasserij. Wij konden helaas de beste man ook niet helpen. Met ingehouden woede besloot de pelgrim over de etages te gaan lopen op zoek naar zijn kleding. En jawel; op de tweede etage ziet hij zijn pet voorbij lopen op het hoofd van een andere pelgrim. Zijn pet had hij nog niet gemist, maar dit was toch echt zijn pet. En onder die pet droeg de persoon zijn shirtje en wandelbroek. Stoom uit de oren. De twee meter lange en gespierde pelgrim ging recht op de mede-pelgrim af en maakte in niet mis te verstane woorden duidelijk dat dit zijn kleding was. De andere pelgrim stond in no-time in zijn onderbroek en bood zijn excuus aan. Hij dacht dat de kleding in de wasmandjes gevonden voorwerpen betroffen. Niet echt geloofwaardig. Maar dan wel weer naïef om daar in te gaan rondlopen. De waarheid komen we niet te weten. Of het moet zijn dat deze pelgrim eens 24 uur in iemand anders kleding wilde lopen voordat hij ging (ver)oordelen.

Maandag 5 augustus

Rust

Uw schrijver heeft vandaag een rustig dagje. Dat werkt door op het schrijven van een stukje voor De Libro. Komt niet zoveel uit mijn brein.

Ik ben een boek aan het lezen over undercoverwerk van een journalist binnen organisaties. Wat heeft dit blootgelegd en welke consequenties dat voor hem heeft (gehad). Vraag mij af of je ook undercover kan gaan op de Camino of als hospitalero. Waar loop je letterlijk en figuurlijk tegen aan. Welke integriteit issues komen naar boven drijven. Na een aantal Caminos te hebben gelopen en twee keer als hospitalero te hebben gewerkt denk ik een aardig boekje te kunnen schrijven over de do's en dont's tijdens de Camino en als hospitalero. Vraag mij overigens af of er vanuit het Genootschap een integriteitscode is opgesteld voor het hospitaleren. Zou mijns inziens wel moeten. Als was het maar om de gemoedsrust te waarborgen.

Dinsdag 6 augustus

Oranje Boven

Nederland doet het uitstekend op de Olympische Spelen. Op dit moment staan wij negende in de medaillespiegel.

Over oranje gesproken. Een van onze hospitaleros gaat aan het einde van de middag even buiten bij de voordeur van de binnenplaats op een bankje zitten om wat overpeinzingen de ruimte te geven. Daarbij legt zij haar zojuist gewassen oranje shirt te drogen op het muurtje achter haar. Na tien minuutjes staat zij op en wil haar oranje shirt pakken.

Huh, had het toch echt hier neergelegd. Zeker achter het muurtje gevallen. Nee, dat niet. Kamer gekeken, waslijn gekeken, rondgevraagd. Weg oranje shirt! De betreffende hospitalero loopt met stoom uit haar oren over de afdelingen; zonder resultaat. Zij herhaalt dit nog enkele keren met steeds een negatief resultaat. Begin van de avond loopt zij nog eens ronde langs de bedden want ze zal en moet dat oranje shirt vinden en uiteraard de dader.

De volhouder wint. Ook hier. Op de twee etage ligt haar oranje shirt op een bed. Geen bewoner van dat bed te bekennen. Bij de Mostrador gecheckt wie de bewoner is van het betreffende bed. Maar deze is vooralsnog onvindbaar.

Op enig moment ligt de betreffende persoon op het bed. Ondergetekende vraagt de persoon om even mee te lopen naar een rustige plek en nemen beiden plaats op de stoeltjes. Het oranje shirt wordt getoond en gevraagd waarom dit oranje shirt op zijn bed ligt.

Aan de gelaatsuitdrukking is te zien dat de persoon inderdaad degene is die het oranje shirt zich heeft toegeëigend. Er wordt aan de persoon een keuze voorgelegd. Er wordt hiervan melding gemaakt bij de plaatselijke politie of hij maakt zijn excuus aan de rechtmatige eigenaar van het oranje shirt. Hij kiest voor het laatste. Verstandige keuze.

De rechtmatige eigenaar erbij gehaald en nederig heeft de persoon meermaals zijn excuus gemaakt. De hospitalero kon ze met moeite inhouden, maar heeft zich keurig weten te beheersen.

De volgende ochtend heeft de dader dit excuus gedrag nog eens dunnetjes overgedaan. Nu maar hopen dat dit voorval hem aan het denken heeft gezet.

In ieder geval; Oranje shirt is weer boven water. We stijgen weer in de medaillespiegel.

Woensdag 7 augustus

Dancing Queen

Wat een energie krijg ik toch van die dansende (vooral vrouwelijke) pelgrims in de wasserij. Moeders komt wasje doen en hoort de muziek en ziet ondergetekende dansend langs de wasmachines gaan. Gelijk doet zij mee. En daarna verdwijnt zij met haar wasje. Maar niet voor lang. Samen met een aantal bij elkaar getrommelede dames komt zij de wasserij weer binnen om breed lachend te dansen. Heerlijk om al die vrolijkheid te zien na zo'n lange tocht over de berg. Muziek zet het brein aan het werk en geeft energie. Dit is geen verzinsel, maar wetenschappelijk onderbouwd!

En dat die machines niet altijd doen wat wij willen? Wie deert dit; we nemen het zoals het is en gaan voor Abba's dancing queen!

Donderdag 8 augustus

Wat een feest

Feast in meerdere opzichten. Hordes kinderen. Waarvan sommigen in de herberg verblijven en anderen als verjaardagsfeest al luid liederen zingend langskomen.

Pablo die luid zingend op zijn grasmaaier listig onder de waslijnen door manoeuvreert.

Feest bij de gids van de rondleidingen. Zij is 28 lentes jong geworden. Zij heeft gisteren twee cakes afgebakken in de keuken van de herberg.

De op de fiets vanuit Nijmegen aangekomen nieuwe Hospitalera. Vol vreugde om hier morgen te mogen beginnen.

Zelfs Lierni van de Mostrador heeft vandaag een vrolijke broek aan. Reden is mij echter niet bekend. Alhoewel; als ik het goed van haar begrepen heb heeft zij elke dag wel ergens een party.

Wat hebben wij als groep 11 hier genoten. Alles liep als een trein en we hebben gelachen en gewerkt. Prima weer en mooie samenwerking met de medewerkers van het klooster. Zelf de prior Bibiano heeft van zich doen laten spreken. We hebben hem niet gezien; maar wel gehoord. Wat zal die man toch trots zijn op zijn medewerkers en de hospitaleros.

Het leven is een groot feest; je moet alleen wel zelf de slingers ophangen.

Vrijdag 9 augustus

Respect

Vanaf vandaag is uw schrijver voor de Libro weer onderweg terug naar het vertrouwde nest. Alhoewel; home is where the hart is. Het was weer een leerzame tijd en een genoeg om met de diverse soorten pelgrims te mogen kennis maken.

En zeker niet te vergeten. Een hulde aan Marisol. Wat heb ik een bewondering voor die meid. Dagelijks zoveel pelgrims over de vloer. En dat geen twee weken, maar jaar in jaar uit. En dan vinden wij het raar dat zij soms zo de strakke hand erin houdt? Zonder die strakke lijn loopt de zaak in het honderd en trek je het zelf ook niet meer. Nogmaals hulde aan Marisol. Respect.

Gegroet 'Wolfs'

Periode 12 Vrijdag 09 augustus t/m Vrijdag 23 augustus 2024

Hospitaleros: Gerard Veldhuis, Marietje Velthuis, Leo van Eechoud, Ingrid Lochmann, Marc Koch, Tiny Gijsbers, Jeanet Scholten

Aantal pelgrims: 2.305

De hele groep 12 was op 8 augustus gearriveerd en groep 11 had voor ons de winterherberg gereserveerd plus het diner. Een warm welkom.

De overdracht werd door groep 11 met 2 personen gedaan en niet met de hele groep 11. Dat was jammer omdat wij twee nieuwelingen hadden die der overdracht anders hadden voorgesteld. Ook de andere Hospitaleros hebben dit zo ervaren.

Marietje weet dat Italianen gewend zijn aan snoepjes vanuit het verleden van lires, en wisselgeld in de vorm van snoepgoed. Dus alle Italiaanse haantjes en schonen vielen voor ons snoepgoed. 10 kilo.

Zaterdag 10 augustus

Het is weer een vreselijk warme dag met een temperatuur van boven de 30 graden. Voor de pelgrims hebben we daarom extra drankjes/gekoeld water met citroen klaarstaan die bij aankomst gretig aftrek vinden. Ook het trilapparaat voor voeten en rug vindt gretig aftrek bij jong en oud. Zie foto:

Ook is deze dag een naaikrans gevormd om de benodigde handzemen voor de dagelijkse schoonmaak te fabriceren. Dit was natuurlijk een zeer secuur werkje zoals uit de foto blijkt.

Zondag 11 augustus

Wederom een snikhete dag met temperaturen boven de 33 graden. Een heuse hittegolf dus sinds wij hier zijn. Pelgrims worden onthaald met koud citroenwater, thee en niet te vergeten het trilapparaat. Een paar jonge Italianen waren dan ook in zwemkleding en vroegen waar het

zwembad was. Een goede vraag maar helaas. Uitgelegd dat dit een klooster is met pelgrimsherberg en jammer genoeg zonder zwembad. De wasserij had het de hele dag druk met handwasjes en de centrifuges. Hiervan hopen we dat ze het blijven doen want ze beginnen steeds meer lawaai te maken. Een jongedame liet aan iedereen een foto zien van een man waar naar zij op zoek was. Het bleek dat zij de telefoon van hem had gevonden en dat hij ook naar onze herberg zou komen. Afloop is privé.

Maandag 12 augustus

Aantal pelgrims: 160. Het is vandaag een wereld van verschil wat temperatuur betreft. Het is bewolkt en er komt mist/laaghangende bewolking opzetten. Om 15.00 uur komt een vrouw uit Duitsland in de herberg. Zij is haar dochter vooruit gelopen, zij loopt zeer langzaam maar zij kan haar volgen op haar telefoon. Na 15.00 uur kan zij haar niet meer volgen op de telefoon. Het is erg mistig geworden en ook wij maken ons zorgen en overleggen met Marisol om de politie te informeren. De moeder is haar tegemoet gelopen maar dat had geen succes. Uiteindelijk is ze met andere pelgrims om 19.00 uur gearriveerd tot opluchting van ons allen. De politie prees onze actie om hun in te schakelen. Eind goed al goed.

Dinsdag 13 augustus

Na een nacht met onweer en regen klaarde het in de ochtend lekker op. Na de rondgang van onze zingende "pater" kwam het vertrek al vroeg op gang. Een Spaanse moeder met twee dochtertjes, van 10, hadden er heel veel zin in, zie foto. Na de schoonmaak even weer bijkomen. Er gebeurde niet veel meer voor de middag, behalve dat de aardlekschakelaar in de wasruimte en in de Mostrador er regelmatig uitvloog. Na de middag druppelden de pelgrims langzaam binnen. In de wasserij gaat nu regelmatig de aardlek er uit er staat een hele plas water onder de wasmachines en drogers.

Marisol hierover ingelicht en Pablo gaat er morgen naar kijken. Onze mening is dat het gevaarlijk wordt met elektra en al dat water. Het weer slaat om en het begint te regenen en de hele binnenplaats staat blank met water. De vooruitzichten zijn ook niet al te best, morgen zal het de hele dag regenen.

Woensdag 14 augustus

Er is behoorlijk veel water gevallen vannacht en het regende om 6.00 uur nog. De stemming onder de pelgrims is goed na het "wek ritueel" Een Duitser had zijn eigen ringen meegenomen voor zijn ochtend gymnastiek. Bij het schoonmaken vinden we een telefoon in een van de kastjes. Deze bij de Mostrador afgegeven met het bednummer aan Liarni. Zij wist in het toestel iemand te bereiken die de eigenaar kende. Weer een blijde pelgrim.

Het wordt drukker in de middag en de meeste pelgrims zijn doorweekt maar goed gehumeurd. Net als de wasserij wil sluiten staan er buiten twee fietsers die onder de modder aankomen en graag hun kleding gewassen zouden hebben. Het gaat gebeuren maar dan wel gelijk. Ze ontdoen zich van hun kleding buiten, leggen het in een grote tas en geven het aan de wasdames mee. De fietsers zijn dolblij en gelukkig. Verder verloopt alles rustig.

Donderdag 15 augustus

De ochtend verloopt weer gesmeerd. Om 7.30 waren alle pelgrims vertrokken. Na het schoonmaken van de afdelingen komen we erachter, dat er vandaag geen schoonmaakster komt om de benedenverdieping en de toiletten op de 1ste en 2de verdieping schoon te maken. Dus moesten we nog even flink aan de slag. Eén van de Hospitaleros voelde zich niet lekker en is vandaag in bed gebleven maar tegen de avond was hij weer oké. We hadden vandaag een familie van 19 personen, die zeer gedisciplineerd te werk ging in de herberg. Een persoon schreef alles in en de rest zat buiten te wachten. Het werd behoorlijk druk met inschrijvingen maar met z'n zessen konden wij het goed aan. Opeens kwam er een geluid uit de lift dat er mensen vast zaten. Met een paar keer drukken op de knop ging de deur open. Maar de lift wilde niet meer naar boven en beneden. Na verloop van tijd deed hij het weer dus de plakkers van DEFECT er weer af gehaald. Een paar uur later zat de lift weer vast met 3 mensen er in. Wat we ook deden de deur ging niet open. We hebben de sleutel gezocht en gevonden, om de liftdeur te openen en de mensen ontzet. Nu maar definitief een DEFECT plaatje er op geplakt. Morgen zal er actie worden ondernomen door Marisol. In de douche is een toilettas gevonden met geld er in. Deze is afgeleverd bij de balie, aan de hand van het paspoort is de eigenaar achterhaald. Nu ook weer, eind goed al goed.

Vrijdag 16 augustus

Als wij beneden komen is het nog erg rustig. Buiten is het nat van de laaghangende bewolking. Na ons ochtendritueel komt alles op gang. Om 7.30 waren er nog twee slaappleatsen bezet maar geen mens te bekennen. Om 8 uur nog niemand. Na het eten gaat de bel en er staan twee dames voor de deur om hun bagage op te halen. De dames toch wel even heel duidelijk gemaakt dat ze om 8 uur vertrokken hadden moeten zijn. Binnen 5 minuten stonden ze weer buiten en wij konden met de schoonmaak beginnen. Gisteren was het een feestdag (Maria ten hemel opneming) en wij hebben de toiletten op de eerste en tweede verdieping ook schoon gemaakt en de keuken beneden. Vandaag kwam er weer geen schoonmaakster opdagen maar Marisol zei dat er een andere kwam, dus wij wachten af. Om 13.45 uur waren alle toiletten, de keuken en de hal niet gereinigd. Marisol hiervan op de hoogte gebracht en zij ging uit haar dak want de schoonmaakster had gisteren en vandaag moeten komen. Wij hebben haar gerust gesteld en gezegd dat wij nog snel even de toiletten en de keuken in orde zouden maken. Ze was heel erg blij dat we dat nog even deden. We kunnen nu merken dat het drukker wordt. Een van onze collega's is nog ziek en is in bed blijven liggen maar met vereende krachten lukt het ons. We hebben met twee Hospitaleros nog een bezoek kunnen brengen aan de kerk, de crypte en het museum wat zeer interessant was. De lift is weer in orde gebracht door Pablo. Een pelgrim dacht dat de locker gewoon op slot gedraaid kon worden zonder er een Euro in te stoppen. Dus sleutel stuk en de helft daarvan in het slot. Van alles geprobeerd om het eruit te halen maar dat ging niet, dus compleet slot vervangen. De avond verloopt rustig en de nacht valt. Buenas noches.

Zaterdag 17 augustus

We zijn vandaag weer compleet, onze zieke Hospitalero is weer beter. We zwaaien de pelgrims met plezier uit en helpen ze met het verzenden van hun bagage. Om 7.45 uur is iedereen weg. Er is nu een schoonmaakster, maar om 14.00 uur waren de toiletten op de 1st en 2de nog niet gedaan. Marisol zei, dat zij wel heel erg langzaam werkt en is met haar in gesprek gegaan. Dus even geduld voor de pelgrims voordat ze naar boven kunnen. Er komt een man binnen op crocs waar hij allerlei verrassingen op heeft bevestigd. De dag verloopt rustig. In de wasserij is 1 wasmachine uitgeschakeld i.v.m. sluiting en lekkage. Er worden veel handwasjes gedaan. De stoppen gaan er nog wel regelmatig uit en dan moeten we in de Mostrador de schakelaar weer inschakelen. We gebruiken

daarvoor de portofoons zodat men niet iedere keer uit de kelder moet komen. Om 21.45 uur komt nog iemand binnen met een fles bier in zijn hand en vraagt, met dubbele tong in drie verschillende talen of wij nog een slaapplaats hebben. Die hebben we. In de Sótano. Daarna vroeg hij of wij nog bier in huis hadden. Nee dus en ook niet wijzer gemaakt dat er wel een restaurant was waar dat wel aanwezig is. Zijn roes kon hij uitslapen in de kelder en we hebben geen last van hem gehad.

Zondag 18 augustus

Koud en heel nat. M.u.v. twee dames was iedereen om 7.45 uur vertrokken, ook de dronken man. Ingrid was in bed gebleven, de rest aan het ontbijt. De meeste lakens lagen nog op de bedden. Op tijd klaar voor de koffie en om 12.45 uur al eten bij Casa Sabina waar wij heel snel en vriendelijk bediend worden. Zondagsrust bij het inchecken, zonder bus uit Pamplona. Het slot van de linker bagageruimte wilde niet meer. Gelukkig kon Marc de deur toch open krijgen. Het slot is niet meer te gebruiken en moet vervangen worden. De hele dag blijft het koud maar de sfeer onder de pelgrims is verassend goed. Ingrid blijft nog wel even ziek. Lierni (lekker ding) houdt zich goed ondanks haar feest 8.30 a.m. Lierni kwam ontdaan vertellen dat ze was bedreigd om een bed toewijzing. Marisol heeft dit rechtgezet, de betreffende dame moest tot 3 keer toe haar excuses aanbieden voordat het er echt gemeend uitkwam.

Maandag 19 augustus

Rustige start met optreden van onze huisbroeder. Droog en fris weer. Derde verdieping bleef leeg en Leo helpt Marc op de tweede. Weer een zeer vlotte bediening bij Casa Sabina zodat wij om 12.50 uur al aan het voorgerecht zitten. De meeste bestellingen komen binnen, de wasmachine werd gerepareerd evenals het slot van de eerste bagageruimte en de garage. Onze waterkoker werd vervangen. De Guardia Civil was met 3 man sterk aanwezig in de middag, een serieuze aangelegenheid zonder dat iemand werd opgepakt. Ingrid is er weer helemaal bij. Zeer levendige gesprekken waar taalbarrières bij breken. Lierni probeert Italianen te krijgen aan een mix van wijn en appelsap en pizza met ananas.

Dinsdag 20 augustus

Mooi, fris wandelweer. Iedereen gezond en wel aan het werk. Vijf politiemensen bij Casa Sabina. Pacharan, chocolade ontvangen. Mark maakt en bevestigt nieuwe nummers op alle Sótano bedden.

Een vrouw van 81 loopt haar eerste Camino. Een jongeman uit Brazilië is zo ontroerd over de ontvangst, de plek en de ontmoeting dat hij het niet meer droog houdt.

Hospitalera Ingrid neemt onder felicitaties haar diploma Hospitaleren in ontvangst, zij gaat zeker door. Marc maakt foto's van het dak dat vol met gaten zit.

Woensdag 21 augustus

Regen tot een uur of zeven, zonder haast vertrekken de laatsten, oma, moeder en dochter om 8.15 uur. Voor de overdracht wordt er diep gezwabberd en komen er heel wat verrassingen tevoorschijn. Don Valentin was illegaal uitgenodigd om koffie met ons te drinken. Wij hebben hem gemist, vooral het samenzingen met de akoestiek van de kapittelruimte en de crypte. Een laatste Pacharan, de 'morning song' en voor de dames 3 dikke zoenen. Politie ruim aanwezig, zij konden een jongen weerhouden van het spelen op zijn gitaar met pet. Weer veel pelgrims bij de zegen, nu van Don Valentin. Rustige koude wacht tot 22.00 uur. Tini en Marietje weer aan het pesten in de woonkamer. Eensgezind zijn we over de fijne samenwerking. Op tijd naar bed want morgen weer vroeg op met broeder Gerard en veel liefhebbers om uit te zwaaien.

Donderdag 22 augustus

De pelgrims vertrekken in prachtig weer. De laatste pelgrim op zijn laatste dag krijgt 10 minuten extra slaaptijd voor hij teruggaat naar Valencia. Groepsfoto's worden gemaakt, samen met Marisol, Maribel en Pablo. Thijs van groep 13 drinkt koffie met ons en wordt voorzien van allerlei zaken voor de winterherberg. De middagmaaltijd bij Casa Sabina is samen met Diedrik en Thijs. Don Valentin weet ons weer te ontroeren met zijn komst in de hal. Een heerlijke maaltijd van Jeanet die de afgelopen 2 weken, vaak met zeer beperkte middelen heerlijke avondmaaltijden wist voor te schotelen, hulde hiervoor!

Vrijdag 23 augustus

De ochtend verloopt zeer rustig en de pelgims zijn al vroeg op pad. Alles wordt in gereedheid gebracht voor groep 13. Er is koffie met wentelteefjes en Diedrick heeft een taart meegebracht, Na de overdracht hebben wij gezamenlijk gegeten en afscheid genomen van Roncesvalles.

Periode 13	Vrijdag 23 augustus t/m Vrijdag 6 september 2024
Hospitaleros:	Sjaak Sies, Joke Verbaak, Rient Ploeger, Niko Zentveld, Thijs Horijon, Diny Schotanus, William Agelink, Diedrick Jansen
Aantal pelgrims :	3.083

Op onze eerste middag hadden wij een bijzondere pelgrim: een Fransman in een elektrische invalidenkar. Hij was enigszins verstaanbaar en gaf aan dat hij wilde slapen. Marisol heeft bednummers aangepast zodat hij op bed 235 kon slapen, de wat bredere plek tussen de bedden en ook bij het invalidentoilet. Zijn kar kon net in de lift als de bagage die achterop was opgehangen er af was gehaald. Hij wilde ook eten en heb een ticket voor hem gehaald. Om 7 uur meegelopen naar La Posada via de weg achterlangs. Hij kon aardig hard en noemde zichzelf dan “Speedy Gonzalis”. Ook weer opgehaald en hij had zo goed en kwaad als het ging gegeten. Hij bleek in zijn rolstoel te slapen en zaterdag morgen is hij weer vertrokken. Over de weg naar Zubiri begreep ik. Wij vonden het eigenlijk onverantwoord om zo zonder begeleiding op weg te zijn. Van tevoren boeken en dan aangeven dat een invaliden plaats nodig is zou wel beter zijn. Maar ja, het is zijn keuze om zo alleen op weg te gaan. En dat verdient dan ook wel weer respect.

Een energieke, jonge Spaanse moeder, die wandelt met een zoon van 11 en een dochter van 14 doet een handwas terwijl de pubers een douche verdienen. Op onze vraag of de kinderen happy waren onderweg vertaalt ze happy met ‘gelukkig’ en antwoordt ze ongeveer als volgt:

Het gaat er niet om of mijn kinderen gelukkig zijn, maar of ze betekenisvol in het leven kunnen staan. Onze maatschappij streeft te veel naar geluk, want zelfs ongelukkige situaties kunnen betekenisvol zijn. Dat wil ik mijn kinderen leren.

Het deed me denken aan de oneliner die ikzelf vaak gebruikte:

De kwaliteit van het leven wordt niet bepaald door het aantal keren dat je adem haalt, maar door het aantal adembenemende moment.'

Weer een waardevolle dag in een rustige wasserij.

En dan gebeuren natuurlijk de dingen die altijd gebeuren: de vraag waar moet ik eten, waarom weet u dat niet? Waar is mijn restaurant en hoe laat? Waar is de supermarkt en het centrum van de stad? Er ligt iemand in mijn bed! Ik wil graag een laag bed, kunt u daar voor zorgen? Waarom spreken jullie geen Spaans? Waarom moet ik om 10 uur binnen zijn en om 8 uur weer weg? Er is een sok te weinig in mijn kratje. Mijn was is niet goed droog. Mijn schoenen zijn schoon, die hoeven toch niet uit? Ik heb een reservering, ik hoef toch niet te wachten? Ik kan toch best zonder rugzak ontbijten om daarna mijn tanden te poetsen. Hebt u kranten voor mijn natte schoenen? Mogen mijn schoenen in de droger? Stel je voor dat deze vragen niet gesteld zouden worden. Wat moet je dan als Hospitalero? Gelukkig is er waardering voor het warme welkom, de gastvrije sfeer, de schone herberg en de kleinschalige indeling van zo'n grote pelgrimsherberg met de honderden gasten, de prachtige muziek in de ochtend. Ik kom hier voor de 3e keer, altijd weer zo gastvrij, zo goed georganiseerd. God bless you all, wonderful Hospitaleros, thank you very much, such nice people you are. So good organised...

Rond 6 uur meldt zich een bebloede Ierse met haar vriendin die tijdens de glibberige afdaling is gevallen en bang is dat zij haar arm heeft gebroken. Samen met Marisol wordt zij opgevangen en in een stoel gezet terwijl Marisol 112 belt. De Bomberos zijn er gelukkig binnen 10 minuten en verzorgen en verbinden de arm die gelukkig niet gebroken blijkt. Wij bieden de Ierse en haar vriendin wat extra ondersteuning met wassen, bed opmaken en rugzak dragen. Bij vertrek de volgende morgen worden wij (en Marisol) uitvoerig bedankt voor alle hulp en ondersteuning. Diezelfde ochtend verslaapt Diedrick, onze nieuwbakken werkgroep voorzitter zich: wij zullen maar zeggen dat alle begin moeilijk is.

Elke dag is anders. Twee dagen mist en regenachtig, geen zicht boven op de berg, een graad of 15, en een dag later 30 C, prachtig zicht op de berg. In beide gevallen komen de pelgrims vermoeid aan, zijn blij met het glaasje water, toch zijn de verhitte pelgrims blij dat zij boven wel zo'n mooi zicht hadden. Als ze eenmaal in de Albergue zijn is het hitte-leed gauw geleden en overheerst de trots dat

de zwaarste etappe van de Camino achter de rug is. You did it!

De ene dag loopt de toestroom geleidelijk door. De andere dag is het rustig, tot vervelens toe, tot half vijf: de gang is voortdurend leeg! Maar dan komt de bus: druk druk druk en wordt voor het eerst de winterherberg ingeschakeld. Ook nog extra spanning door zich niet altijd even evenwichtig gedragende pelgrims, (Peregrinos) zal ik maar zeggen.

In de loop van de middag komt het bericht door vanaf de Mostrador dat een Spaanse familie heeft gereserveerd met totaal 50 personen. De vakantie is voor veel Spanjaarden begonnen en daar maakt ook deze familie gebruik van om 5 dagen lang de Camino te gaan lopen. Het plan is om met de gehele familie van jong (7 jaar) tot oud (opa) vanaf Roncesvalles 5 etappes te lopen tot voorbij Puente la Reina. Een volledige vleugel op de eerste etage van de Albergue is gereserveerd en er wordt een plan de campagne gesmeed om deze groep die woonachtig is van Santander (Noord-Spanje) tot Sevilla (Zuid-Spanje) en Mexico, zonder veel hinder voor alle Peregrinos naar slaapplekken te brengen. Hun 2 honden blijven vannacht in de familie autobus die bij de herberg wordt gestald. Elke vertraging in het registratieproces wordt weggewuifd

onder het mom van 'zo werkt het op de Camino' zodat kort na 22:00 uur elk lid van de familie ligt de ronken in hun bed en in de vroege ochtend de groep zich om 7:00 uur al heeft verzameld om samen met de 2 honden de eerste wandel etappe te beginnen. Wat fijn om als Hospitalero een klein deel te zijn geweest van deze gelukkige familie.

De plaatselijke politie komt ons uitleggen wat het verschil is tussen gevonden voorwerpen en achtergelaten spullen. Wij horen dat in beginsel alle achtergelaten spullen bij de gevonden voorwerpen moeten worden gelegd en niet langer in de kratjes. Wij proberen met de politie tot duidelijkheid te komen omdat soms ook spullen bewust achtergelaten worden. Diedrick is inmiddels de vaste vervanger van Marisol geworden in de Mostrador (zij het dat hij moeilijke gevallen vraagt om maar even te wachten). Aangezien Diedrick enige dagen geleden weer opa is geworden en twee van zij kinderen jarig zijn wordt gezamenlijk naar het lied Welkom van Stef Bos geluisterd en wordt er getrakteerd. Slechts twee mensen blijken in het verkeerde bed te liggen maar alles komt op zijn pootjes terecht. Wij doen ons best om te communiceren met een vijftal Braziliaanse dames maar ons gebrek aan de Portugese taal beheersing en hun gebrek aan geduld, maken het er niet eenvoudiger op.

Vanmorgen tijdens het ontbijt een ontruimingsoefening gedaan. Afgesproken wie welke etage ontruimt en dit doorgeeft aan de Jefe als iedereen buiten staat. Toen die door had gekregen dat alles ontruimd was: EINDE OEFENING.

Opmerkingen:

Bij ontruiming via de stenen trap komen de mensen niet op Place Infantes.

De Jefe heeft een geel hesje aan en wij vonden dat voor de anderen niet noodzakelijk, zij zijn herkenbaar door rode hesje als Hospitalero

De lift mag uiteraard niet gebruikt worden en de vraag is of de lift bij brand uitgeschakeld wordt.

Als er brand is 's nachts: lichten aan

Belangrijk: werkende portofoons mee

Als branddeuren open staan mogen die niet met b.v. wiggen geblokkeerd worden

Duidelijke instructie voor Jefes hoe de ontruimings oefening te organiseren

Via welke trap ontruimd wordt is afhankelijk van de plaats van de brand

Vluchtroutes naar beide kanten staan aangegeven

Suggestie om een "ontruimings USB stick" te maken met duidelijke tekst in een aantal talen

Verzamelplaats(en) zijn niet aangegeven

Als de brandweer arriveert, en de mensen op de verzamelplaats(en) zijn geteld, kan de Jefe NIET garanderen dat iedereen uit het gebouw is.

Als het 's nacht gebeurd en om 10 uur de info over aanwezige pelgrims correct is, heeft een telling zin.

Als er 2 Hospitaleros beschikbaar zijn voor een etage moeten zij van te voren duidelijk afspreken wie wat doet en gelijk beginnen

Thij verzorgt zeer goed de opvang van pelgrims die (erg) laat aankomen. Hij is zeer begripvol, biedt hen zo nodig wat aan en zorgt dat zij hun plaats in de herberg vinden en de locatie van het restaurant.

Op menig onverwacht moment is er zang (en muziek). Zo hebben twee Amerikanen blues gespeeld en gezongen in de bibliotheek. Een groep vrouwelijk pelgrims werden tot koor gevormd. Op een ochtend vroeg een pelgrim (een organist van de kerk in Valencia) aan de twee uitzwaaiers of ook het Ubi Caritas gespeeld kon worden. Vervolgens zong hij met 2 Hospitaleros UBI Caritas in de hal. Onder veel belangstelling van vertrekkende pelgrims.

Op donderdag dronken we koffie met Don Valentin bij Casa Sabina. Vervolgens zongen 2 Hospitaleros voor hem in de kapel Ubi Caritas. Een groep Spanjaarden (uit Valencia) sloten aan. Een man zong vervolgens nog een prachtig lied. De mystiek van de Camino. Voor de tweede dag hebben wij de winterherberg nodig en zijn de drie restaurants al vroeg uitverkocht.

Gedicht van Diny Schotanus

**In de herberg-wasserij
Staan machines op een rij
Wassen, drogen, aan 1 stuk
Schoon en droog: pelgrimsgeluk!
Mandjes kleding in een file
Perpetuum Mobile
Maar de absolute winner
Is de ouderwetse spinner
Hij heet de “ Miracle Machine
Pelgrims kijken hun ogen uit:
Komt er nog zoveel water uit?!
Blijde gezichten en mopperaars:
Is mijn was nou nog niet klaar?
nog niet volledig droog!
Maar dan staan ze oog in oog
Met de rijen die nog wachten
Brengt Rient ze op andere gedachten
“ Camino-Dry” kost al vele uren
We sluiten laat maar tevreden de deuren**

Bij de uitzwaai komt een dame op ons af, I'm so thankfull, you helped me so good, yesterday. Ik moest even nadenken voor ik haar herkende. Gisteravond, een totaal uitgeputte vrouw, hoed op, zitten, moe, moe, moe, verder niks. Gelopen vanaf St. Jean Pied-de-Port . Glas water. No reservation, didn't succeed. Tijd drong, bijna complet. Gauw in de rij, gelukt, laatste bed! Droeg haar rugzak naar de winterherberg, ze was erg blij. Vanmorgen, stralende vrouw, thank you. Een totaal ander mens gaat uitgerust op pad., verder op de Camino. We doen mooi werk.

De ene dag grote drukte, onoverzichtelijkheid in de gang. Veel rugzakken, alsof elke pelgrim 2 rugzakken bij zich heeft. Natte poncho's, natte jassen, natte schoenen, nat, nat, nat. Drukke in de

wasserij: "Kan mijn rugzak in de droger?" Niet dus, wel een record aantal wasjes. De andere dag blijkt zelfs de toespraak van Sjaak niet nodig om de boel te regelen. Alsof er de helft minder pelgrims waren gekomen. Het doorschuifstelsel werkt heel goed, als het eenmaal functioneert. Goed begin is essentieel. Ook met de 2 Koreaanse groepen heeft het goed gewerkt.

Ook vandaag, donderdag 5 september, weer 'Compleet' net als de afgelopen 3 dagen. De toptijd is weer begonnen, veel pelgrims hebben daar geen idee van. Vaak slechte voorbereiding, die zich beperkt tot de inhoud en gewicht van de rugzak.

Raadsel : achtergelaten steunen , die de volgende morgen ook weer weg waren.

Periode 14 **Vrijdag 6 september t/m Vrijdag 20 september 2024**

Hospitaleros: Nico van der Steen, Johan Romein, André Beij, Frank Keijser, Hans van Zeijl, Rieky Verstappen, Leon Peeters, Janine Verhaaf-Maaskant, Piet Verhaaf

Aantal pelgrims: 3.401

Donderdag 5 september

Negen Hospitaleros kwamen donderdagmiddag aan van alle kanten. Drie kwamen wandelen uit Saint-Jean-Pied-de-Port, twee kwamen wandelen uit Valcarlos, een kwam met de bus uit Pamplona nadat hij van Najera naar Burgos gelopen was. Een kwam met de auto (een hele mooie oude Volvo) uit Clermont-Ferrand en twee kwamen met de auto uit Poitiers. Dat hele span zit 's middags bij Casa Sabina om elkaar nader te leren kennen, biertje/wijntje erbij n de stemming zit er meteen goed in. De schifting tussen de wat rustiger Hospitaleros en de drukke Hospitaleros is meteen duidelijk, de lachsalvo's vliegen rond. 's Avonds bij het diner in het hotel is het ook weer reuze gezellig, zo zeer zelfs dat we door het personeel tot wat meer rust worden gemaand (hetgeen uiteraard niet lukt).

Vrijdag 6 september

Na een verkwikkende nachtrust in respectievelijk de winterherberg, La Posada en hotel Loizu in Burguete volgt de overdracht in de bibliotheek. Alles is door Equipo 13 perfect voorbereid, we kunnen in een schone herberg hun taak overnemen.

De hele morgen regent het al pijpenstelen, we zijn voorbereid op de drukte die zou komen, en die komt. Volle bak, veel natte pelgrims, die zo graag naar hun bed willen en moeten wachten tot wij terugkomen van de lunch, en veel was in de wasserij. De nieuwelingen in Equipo 14 hebben dus meteen hun vuurdoop gehad, maar al snel draaien ze mee of ze al jaren hospitaleren.

Zaterdag 7 september

Een totaal andere dag dan gisteren; strakblauwe lucht en een stralende zon, dat is fijn opstarten. Daarbij een lekker ontbijt met gekookte en gebakken eieren verzorgd door Rieky en Leon en na het poetsen koffiedrinken op het terras van Casa Sabina, hoe mooi kan het leven van een Hospitalero zijn.

Helaas hebben we een zieke; Frank voelde zich gisteravond al niet lekker, en bleef vanmorgen liggen met draaiduizeligheid. Zijn ontbijtje op bed kwam er na enige tijd weer uit, dus het motto is: rustig aan doen en hopen dat hij snel opknapt.

De pelgrims kwamen door het mooie weer veel regelmatigiger binnen dan gisteren, maar later op de middag werd het opeens erg druk; de kleurenbordjes waren in no time uitgegeven, het werd alle hens aan dek om de pelgrims allemaal in goede banen te leiden. Helaas is nog steeds de zomerregeling van kracht, dus Lierni werd om 17.00 uur afgelost door Oyer. En toen begon de ellende; Oyer werkt zo ongelooflijk traag dat mensen die wel op tijd binnen zijn voor het diner van 19.00 uur (zoals ze hadden besteld en betaald bij hun reservering) niet meer op tijd konden inchecken, en ook niet meer hun eetbonnetje mochten wisselen voor het diner om 20.30 uur. Klantvriendelijkheid is een woord wat Oyer niet kent, helaas. En wij waren druk met boze pelgrims die bij ons hun beklag kwamen doen. En natuurlijk is het ongelooflijk dat de tweede scanner nog steeds kapot is en dat in de drukste periode van het jaar. Leon's handen (40 jaar IT ervaring) jeuken om te kijken of hij hem aan de praat kan krijgen, maar we zijn bang dat dat door Marisol niet in dank zal worden afgenomen.

Gedurende de dag weer veel mooie ervaringen met bijzondere pelgrims; een oma die met haar kleinkinderen op pad is, een Italiaans meisje met een niet zo vriendelijke hond in een tentje, weer opmerkelijk veel Koreanen waaronder een Koreaan die erg ongeduldig was en bij iedere kleur die aan de beurt was opstond omdat hij vond dat hij nu wel eens mocht inchecken.

Een Fransman kwam langs en herkende in Janine de vrouw die hem verleden jaar in augustus zo fijn geholpen had met een warme trui toen bij verkleumd van de berg was afgekomen. Helaas voor de Fransman, Janine was het niet, want zij was hier niet in augustus. Hij wilde, moest en zou een vest geven, speciaal gekocht voor zijn reddende engel van verleden jaar. Hij was er speciaal voor uit Lyon komen rijden, en ook al gaf Janine aan dat zij het niet geweest kon zijn en dat zij sowieso geen geschenken kan aannemen, hij was niet te vermurwen: ze moest en zou het cadeau aannemen. Uiteindelijk dus toch maar gedaan, de man bleef aandringen en het vest op de weggeeftafel in de gang gelegd.

Zondag 8 september

Het was een drukke dag; al snel waren alle bedden vol en moesten we gaan doorsturen, dat is niet echt de fijnste taak van een Hospitalero. Gelukkig had Nico van tevoren briefjes voorbereid met daarop de namen, telefoonnummers en aantal bedden van alle Albergues, hostels, Casa rurale etc. in Burguete en Espinal; helaas nam een aantal adressen de telefoon niet op, en ook de taxi's waren telefonisch niet bereikbaar. Wij kunnen daar natuurlijk niets aan doen, maar het is wel bijzonder vervelend voor doodvermoeide pelgrims die toch een bed nodig hebben.

Gelukkig waren er ook leuke dingen; zo kwam er o.a. een groep van 32 Koreanen; hun leider was nog aan het lopen, maar een jongeman was al snel binnen en hij nam de taak op zich alle Koreanen van zijn groep die binnen kwamen druppelen wegwijst te maken, het toilet en het schoenhok en de automaten te wijzen, in afwachting van de leider. Toen hij zag dat andere Koreanen, die niet tot zijn groep behoorden, probeerden ons iets duidelijk te maken maakte hij zich ook meteen erg nuttig door voor hen als tolk te fungeren. Op zeker moment vroeg hij of hij hier volgend jaar ook kon hospitaleren. Wij vertelden hem dat hij dan lid moest worden van het Genootschap, dat vond hij geen probleem, maar ook dat hij dan wel wat Nederlands moet spreken. Hij vond dat hij zich erg nuttig kan maken als tolk, omdat er zoveel Koreanen op de Camino lopen. Toen wij voorstelden een rood Hospitalero jasje voor hem te halen vond hij dat een uitstekend idee. Maar dat hebben we toch maar niet gedaan. Na de lunch, toen wij Lierni aflostten voor haar lunchpauze terwijl de hele hal al volstond met pelgrims die nog moesten inchecken stagneerde de scanner in de Mostrador. Lierni moest haar half uurtje pauze onderbreken, zij moest de hele zaak opnieuw opstarten, stekkers eruit en erin, op de laptop het programma opstarten en toen werkte het gelukkig weer. Jammer voor haar lunchpauze, jammer voor de wachtende pelgrims.

Langzamerhand begint iedereen in zijn rol te vallen en daarbij valt vooral Johan op. Oud leraar op een technische school, hij zei al de eerste dag dat hij zich helemaal in zijn element voelt met al die pelgrims, 'het is net alsof ik weer voor de klas sta'. Bij de deur naar de Mostrador houdt hij de wachtenden daar lekker bezig en controleert meteen of ze alle benodigde documenten bij zich hebben.

Hier staat hij met een klasje met Franse meisjes. Onze patiënt knapt nog helemaal niet op; de duizelingen houden aan, wel kan hij nu wat voedsel binnenhouden, een kop thee, een kop bouillon, wat droge crackertjes. Hij voelt zich erg ongelukkig en ook schuldig naar ons toe, maar dit is overmacht, ziek is ziek, daar kan niemand wat aan doen. Morgen gaat hij naar het Centro de Salud.

Maandag 9 september

De patiënt is bij het Centro de Salud geweest; het is een verstoring van zijn evenwichtsorgaan, dit gaat in principe vanzelf over maar kan een weekje duren. Hij heeft medicijnen gekregen om de duizeligheid wat te beteugelen, hij kan daar slaperig van worden. De dokter wil hem woensdag nog een keer terugzien. Na de lunch is het weer een drukke middag, maar gelukkig loopt het allemaal lekker regelmatig door; geen grote groepen vandaag, dat werkt lekker door. Voor Johan bij de deur naar de Mostrador is het even wennen; voor Lierni die het afgelopen weekend in de Mostrador zat hielden wij de deur dicht, en steeds maar 4 of 5 pelgrims bij de Mostrador. Marisol wordt dan erg ongeduldig, dus Johan heeft de methode Marisol ingesteld: deur open en de Mostrador 'voldouwen'. Zo heeft iedereen een eigen gebruiksaanwijzing en wij Hospitaleros passen ons vanzelfsprekend aan. Gelukkig mogen we 's avonds weer zelf in de Mostrador, Oyer komt niet meer. Dat is een hele opluchting!

Dinsdag 10 september

Ook de ochtendroutine loopt soepel; voor 8 uur zijn alle pelgrims de deur uit. Veel dankbare pelgrims, waaronder twee Franse dames die ons complimenteren dat we allemaal zo vrolijk zijn; dat compliment wordt tijdens het ontbijt aan tafel gedeeld met iedereen.

Met Frank lijkt het beter te gaan; hij gaat lekker douchen en terwijl de Hospitaleros koffie gaan drinken bij Casa Sabina gaat hij even een klein wandelingetje maken, even een beetje frisse lucht, om te kijken of hij vanmiddag voor de lunch naar La Posada kan komen, of dat wij een bakje eten 'para llevar' voor hem zullen meenemen.

De middag is druk en verloopt af en toe behoorlijk chaotisch. Als net omstreeks 15.30 uur alle bedden weg zijn komt een uitgeputte vrouw binnen; zij kan geen stap meer lopen. Wij schuiven haar even tussen de wachtenden met kleurenbordjes door en geven haar bed 339. Een van ons loopt met haar mee en draagt haar rugzak; die is loodzwaar. Zij slaapt 's nachts met een apneu-apparaat en dat is zwaar. Op het advies om morgen gebruik te maken van bagagevervoer antwoordt zij dat ze Rooms-Katholiek is en dat ze de Camino wil lopen terwijl ze zelf haar rugzak draagt. Haar keuze ... me dunkt dat Onze Lieve Heer haar toch vast niet zal straffen als ze af en toe de 'Donkeyservice' inschakelt.

Eind van de middag zakt een vrouw uit Canada in elkaar. Een paar sterke Hospitaleros (gelukkig bestaat onze groep uit veel sterke mannen) dragen haar op een brancard naar het gangetje bij de EHBO-ruimte en 112 wordt gebeld. Twee artsen verschijnen; conclusie: gelopen vanaf Saint-Jean-Pied-de-Port, te weinig gegeten en gedronken, en nog middenin haar jetlag; ze was gisteren in Europa geland en via Parijs en Biarritz doorgereisd naar Saint-Jean-Pied-de-Port. Dat bij het vervoer van de Canadese onze Jefe Nico letsel oploopt aan zijn schouder is van ondergeschikt belang. Het leven van een Hospitalero loopt nu eenmaal niet over rozen.

Johan had bij de deur nog een bijzondere ervaring; een Italiaans meisje van ongeveer 20 jaar stond achter een ander meisje die een jack aanhad met op de achterkant de woorden 'Jigsaw-team'. Johan maakte een grapje over dat Jigsaw jack, maar het Italiaanse meisje snapte er niets van. Johan heeft haar geprobeerd uit te leggen wat Jigsaw is: een legpuzzel, maar het meisje had geen idee. Ach ja, die generatie legt geen puzzels meer, die is alleen maar met hun telefoon bezig.

Woensdag 11 september

Na het poetsen gaan Frank en Nico naar het Centro de Salud. Frank krijgt een afbouwschema van zijn medicijnen, zijn duizelingen zijn veel minder. Het kan een week duren totdat het helemaal over is, maar hij voelt zich in ieder geval een stuk beter. Nico gaat mee om zijn pijnlijke schouder te

laten nakijken. Er is gelukkig niets gebroken, hij kan pijnstillers slikken voor de pijn en heeft een aantal oefeningen meegekregen om de pijnlijke schouder mobiel te houden.

Na de (weer) heerlijke lunch in La Posada komt zoals iedere dag de onophoudelijke stroom pelgrims weer binnen. Het is meteen voor iedereen alle hens aan dek om deze stroom pelgrims weer in goede banen te leiden. Een boze Chinese man vraagt een uur lang op zeer irritante wijze de aandacht van Nico en Janine. Lierni heeft tegen hem gelogen, want hij had twee beneden bedden gevraagd en kreeg een boven- en beneden bed. Hoe wij hem ook proberen duidelijk te maken dat wij geen bedden kunnen wisselen omdat we al helemaal vol zitten, het deert hem niet, hij blijft aandringen. Wanneer hij op zeker moment zeer onbeschoft tegen Janine uitvaart zegt Nico hem tot drie keer toe dat hij de politie gaat bellen. De man lacht daarop Nico op onbeschofte wijze uit. Als even later – toevallig! - drie politieagenten in de Mostrador staan en de man nog steeds rondloopt haalt Nico hem erbij, en neemt hem mee naar de agenten in de Mostrador. De man verschiet van kleur, druipt doodsbleek af, en later krijgt Nico driemaal een hand van hem. We lopen inmiddels allemaal op ons tandvlees. De doorlopende drukte, er is geen moment om een uurtje pauze te nemen, ook is er regelmatig geen tijd om een avondhapje klaar te maken, het is even snel een broodje met een plakje kaas of worst, wat drinken en door ...

Het gaat maar door en door en de incheck blijft traag verlopen; de tweede scanner is opgestuurd ter reparatie, de scanner in de Mostrador hapert regelmatig, waardoor telkens het hele systeem moet worden opgestart; ook de laptop loopt regelmatig vast ... Dit alles terwijl zowel de eetzaal als de gang bomvol zit met wachtende pelgrims en wij hier onze handen vol aan hebben. De stemming onder de Hospitaleros blijft intussen opperbest; we proberen er met zijn allen een vrolijke boel van te maken om het ook voor de wachtende pelgrims leuk en gezellig te houden; dit wordt erg gewaardeerd. De nazit om 22.00 uur is erg rustig; vijf Hospitaleros gaan vroeg naar bed en liggen om die tijd allang op een oor; dat is hard nodig omdat niemand 's middags de gelegenheid heeft om een siësta of pauzemomentje te hebben. Na 22.00 uur melden zich in de stromende regen nog drie pelgrims zonder reservering, die wij kunnen helpen met de no-show bedden. Ook komen er nog vijf pelgrims die in de winterherberg slapen, dus er volgt nog een wandelingetje in de stromende regen om ook die pelgrims naar hun bed te begeleiden.

Rieky, die in de 'keuken' op de tweede etage slaapt wordt 's nachts wakker doordat ze druppelen van water hoort: de herendouches geven weer zodanig lekkage dat het water uit het plafond stroomt; een reeds jarenlange bestaande en al vaak doorgegeven klacht waar niets aan gedaan schijnt te kunnen worden vanwege bouwkundige problemen.

Donderdag 12 september

Het regent pijpenstelen; wij besluiten koffie te drinken in onze eigen keuken. Marisol komt onverwacht met een nieuwe citruspers; nu hebben we er drie, want Piet en Janine hadden ook al een citruspers meegenomen terwijl er hier een reserve-citruspers in de kast stond. Na de laatste lunch in La Posada verloopt de middag verder zonder problemen; ons systeem wordt steeds meer geperfectioneerd. Daarnaast komen de pelgrims vrij regelmatig binnen, waardoor de 'aanvoer' continu is zonder pieken en dalen. De pelgrims laten zich weer zonder probleem in de eetzaal zetten en het is telkens een spannend moment wanneer een nieuwe kleur wordt opgeroepen waarna de langs wachtende groep braaf als eendjes achter Moeder de Gans aanlopen. Piet en Johan proberen de grote, defecte droger te repareren. De spanrol blijkt defect te zijn. Johan, nog maar kort geleden gepensioneerd leraar techniek, maakt foto's van de defecte spanrol, maakt een tekeningetje en meet

zodat in de school waar hij voorheen les gaf, kan worden geprobeerd deze te laten namaken.

De wasserij draait weer overuren, veel wasjes, maar ook veel droogjes.

Aan het eind van de middag begint er een flauw zonnetje te schijnen; iedereen fleurt op, gezellig even op het bankje zitten op de binnenplaats en al snel staat er een grote rij schoenen te drogen in het zonnetje.

Vrijdag 13 september

Vanmorgen snel gepeetst, alles ‘ Schipholschoon’, want we hebben een afspraak met Don Bibiano in de bibliotheek. Om 10.30 uur zitten we klaar, gewassen en gestreken, geschoren en haartjes in de plooi, met koffie en warme melk. Dit laatste speciaal voor Don Bibiano, die vervolgens de koffie met warme melk afslaat omdat hij er al twee op heeft.

Het is een goed gesprek, Marisol vertaalt. Don Bibiano begint met ons te bedanken voor onze komst en ons harde werken; vervolgens vraagt hij of we nog klachten hebben. We benoemen een aantal pijnpunten; als eerste het ontbreken van trapjes/opstapjes in de kelder en in de winterherberg en de lastige situatie bij de douches daar: er is geen scheiding tussen mannen en vrouwen, en je moet bloot de douche verlaten om bij je handdoek en kleding te komen, er ontbreekt daar een plank of haakjes om je handdoek en kleding neer te leggen c.q. op te hangen. Vervolgens komen de lekkages op de derde verdieping ter sprake. Don Bibiano legt ons uit dat dit probleem zich in het hele complex voordoet en dat alle daken vervangen moeten worden, een project wat drie miljoen euro kost. Er is subsidie aangevraagd bij de Spaanse regering, en het wachten is op dat geld. Hij vertelt ons dat hij ook klachten krijgt, altijd van Spanjaarden, omdat de Hospitaleros niet of weinig Spaans spreken. Hij geeft aan dat hij begrijpt dat Spaans voor Nederlanders lastig is en dat hij er begrip voor heeft dat de meeste Hospitaleros geen Spaans spreken. Wij geven aan dat – aan de andere kant – de Nederlandse Hospitaleros wel Engels, Duits en sommigen ook Frans spreken, en dat het met name voor Aziatische pelgrims vaak een enorme opluchting is dat wij Engels spreken. Ook de problemen met de scanner worden aangekaart; Marisol meldt dat ze hoopt dat de gerepareerde scanner vandaag of morgen terugkomt, zodat we ‘dubbel’ kunnen inchecken. We memoreren nog even dat Don Bibiano

afgelopen maandag 6 jaar hier prior is. Vanzelfsprekend praten we niet over het a.s. feestje wat we voor Marisol gaan aanrichten. Aan het eind van het gesprek bedankt hij ons nogmaals voor ons werk, wij bedanken hem voor de genomen tijd om ons te leren kennen.

's Avonds komt Yvette, een Nederlands meisje aan de Mostrador: ze is haar portemonnee kwijt; daarin zat (veel) contant geld en haar bankpasje. Ze komt nog eens en nog eens vragen of haar portemonnee is teruggebracht, maar helaas. We adviseren haar om haar bankpasje in ieder geval te blokkeren. Ook belt een Spaanse: zij heeft een reservering, maar er zijn twee mensen bij haar die geen reservering hebben en zij zoeken een slaapplek. Wij melden haar dat wij nog plek hebben, er zijn immers nog 'no-show' bedden. Drie kwartier later zijn ze in de Albergue. De twee mensen die bij haar zijn en die niet gereserveerd hadden blijkt een Russisch echtpaar te zijn. Met frisse tegenzin hebben wij ze aan een bed geholpen. Russen die in deze tijd naar het buitenland kunnen en die kennelijk het geld hebben om een Camino te lopen Tja, daar hebben wij zo onze bedenkingen over.

Een groep van 16 fietsers uit Polen bezet zo ongeveer de hele fietsenstalling, de deur naar het bagagehok is nauwelijks te openen.

Zaterdag 14 september

De portemonnee is helaas niet gevonden of teruggebracht. Dit moet ongetwijfeld een vervelend geval van diefstal zijn, haar Camino komt hiermee helaas tot een einde. Nico leent haar in goed vertrouwen € 50,- en zal haar een Tikkie sturen. Zij gaat met een taxi terug. Een Franse pelgrim wil 's morgens, voordat Marisol er is, een stempel in zijn Credential. Een van de Hospitaleros zet het stempel voor hem, en de Fransman is zo dankbaar dat hij de hospitalero € 5,00 toestopt; weer een mooie aanvulling op de Donativo. Het is stralend weer, de koffie op het terras in het zonnetje bij Casa Sabina smaakt weer voortreffelijk; daarnaast is het invullen van het uitgebreide weekendmenu een feestje op zich, zodat we na de lunch weer goed gevoed aan de slag kunnen met de stromen pelgrims die zich weer zullen melden. Zoals iedere dag zijn we weer vol, maar we hoeven voor het eerst geen pelgrims door te sturen. De meest trieste klus van de dag, als mensen doodmoe arriveren en wij soms nog een (dure) gedeelde hotelkamer te bieden hebben of anders een lijstje met adressen en telefoonnummers in Burguete en Espinal. De taxichauffeurs nemen vaak de telefoon niet op, dus wordt het een kwestie van 'zoek het uit' en dat steekt ons ook enorm.

's Avonds versieren we de Mostrador voor het grote feest van morgen: Marisol werkt 25 jaar bij het Colegiata. We zijn reuze benieuwd naar haar reactie ...

Heel diep in ons hart waren we toch wel een beetje bang waren dat al die versiering misschien niet goed zou vallen bij Marisol - je weet maar nooit - maar integendeel. We zitten nog aan het ontbijt wanneer de bel van de deur van onze keuken/huiskamer gaat. Marisol staat voor de deur - sprakeloos - in tranen. Wij zingen spontaan 'lang zal ze leven', er volgen nog veel meer tranen. We geven haar het cadeau: een kalender 2025 met voorop in rode letters MARISOL en bij iedere maand een schitterende foto van een lieveheersbeestje. Ze is volkomen overdonderd door dit eerbetoon aan haar harde werken. Dit had ze zeker niet verwacht, de versiering is in goede aarde gevallen! Wij zeggen dat we de versiering vanavond wel weer weghalen, maar neen, dat wil ze niet.

Maribel en Pabo moeten het ook zien!

Het verloren zakje met geld en het bankpasje van Yvette, de Nederlandse die dit afgelopen vrijdag was kwijtgeraakt en waarvan wij vermoedden dat het gestolen was, wordt 's morgens door een pelgrim gevonden. Het lag buiten op de binnenplaats, onder een bankje waar ze had gezeten. Nico neemt contact met haar op; haar bankpasje heeft ze inmiddels geblokkeerd, dat kunnen we weggoien. Het geld wat in het zakje zat, zal Nico aan haar overmaken, met aftrek van de € 50,-- die hij aan haar had geleend. Hij was toch al van plan te pinnen, dus dat komt goed uit.

Zondag 15 september

Johan heeft bij de deur naar de Mostrador een Nederlands meisje die wil inchecken, maar als ze de stem van Johan hoort en in het Nederlands wordt aangesproken breekt bij haar een hevige aanval van heimwee uit. Johan troost haar, ze checkt in en gaat naar haar bed. Als ze later naar het restaurant wil en Johan haar wijst waar ze moet zijn, barst het heimwee opnieuw los. Wat een verdriet! We hebben weer een zieke, Andre blijft met een hevige migraineaanval in bed en gaat niet mee lunchen. Eind van de middag overhandigt Nico Marisol plechtig een brief van de voorzitter van het Genootschap, Peter Hesseling, om haar te feliciteren. We laten haar even alleen en houden de pelgrims tegen bij de deur, zodat ze in alle rust die brief kan lezen. Dit ontlokt alweer een huilbui bij Marisol Deze dag zal ze niet gauw vergeten!

Vandaag zijn we voor het eerst niet Completo, we hebben zowaar nog 8 bedden over aan het eind van de avond.

Maandag 16 september

Bij het uitzwaaien treft Rieky een 'wandeland wasrek': een Koreaans stelletje, hij draagt haar gewassen kleren, wat een mooi gebaar van liefde!

Nu alle kussenslopen zijn gewassen (en we tot de conclusie zijn gekomen dat er 20 kussenslopen ontbreken, waardoor 20 kussens helaas slooploos zijn ...) starten we met de volgende klussen: het

uitzuigen van de bedbakken op de tweede etage; ook op de eerste etage wordt hard gewerkt: hier wordt gedweild en gepledged. Ook de keuken wordt grondig gedweild; ja, wij zijn een propere groep! Dat wordt wel na de koffie want er moet eerst gemopt worden en drogen natuurlijk. Verder is er vanaf vandaag een weekmenu wat eerst even vertaald moet worden maar op het terras waait het behoorlijk zodat het menu iedere keer dreigt weg te waaien en 1 keer echt de benen nam (Janine). Gelijk sprongen er 4 Hospitaleros op om het menu te redden (gelukt).

De middag verloopt rommeliger dan de vorige dagen, veel lastige pelgrims met moeilijke vragen. Veel ongeduldige Spanjaarden die Johan – toch geen klein mannetje – een beetje omver proberen te duwen omdat ze zo ongeduldig zijn. Zelfs Marisol verzucht dat het een lastige dag was, en dat ze doodmoe is.

De ontvangst van de pelgrims loopt lekker gestaag door zodat we niet echt opstoppen hebben, hoewel er natuurlijk altijd groepjes (Brazilianen, Spanjaarden) ongeduldig worden en zich niet zo makkelijk aan onze Hollandse regeltjes willen onderwerpen. Marisol heeft er ook wel een paar op hun nummer moeten zetten en was behoorlijk afgedraaid aan het eind van de middag toen ze toch even

een pipi en sigaretje in de zon kon doen/nemen. Nog steeds zijn de koffiemachines niet gemaakt, dat vindt Leon voor de wachtenden echt niet te verteren.

Opvallend veel Brazilianen, die alleen Braziliaans/Portugees spreken en waarvan er niemand een Spaanse simkaart in zijn telefoon heeft. Een van hen heeft een onderkomen gereserveerd in Espinal, kan niet verder lopen en kan geen taxi's bellen met zijn telefoon (en spreekt ook alleen Portugees).

Tja, hoe onvoorbereid ga je op Camino?

Andre - die bij het schoenenhok staat - vraagt aan Marisol of ze wat vaker naar het toilet wil gaan. Ze is verbaasd, waarom? Andre vertelt haar dat hij dan elke keer kan genieten van haar heerlijke parfum; ze schiet onbedaarlijk in de lach.

De verkoudheid slaat toe onder de Hospitaleros; de een na de ander begint te sniffen en te snuiten, en allengs gaan de Hospitaleros steeds vroeger naar bed. Het dagenlang staan, zonder moment van rust, begint danig op te breken en het enige moment om wat extra rust te pakken zijn de avonden. Dan is onze (zieke) deurman Johan als kok toch weer aan de slag met het maken van een tortilla (gebakken aardappel met ei) die echt heerlijk smaakte, voordat Hans en Frank met het blaadje met landen naar de mis gaan die door Don Valentin wordt voorgegaan.

In de late avonduren meldt een aantal Italiaanse dames dat er een oude man tegen de muur van Casa Sabina zit. Ze maken zich ongerust en vragen om een bed voor hem en bieden zelfs aan om voor hem te betalen. Nico gaat poolshoogte nemen en treft een verwarde Franse man aan. Zijn telefoon weigert dienst en hij wil blijven zitten, wachtend op..., ja wat eigenlijk? Hij kan niet zomaar worden achtergelaten in de kou, dus Marisol gebeld. Die komt binnen 5 minuten aangescheurd in haar XXL 4WD. Zij neemt contact op met de echtgenote van de man. Het blijkt dat hij onderdeel is van een groep Franse wandelaars die bij het kruis op de Napoleon is gestart. Alleen hij is gestart in Orisson, dus lag een uur achter. De rest van de groep heeft nog op hem gewacht, maar is uiteindelijk toch maar met auto's naar huis vertrokken. De echtgenote van de man is inmiddels naar hem op zoek gegaan, maar is in het donker verdwaald. Op het moment dat Marisol haar belt zit ze bij Orisson. Dat had een erg lang nachtje geworden voor mijnheer. Er wordt afgesproken dat de echtgenote de man ophaalt van het politiebureau in Valcarlos. Marisol laadt de man achterin en rijdt daar ook naar toe. Daar zijn de agenten not-amused dat Marisol de man zelf heeft getransporteerd. Maar goed, hij is er nu. Wanneer de echtgenote arriveert blijft zij strak kijkend in de auto zitten en de man stapt zonder te groeten of te bedanken in de auto. En daar gaan ze, terug naar Frankrijk. Ach, wat moeten we ervan zeggen?

Dinsdag 17 september

De dag begint grauw en grijs; een dikke mist hangt over de bergen.

Opnieuw meldt zich een zieke Hospitalero: Johan voelde zich gisteren al niet goed, en is nu gewoon echt ziek. Koorts, spierpijn, het volledige pakket. Hij blijft in bed.

Afgelopen nacht heeft hier Anneke Miedema, een toekomstige Hospitalera geslapen; zij had haar komst al eerder aangekondigd en via Hans Perik een reservering geregeld. Zij heeft gisteren kennisgemaakt met het hele team, spreekt Spaans en Frans en heeft er veel zin in hier volgend jaar

Het is vanmorgen heel mistig en bewolkt dus misschien toch geen goede dag om naar Lepoeder te klimmen, maar net na 10-en begint de zon toch door te breken en besluiten Hans en Leon toch de stoute schoenen aan te doen en naar boven te klimmen. Ze zijn net op tijd terug voor het eten bij Casa Sabina.

Johan is ziek en blijft in bed. Dus hebben we vandaag een open plek bij de deur naar de Mostrador die met verve door Andre ingevuld wordt. Maar omdat de lucht al gauw weer betrekt komen de

pelgrims niet zo gespreid binnen als gisteren en hoopt het aantal wachten behoorlijk op (vier kleuren uitgegeven, die dan wachten). En dan wordt men ongeduldig, komen ook nog veel stempelaars en willen mensen ook hun bagage alvast halen. Dat samen met mensen naar de winterherberg brengen geeft een behoorlijk rommelig geheel, of anders gezegd lekker dynamisch vandaag. Completo dus weer! Als ik dit schrijf zijn Nico en Rieky naar de kerk en dat is vandaag om 18 uur.

Woensdag 18 september

Om 10.15 uur staan 7 Hospitaleros klaar voor de rondleiding. De lieflijke jonge gids (Nerea) liet de Hospitaleros allereerst het museum binnen waar bij de maquette uitleg werd gegeven van alle delen van het klooster. Daarna mochten we de schatten van het klooster bewonderen inclusief verschillende kronen van Maria en een aantal monstransen en miskelken. Bijzondere aandacht voor de grote groene smaragd in een ketting die volgens de legende was afgenomen van de tulband van een Moorse heerser die door Sancho werd verslagen. Dat heeft ook een relatie met de kettingen die in het mausoleum bewaard worden en onderdeel van het wapen van Navarra zijn.

Vervolgens gingen we naar de Silo van Carlomagno en konden we zelf vrij rondlopen door de kloostergang en het mausoleum van Sancho VII de Grote. Na nog even boven in de kerk gekeken te hebben sloten we weer aan bij Piet en Janine die heerlijk op het terras van Casa Sabina aan de koffie zaten. Rieky, Johan en Hans zijn daarna nog even naar de boerderij/kaasmakerij gelopen maar helaas geen winkel van de kaas te vinden.

Tot onze grote vreugde is gisteravond de gerepareerde scanner teruggekomen, en na de lunch bij Casa Sabina heeft Marisol de tweede scanner al geïnstalleerd.

Zodra Marisol terug is van haar pauze gaat Nico bij de tweede scanner staan en vanaf dat moment is het een feestje: de pelgrims worden in no-time ingecheckt, we beginnen nog even met de kleurenbordjes maar al snel blijken die helemaal niet meer nodig: geen overvolle eetzaal met wachtende pelgrims, geen gedrang bij de deur met pelgrims die met hun papieren in de hand klaarstaan om toegelaten te worden bij de Mostrador, nee, het vliegt erdoorheen. Het is even wennen voor iedereen dat het dus ook anders kan!

De hele middag blijven we met zijn tweeën inchecken, en het loopt als een tierelier.

Vanuit de wasserij komen ook vrolijke berichten: de wasjes worden veel vroeger in de middag aangeleverd, dus geen stagnatie in de wasserij met pelgrims die om 5 of 6 uur nog in drommen hun was komen inleveren. Zo is hospitaleren een feest!

Om 7 uur, als Marisol bijna naar huis gaat, komt er een groep van 93 luidruchtige Spaanse tieners die allemaal een stempel in hun Credential willen.

Horen en zien vergaat ons, maar de leraar heeft de boel goed onder controle en laat telkens groepjes tegelijk naar binnen om het formuliertje in te vullen. Twee hospitaleros stellen zich op bij de stempeltafel om iedereen van een stempel te voorzien. De overheerlijke avondmaaltijd die Johan heeft bereid (paprikasoep) moet even wachten Langzamerhand zijn wij ons aan het voorbereiden voor de bonte avond morgenavond. Het lijstje met klachten over onze Jefe Nico zal dan zeker aan de orde komen, Rieky heeft ons 'meursaus' beloofd, Nico gaat de

gevonden e-reader verloten onder de Hospitaleros, Janine stelt voor dat we een toneelstukje instuderen, en Andre oppert dat van de binnen geharkte Donativo een stripteasedanseres wordt ingehuurd.

Daartegen protesteren Rieky en Janine, want dan zal er toch minstens ook een Chippendale moeten komen.

Donderdag 19 september

SMorgens wordt er bij het poetsen extra aandacht besteed aan de richeltjes en de randjes, want morgen gaan we weer 'Schipholschoon' schoonmaken omdat we ook onze eigen kamers en badkamer schoon moeten achterlaten voor de volgende groep. Tijdens de lunch van Marisol gaan we meteen met twee scanners inchecken, en ook als ze terugkomt blijven we dubbel inchecken, dus ook nu vliegen de pelgrims weer door de incheckprocedure. Johan laat ons nog eenmaal genieten van zijn kookkunsten; een heerlijke stapel pannenkoeken, zowel naturel als met spek, staan klaar als het tijd is voor het avondhapje.

De terugreis wordt in kaart gebracht; de hele groep blijft mee lunchen met Equipo 15. Vijf Hospitaleros gaan met een taxi na de lunch naar Saint-Jean-Pied-de-Port, de zesde Hospitalero past niet in die taxi omdat er met bagage maar vijf in kunnen, dus hij rijdt met Piet en Janine mee naar Saint-Jean-Pied-de-Port. Johan blijft nog een nachtje in de winterherberg slapen, hij gaat zaterdagochtend rijden richting Spaanse noordkust, zijn vrouw Louise landt vroeg in de avond in Oviedo en zij gaan samen tien dagen vakantie vieren.

Vrijdag 20 september

De laatste dag, de laatste schoonmaak, de overdracht En dan is het gedaan.

Wij kijken terug op een ongelooflijk drukke, maar ook ongelooflijk gezellige periode. Wij waren met elkaar een vrolijke groep, dat gaf ons allemaal energie en het maakte ook de doodvermoeide pelgrims aan het lachen, zelfs Marisol genoot zichtbaar van onze vrolijkheid. Ondanks onze moeheid - omdat we geen mogelijkheid hadden 's middags rust te nemen - hebben wij ons uiterste best gedaan om - ondanks de drukte en de tientallen pelgrims die steeds lang moesten wachten – alles op rolletjes te laten lopen en kregen daarvoor vaak complimentjes van pelgrims dat alles hier zo gestructureerd verloopt en dat doet ons goed. et was een periode met heel veel lachen en een enkele traan, ook dat hoort erbij.

En die bonte avond van gisteren? Daarover verklappen we natuurlijk niets. Dat is het geheim van Equipo 14; *what happens in Equipo 14 stays in Equipo 14* .

Periode 15 Vrijdag 20 september t/m Vrijdag 4 oktober 2024

Hospitaleros: Kees Ebbenhorst, Jan Jonker, Dick Visser, Dick de Kler, Joke de Kler, Betsy van Midwoud, Peter Ballemans en Gerhard Surink

Aantal pelgrims: 2.853

Vrijdag 20 september

Na alle bekende plichtplegingen rond aankomst, overdracht en de inwendige mens neemt groep 15 het heft in handen. Met Marisol kijken we aan de Mostrador even terug op haar 25-jarige jubileum .

Waar zijn we deze dag allemaal tegenaan gelopen;

Pelgrims die hun eigen keuze maken in hun bednummer. Met een grapje van de Hospitaleros krijgt iedere pelgrim het bed waar zij/hij recht op heeft,

Met glimlach zien we de positieve ontwikkeling in de “verjonging in de pelgrimage”. We ontvangen gezinnen met kinderen van 1 tot 12 jaar. Je zal maar op pad gaan met een huilende baby of een

peuter die al een sterk ontwikkelde eigen wil heeft.

Het item van de dag is onze wasstraat. In een mum van tijd stapelen de kratten zich op tot plafond

hoogte. Onze wasploeg heeft er zin in .Om 01.00 uur kan de laatste wasploeg Betsy, Jan en Dick tevreden en meer dan voldaan naar bed (64 kratjes verdeeld over 41 wasjes en 23 drogertjes). Het gebruik van een simpele agenda blijkt in de afgelopen weken lastig geweest te zijn. We weten nog een plekje te vinden op dag 19 september.

Met respect zijn we in afwachting van een 81-jarige dame die vanaf Orisson zou moeten komen. Om 17.00 uur neemt de onzekerheid bij haar vooruit gelopen familielid toe, “we hebben afgesproken dat

ieder in haar eigen tempo zou lopen”. Om 20.30 uur wordt het “rescue team” ingeroepen en om 21.15 uur krijgen we het telefonische groene bericht dat de dame gevonden is. In de herberg wordt ze met verwarmende aandacht snel in haar mandje gelegd.

Zaterdag 21 september

Vandaag staat in het teken van de ontvangst van Peter die groep 15 komt versterken en de kennismaking met Lierni (de zus van Zuriñe). Naast de vaste dagelijkse arbeid genieten we van de aangename gesprekjes met de pelgrims. Ook deze dag valt er wat te schrijven; In onze avondzitting van de vorige dag hebben we “maatregelen” getroffen om het maximaal aantal kratjes met was terug te brengen naar 30. Mocht er ruimte zitten in onze capaciteit dan kunnen we opschalen. Aan het eind van de dag blijkt dit het juiste aantal te zijn. De droge dag en het enthousiasme bij de pelgrims voor handwasjes is ook van invloed.

Begin van de avond komt een Duits stel met 2 honden in een hondenkar en in de regen de herberg binnen. Ze zijn overgestoken vanuit St Jean Pied-de-Port. Op vriendelijke manier wordt gezamenlijk gezocht naar een oplossing. Die komt er. Het stel weet een chambre d’hôtes te regelen, alleen de taxi wil niet meer komen en rijden. Uiteindelijk komen we tot een betere oplossing, in de vrije “Overloop”.

Paniek bij de bedden 101 t/m 104, bed Bucks! Na eigen visuele controle door Kees wordt besloten de bedden te ontruimen. De vier dames verkiezen een plek in La Posada. Morgen zullen we bedden gaan behandelen met de steamer.

In de middag signaleert een vreemdsoortige pelgrima die vraagt om een stukje brood of andersoortig voedsel. Een zwervende dame? ’s Avonds bij het afsluiten van het fietsenhok treft Kees de dame aan in de linker rugzakruimte. Zij is op de onderste plank gaan liggen. Met symbolische zachte hand laat ze zich naar buiten sturen. Waar ze uiteindelijk de nacht zal doorbrengen blijft nog de vraag.

Zondag 22 september

De dag begint nat. Met lichte aandrang krijgen we de herberg leeg. Peter, onze zij-instromer toont aan, met het bakken van eieren met spek, dat hij aanvoelt waaraan de inwendige mens van een Hospitalero behoefte heeft. Andere zaken die vandaag spelen:

Als eerste pakken we het compartiment van de bedwantsen aan .De steamer komt naar boven en wordt opgewarmd. Helaas ontbreken nieuwe ampullen met desinfectiemiddel. We gebruiken een uitgedroogde ampul. Gelukkig loopt alles met een sisser af.

De altijd weer leuke discussie over de wijze van het opvouwen van de was. Een enkeling onder ons denkt dat de pelgrim al blij mag zijn als de was in het mandje komt. Gelukkig raakt de enkeling overtuigd van deze service gerichtheid.

In de middag valt op de 3^e verdieping de stroom gedeeltelijk uit en dat is lastig als je

iPhone, I-pads en laptops wil opladen. Helaas zullen we moeten wachten op Pablo en dan zal alles weer goed komen.

Maandag 23 september

De afgelopen dagen is de gehele Albergue vol geweest. Pelgrims die vanuit St Jean Pied- de- Port en Orisson geen reservering kunnen maken, hebben voor de zekerheid gereserveerd in Burguete en Espinal. Met een mooie Sello van Roncesvalles in de Credential stappen ze nog even door.

Vandaag gaat de stormvlag omhoog, een groep van 26 Koreanen. Zo zijn we vandaag toch weer goed bezig met;

Het nagaan of de Steamer haar werkt heeft gedaan. Kees en Gerhard zien geen nieuwe sporen van de bedwantsen en geven het compartiment vrij.

Onze ervaringen met groepen Koreanen zijn altijd positief. De leiders communiceren makkelijk en luisteren naar dat wat van hen wordt gevraagd. Ook deze keer verloopt deze invasie vlekkeloos.

Aan het eind van de middag meldt zich een Caballero met 2 paarden

Hij is vanuit Frankrijk over de Lepoeder gekomen. Nadat de paarden zijn afgetuigd en geborsteld loopt Gerhard mee om het weiland aan te wijzen. Altijd leuk om dit mee te maken.

Een dag zonder een Koreaans dingetje is geen dag.

Vandaag is de rugzak van een heer niet aangekomen vanuit St Jean Pied-de-Port. Vaak krijg je in een dergelijke situatie Google translate onder je neus geduwd wat vaak de verwarring groter maakt. Gelukkig met hulp van 2 vasthoudende Hospitaleros, 2 jeugdige Koreanen, de herberg in St Jean, de vervoerder, Marisol en € 55 weten we de rugzak in Roncesvalles te Krijgen.

Dinsdag 24 september

Een dag als vele anderen. De zon schijnt en dat is te merken aan het aantal wasjes en/of drogertjes. Van de 2 resterende centrifuges functioneert er nog één. Morgen zullen Jan en Dick V. er naar kijken. Als Hospitalero krijg je veel vragen over het lopen en de overnachtingsadressen. Soms krijg je een vreemdsoortige vraag zoals;

Wij gaan volgend jaar in september opnieuw lopen, kunnen we nu al reserveren? Vriendelijk antwoorden we dat twee maanden voor vertrek reserveren, vroeg genoeg is. Op de achtergrond wordt gefluisterd dat we ook niet aan vroeg boek korting doen.

Een Nederlands echtpaar vindt dat er zoveel Koreanen zijn en vraagt zich af of OAD hierbij betrokken is.

Woensdag 25 september

Minder reserveringen. Is dit de kentering naar teruglopende aantallen? Onze "Buurman" Jan en "Buurman" Dick maken van 2 defecte centrifuges één goede. Verder spelen ze voor fietsmakers waardoor de mountainbikes weer veilig en met lucht in de banden kunnen rijden.

Donderdag 26 september

Een dag met regen en storm op de berg. Als we naar Casa Sabina gaan voor de lunch zit de gang al vol met verkleumde en verwachtingsvol kijkende pelgrims. Dan is het mooi dat de etenstijd in Casa Sabina om 12.45 uur is. We maken tempo met eten zodat we om 13.30 uur de eerste pelgrims naar boven kunnen laten gaan. Het levert ons veel graciassen, mercies en dank je wellen op. Vanuit Orisson is aan de minder goed lopende pelgrims geadviseerd rechtsomkeer te maken. Uiteindelijk blijkt dat 205 pelgrims de oversteek hebben gewaagd. De Donativopot in de wasruimte wordt goed bedeed.

Vrijdag 27 september

Joke, Dick, Kees en Gerhard leggen het traditionele bezoekje af aan de Supermercado van vriend Iñaki. Altijd leuk om gezamenlijk op de foto te gaan. Het lijkt erop dat we alle 5 er niet ouder op zijn geworden. Zondag de 29^e zal hij en het zangkoor van Burguete een bijdrage leveren aan de Santa Missa del Peregrino. We verheugen ons er nu al op. De bestelde ampullen voor de steamer zijn binnengekomen en worden bij het apparaat gelegd. Laat de bedwantsen maar komen.

Zaterdag 28 september

De opnieuw zeer koude nacht met veel wind heeft tot gevolg dat de inhoud van de overvolle vuilcontainers over het terrein verspreid liggen. En eindelijk is er weer reuring in de herberg. Er zullen 2 groepen Koreaanse pelgrims van 30 en 16 en een Chinese groep van 18 binnenkomen. Het blijft een uitdaging om, zonder dat de andere pelgrims er last van hebben, de groepen binnen te halen. Het valt en staat met de begeleider. We spreken af met de begeleider dat alle paspoorten, Credentials en ingevulde info briefjes vooraf worden verzameld. De pelgrims worden door de begeleider opgevangen in de eetzaal. De Hospitalero zet de Sello en deelt de bed sheets uit. Daarna gaat de reisbegeleider naar de Mostrador voor de check in. De vooruitgestuurde bagage wordt bij elkaar gelegd. De schoenen worden per groep aan het einde van gang gezet zodat het schoenhok voor de pelgrims overzichtelijk blijft. Daarna begint de evacuatie naar de 1^e etage. Als de groepen tegelijk binnenkomen blijft wel het toezicht van de Hospitaleros van belang. De avond sluiten we af met de viering van het 10-jarige jubileum van Kees als Hospitalero. Dit gaat gepaard met slingers, ballonnen, bubbels en de uitreiking van een oorkonde.

Zondag 29 september

Onpnieuw worden we verrast met opengetrokken vuilniszakken uit de containers. Als dader wordt mijnheer Vos genoemd die hier vrijelijk rondscharrelt en op een vreemde manier blaft. Kijkend naar voorgaande jaren, verwachten we in de komende week ook de Sótano winterproof te kunnen maken.

Deze zondag staat in het teken van de komst van de Pauselijke Nuntius die een bezoekje aan Roncesvalles komt afleggen. Uiteindelijk blijkt dat het “werkbezoek” bestaat uit een rondgang door de herberg waarbij Marisol de rondleiding doet en een heilige mis waarin de Nuntius zal voorgaan. Bijzonder om dit mee te kunnen maken. De komende dagen zal de temperatuur overdag richting de 20 graden gaan met blijvend koude nachten. De afname van slaapzakken en Mantas loopt goed. Hoewel wij weinig op hebben met de dunne fleecedeckentjes.

Maandag 30 september

Weer een rustige dag met 169 pelgrims in huis. Vandaag maken we de Sótano winterklaar. Kussenslopen gewassen, matrassen nat afgenomen en de vloer gemoet. Er gaat een ploegje van ons voor een paar uur met de bus naar Pamplona, anderen luiëren, maken soep voor de avond of beklimmen Lepoeder en bezoeken het graf van de enkele jaren geleden omgekomen Bomberos op zijn missie. In de loop van de middag ontvangen we een krasse dame van 81 jaar die op haar Stella op weg is naar Fatima. Verder geen bijzonderheden.

Dinsdag 1 oktober

We schakelen vanmorgen over op het winterrooster, wekken om 6.30 uur. Bij het openen van de voordeur treffen we 2 Koreanen aan die de nacht voor het fietsen-/bagagehok hebben doorgebracht. Ze waren om 00.00 uur bij de herberg maar konden de bel niet vinden. We bedanken hen voor het feit dat wij niet wakker zijn gebeld. Als dank krijgen ze een kop koffie en mogen de tanden poetsen.

Als we klaar zijn met de dagelijkse schoonmaak gaat er een groepje naar Zubiri om te kijken of Kees zijn droom (een refuge) nog te koop is. Ja dus, er verandert maar weinig in Zubiri. Als we op het terras zitten, zien we de Nederlandse 81-jarige op haar Stella fiets. We zwaaien en roepen “Anímo” oftewel “Doorgaan”. Ook vandaag weer een pelgrim waarvan de rugzak niet van het vliegtuig is meegekomen. Ze heeft wel wat spullen in St Jean Pied-de-Port kunnen kopen. In het verleden konden we nog putten uit een voorraadje van de 3^e verdieping. Helaas

Als de deur om 22.00 uur dicht gaat worden we nog verrast door een pelgrim die een slaapplek wil. Zoals de dag begon met pelgrims, zo eindigt die ook.

Woensdag 2 oktober

Een regendag is voorspeld. Monter stappen de pelgrims de regen in, op weg naar het ontbijt en door naar Zubiri. In de loop van de dag wordt de kraan van boven verder opengezet. Desondanks valt het aantal wasjes mee. Verder valt er niets bijzonders te melden of het moet zijn rond half 10 de verschijning van een pelgrim die de uiterlijke gelijkenis heeft met Jesus, volgens een Franse pelgrima. Hij is vergezeld door 2 apostelen, in dit geval 2 honden. Hij mag van ons zijn tent opzetten in de doorgang voor her fietsenhok, beschermd tegen de regen. It's raining dogs without cats. Een zware dag voor de pelgrims, die verkleumd, koud en door en door nat binnenkomen.

Donderdag 3 oktober

Vandaag staat in het teken van poetsen i.v.m. de overdracht aan groep 16. Onze plannen worden totaal overhoop gegooid door het grote aantal pelgrims dat binnen komt lopen. We zullen morgen de Sótano en de helft van de winter Albergue alsnog moeten kuisen. Jammer maar een Hospitalero kan omgaan met teleurstellingen.

Vrijdag 4 oktober

Het zit er weer op. Aan alles komt een eind. Volgend jaar kiest deze groep 15 er voor om als groep 14 door te gaan. De dynamiek van meer pelgrims en dus meer gedoe trekt. We hebben 2.853 pelgrims ontvangen, 413 wasjes gedraaid, opbrengst Donativo € 430,00, heel veel plezier gehad, aardige pelgrims gesproken, wonderlijke pelgrims gezien, een Caballero met 2 paarden gehuisvest, heerlijk gegeten in Casa Sabina en La Posada, een aantal pelgrimsmissen bijgewoond, kennisgemaakt met een echte Nuntius, heel veel bijgepraat met Marisol. Helaas is een afspraak met Don Bibiano niet gelukt, natuurlijk hebben we Don Valentin omarmd en als laatste hebben we Iñaki en koor weer horen zingen. **Voor velen van ons "Tot volgend jaar!"**

Periode 16 Vrijdag 4 oktober - Vrijdag 18 oktober 2024

Hospitaleros: Thijmen Stoof, Corry Janse, Theo de Vlaming, Margreet de Vries, Anja Roemer, Bert de Stigter

Aantal pelgrims: 1.582

Zondagmiddag 6 oktober

VREDE

Vanmorgen, genietend van onze ochtendkoffie op het terras van Casa Sabina, waren wij getuigen van de start van een halve Marathon. Ik stelde mij zo voor dat de oude paters genoeglijk achter hun ramen stonden te kijken naar het jonge volk met sterke benen dat stond te trappelen om naar Zubiri te rennen. Wij hadden ook een Marathonstart na de overdracht van groep 15; de voorspelling die Jefe Kees had gedaan van slechts twee volle etages per dag kwam niet uit. Beide afgelopen nachten waren de 3 etages nagenoeg bezet. Het was een vuurdoop voor de groenling van ons clubje, Theo, die in snelkookpan-snelheid klaargestoomd werd voor allerhande taken in de herberg.

Ontvangen, adviseren, informeren, corrigeren, dirigeren, poetsen, stoffen, dweilen, wassen, centrifugeren, sorteren, vouwen, koken, afwassen, dekken en afruimen, overleggen, vragen, ventileren, ontvangen, verwerken, borrelen, snacken, besluiten en slapen. Allemaal werkwoorden die in praktijk gebracht worden op een Hospitalero-dag.

Druk en gezellig.

Met kleine 'probleempjes en zorgen' om op te lossen en steeds kwam alles goed. Verloren sokken en een T-shirt kwijt, een vreemde op je bed, koffers die niet aangekomen waren en waar speurtochten voor ondernomen moesten worden. Mooie momenten en bijzondere gesprekken met Pelgrims en dankbaarheid dat wij vergelijkbare ervaringen al in onze rugzakken hebben kunnen laden. De zon liet zich al meermaals zien, alsook wat regen, al met al een aangenaam herfstweer.

We hadden een geringe voorraad groenten geërfd van onze voorgangers wegens 'geen levering' maar toch was er een verwarmend soepje op de eerste avond om een broodmaaltijd op te leuken en een creatieve omelet met Bruchette al la Theo. O ja, met eieren, meel en melk, wat boter in de pan

zouden we ook ouderwetse pannenkoeken kunnen maken. Kortom, voor alles is een oplossing. Zo zijn er pelgrims die indruk op je maken. Een Letse moeder met jonge dochter, die met een rugzak van 14 kilo de Pyreneeën overgetrokken was en het meisje met slecht 5 of 6 jaar oud een ervaring van betekenis gaf. Dappere meiden. De Canadees die een beroerte overwon en na anderhalf jaar trainen van eerst twee stappen per dag, nu de Camino loopt. Pffft, dat ontroerde mij. Of de Koreaanse die, met slechts twee woorden Engels een taal, een cultuurbarrière waagt te overbruggen, en na veel geploeter met enveloppen en bestemmingen voor bagage, van ontroering mij om de hals vloog omdat alles volbracht was. Dan besef je weer eens hoe belangrijk taal is en hoe belangrijk het is om goed proberen te luisteren want niet voor iedereen is hetzelfde vanzelfsprekend als wat voor jou vanzelfsprekend is. En hoe moeilijk is het om te begrijpen dat we allemaal zoeken naar begrip, acceptatie en veiligheid. Om deze begrippen maar eens te plaatsen naast de Wake voor Gaza waar ik even online bij was. Een jaar genocide, dreiging van escalatie tot mogelijk een 3^e Wereldoorlog. Begrip, acceptatie en veiligheid. Dat willen we toch allemaal? Daar hoeven we toch niet voor te moorden?

Vrede is wat ik steeds weer zie op de gezichten van pelgrims die 's ochtends vroeg de natuur in wandelen en het onbekende omarmen. Misschien is dat wel de clou, het vreemde en de vreemde omarmen. Daar zit vertrouwen in, en vrede...

Dinsdagmiddag 8 oktober

DE BLOEM IN HET VELD,

Je ziet er honderden per dag komen en gaan, druk met elkaar of druk alleen, maar soms is er dan één die in stilte opvalt en op je netvlies achterblijft en die een gedachte bij je oproept. De jongeman wiens gezicht ik niet zag maar wel zijn rug nadat hij 's ochtends vroeg de deur uitliep, de Spaanse bospaden opzoekend op weg naar Santiago. Die rug sprak boekdelen. Van lange familiegeschiedenissen die, net als bij iedereen, terug moeten gaan naar de eerste 'mens'. Van grote of, in dit geval misschien, kleine vriendenkringen waartoe de persoon die in die rug schuilging behoort. Of, van een diep innerlijk leven, of problematische situaties waar die iemand uit wegloopt, op zoek naar ander of beter leven. Een passant in mijn leven en een passant in het leven van het hedendaagse, zoals wij allen zijn. Zo zag ik een paar dagen terug een Herfsttijloos bloeien onder de

grote boom op de heuvel, daar waar dat ene houten bankje staat en waar je, in de zon gezeten, even op afstand het Herberg- en Camino-gebeuren kunt gadeslaan. Wat een teer bloempje dat zo dapper de koude dagen van oktober trotseert en nog gauw, voor de winter komt, probeert voor nageslacht te zorgen. Wij zien de bloem, en over een week waarschijnlijk niet meer. Ook een passant? Net als die pelgrim? Als er overeenkomsten zijn met de pelgrim is dan de onzichtbare geschiedenis van deze bloem er ook een van? De bol ondergronds, de onzichtbare delen en voor- en na geschiedenis. Daar moest ik ook aan denken toen ik vlak naast de bloem een paddenstoel ontwaarde. De korte verschijning als deel van een hele cyclus, maar ook met onzichtbare draden ondergronds die het leven van andere organismen ondersteunen of garanderen door deel uit te maken van het Mycorrhizale netwerk. Zo staat al het leven met elkaar in verbinding, ondergronds, onzichtbaar en dansend op het ritme van de seizoenen. Na ons de volgende generatie. Ego flos campi et lillium convallium.....en dan zijn we weer terug in de herberg en klinkt 's ochtends het gregoriaans om een nieuwe dag te beginnen. Elke dag een nieuwe bloem.

VREDE EN ONVREDE,

Niet altijd 'loopt' het naar wens. Niet altijd wordt het vreemde en de vreemde omarmd. Niet altijd is er ruimte of vaardigheid of bereidheid om te aanvaarden wat op het pad komt. De Spaanse meneer die gisterochtend vroeg op hoge poten om een klachtenformulier kwam vragen, of eisen eigenlijk. "Er hoorde in iedere herberg een klachtenformulier aanwezig te zijn", een 'Hoja de reclamación'. (Goed, weer een nieuw woord geleerd). Zo vroeg op de ochtend is het lastig om dergelijke situaties direct te kunnen pareren. De man was echter snel genoeg om direct ook te klagen over de absentie van klachtenformulieren, en dan ook meteen maar over het feit dat wij geen vloeiend Spaans spraken; 'Estamos en España, y aquí se habla Español.' Nou dat verstond ik best en ik ben het best wel met hem eens. Corry zei hem nog dat hij op de website een klacht kon indienen. 'Nee, het moest een papieren klachtenformulier zijn'. Maar wat was nou de klacht? Nog voor ik het hem kon vragen was hij al op weg, naar boven misschien, om de QR code te scannen naast zijn bed. Intussen ging Corry het formulier printen om hem tegemoet te komen. Het velletje ligt nu op de balie, te wachten op een volgende die daarop iets wil schrijven, want de man in kwestie kwam niet terug. Ik zag hem door de deur naar buiten schuiven zonder ons aan te kijken en daarna vertrekken. Kennelijk was de boze bui alweer over, net zoals dat hier gaat in de hoge Pyreneeën. De zon scheen alweer, het was maar een bui.

HAPPY SOCKS,

Anekdotes uit de wasserij. Zo was er een Koreaanse die naar aanleiding van de keurig gevouwen was, de dienstdoende Hospitalera, Margreet, graag voordeed hoe men in Korea (Zuid, welteverstaan) wasgoed vouwde. Het ontaarde in een snelcursus die verbazing alsook bewondering opriep en die ons 's avonds, bij de borrel, nog hilarische momenten bezorgde.

Ik kan hier niet beschrijven hoe de diverse methoden tewerk gingen maar wellicht is het een leuke aanvulling op de instructie-dag voor Hospitaleros?

Op dezelfde middag diende er zich een andere Koreaanse aan in de wasserij die Theo vroeg met hoeveel wij waren en dat ze iets voor ons (Hospitaleros) had meegenomen. Wat is dat dan, wilde Theo weten? Ze toverde een zestal sokkenparen uit haar rustasje die ze ons cadeau deed. Nou, wat een verrassing. Dankbaarheid over en weer die uitdrukking vond in grote glimlachen en omhelzingen. Waar hebben we woorden voor nodig? Wel, misschien om haar een nieuwe naam mee te geven. Mevrouw Happy Socks heet ze voortaan.

Dinsdagavond 8 oktober

WIE VER REIST HEEFT VEEL TE VERHALEN,

En wie thuis blijft hoort ze allemaal aan.

Wij Hospitaleros, de thuisblijvers op deze Camino, maken op een dag net zoveel mee als de lopers. Zij lopen immers langs en om ons heen en hun beweging beweegt ons ook. Een jong Koreaans stel (zuidkant !) kwam de wasserij binnen met hun armen vol kleren en een slaapzak. De man sprak redelijk en verstaanbaar Engels, de vrouw iets minder verstaanbaar. Maar ze was ook emotioneel. Wat was er aan de hand? Bed box verstond ik en hij plukte aan de kleding. Het kwartje moest even vallen voordat ik begreep dat ze bedbugs bedoelden. Mevrouw liet haar op verzoek van Corry een aantal beten zien op haar boven en onderrug. Twee groepjes rode bultjes, op de hoogte van het BH bandje en de sliprand, die mij, met kattenervaring, eerdere deden denken aan vlooiënbeten dan aan de rijtjes bedbugbeten zoals ze volgens het boekje zouden moeten zijn. Maar het alarmbelletje rinkelden en er moest iets gebeuren. Het pasgetrouwde stel (dat straalde van zachtheid en blijdschap) had zelf al maatregelen getroffen; ze had gedoucht en kleren van de man aan. Nu moesten slaapzak, jack en kleding gewassen worden. Ook de rugzak want daar had alles ingezeten. Het probleem was dat zowel slaapzak als jack dons vulling bevatten en kon dat wel in de wasser en de droger? Op hoop van zegen, met plastic kommetjes en flesje in de trommel om de boel op te schudden werden slaapzak en jack gedroogd en kwamen er redelijk uit. Het gebruik van de stoommachine was een nieuwe ervaring die Bert aandurfde en ook dat ging goed. Het happy stel was zó happy dat ze ons verrasten met een cadeautje; een roze etuitje van zijde en zakjes Koreaanse oploskoffie. Zo ontroerend zo'n moment! Later, toen alles klaar was en hij het op kwam halen vroeg hij over ons vrijwilligerswerk en vertelde hij dat hij in Korea een pelgrimsherberg wilde beginnen. Nou, zei Corry, we hadden het er vandaag over dat we misschien eens naar Korea zouden kunnen gaan. Dan kloppen we aan bij een herberg en doe jij open. Dat zou leuk zijn.

Woensdag 9 oktober

KIRK,

Vanochtend een stoomcursus om de mogelijke bedbuggen uit te buggen. Een ware work-out met matrassen lichten, stomen, vegen, soppen en weer terugplaatsen. Maar dat is alles weer fris en er kraait geen haan meer naar.

150 Km per uur, de wind, vandaag. 'Storm Kirk', zoals hij genoemd wordt, raast over het westelijke deel van de Pyreneeën en de Golf van Biskaje. Deze ochtend was Kirk nog kurkdroog en op een aanvaardbare temperatuur. Vanmiddag joeg hij echter massa's water in fijne druppels over de berg, waardoor het aangename wel weg was. Zou de pas dichtgaan? Zouden er pelgrims komen en hoe zou het hen vergaan? Om 1 uur echter zat er al een groep veertigers met rode konen te wachten totdat ze naar boven mochten. Zij vertelden dat ze zich nauwelijks staande hadden kunnen houden onder de windvlagen. Onder de lunch deden we een weddenschap om wie het aantal gasten zou weten te raden. 69, 72, 79, 85, 86, 124????? Wie wint?

Kirk zorgt voor spanning. De Bomberos en Policia staan klaar om verzopen katten van de berg te plukken. Altijd frappeert me de irrationele neiging van de mens om grote natuurverschijnselen een mensennaam te geven, om hem of haar menselijke eigenschappen te geven. Alsof we ons willen meten met de krachten van de natuur. Of is het om ontzag uit te drukken? Of is

het omdat we in ons onderbewuste weten dat we tot dezelfde materie behoren? Kirk gaat weer liggen en de pelgrims gaan weer lopen.

Zondagmiddag 13 oktober

PARELTJES

Vandaag is het zondag met zondags weer; strakblauwe lucht met daarin wat schepen met witte zeilen die zich naar Frankrijk spoeden, de pelgrims tegemoet. De herfst is in gang, De lokale bevolking speurt de bosbodem af op zoek naar eetbare paddenstoelen. Ik kwam een paar vrienden tegen met een mandje waarin grote crèmekleurige hongos lagen en een bundeltje zwarte. De laatste herkende ik; 'Trompette de la Mort?' vroeg ik, "Ja" zei de man, "maar dit jaar vind ik er weinig." De ontmoeting deed me denken aan mijn speurtochten door Zweedse bossen met mijn vriendin Mimi, op jacht naar Cantharellen, heerlijk, voedsel uit het bos. Even later liep ik een klein paadje op om even de beekjes te zien die ik daar hoorde ruisen. In het midden tussen de twee stroompjes die er waren mengden de lage tonen van het ene watervalletje zich met de hoge tonen van het andere tot

een subtiel concert. Zoekend naar een zitplekje bij een bemoste beuk ontwaarde ik aan zijn voeten een heel tapijt van Trompettes de la Mort. Ze zijn eetbaar ondanks de alarmerende naam. Bijzonder om te zien. Verderop ontvouwde zich het landschap van de hoge bergtoppen waarover de pelgrims naar beneden komen en waar je tot ver oostwaarts de bergketen kunt zien liggen. Machtig mooi met bronskleurig loof.

Enkele dagen geleden deed een Zwitsers gezin onze herberg aan. Een jong ouderstel met drie dochters van 4 tot 13 jaar. Helemaal lopend vanaf Zwitserland tot aan Santiago. Op de vraag wat hen inspireerde om maanden op weg te zijn met z'n vijfjes, te voet, antwoordde de vader dat de dood van een jong nichtje en de bijna-dood van zijn moeder hem hadden doen beseffen dat hij zijn leven anders wilde inrichten. Hij zei: "wat voor leven is het als je 's ochtends je kinderen gedag kust, naar je werk gaat en ze 's avonds alleen nog kust als ze naar bed gaan?". Hij besepte zich dat het gezinsleven het allerbelangrijkste voor hem was en dat hij meer tijd met hen wilde

doorbrenge. Ze hadden gespaard om deze tocht te kunnen ondernemen. En het was het beste dat hij ooit besloten had. Wat een bijzonder verhaal weer. Eergister kwam een man aanlopen met een erg scheve houding. Zijn rugzak hing scheef en veel te ver uit het midden aan zijn rug en hij was totaal uitgeput. Zittend aan de tafel in de gang vertelde hij uit Australië te komen, nooit eerder gelopen te hebben, meer dan 15 kilo bagage te hebben en zich nog nooit zo slecht te hebben gevoeld. Hij was volkomen van de kaart, de paniek stond in zijn ogen. Vragend of hij gedronken had onderweg en gegeten bleek dat hij daar weliswaar aan gedacht had maar toch niet voldoende. Pauzeren was hij mogelijk vergeten. Flarden van verhalen afgewisseld met huilbuien passeerden gedurende een half uur de revue. Na appelsap gedronken te hebben en wat chips gegeten te hebben knapte hij wat op. "I feel much better now", en dan weer "I was never like this before" half in paniek. Bert heeft zijn véél te zware rugzak naar zijn bed gedragen alwaar er een ander op lag. Weer paniek. Enfin, hij kreeg zijn bed en is te ruste gegaan. De volgende dag zou hij zijn bagage op laten sturen. Die moet nog wat afwegen voor hij in balans de Camino kan vervolgen

Zo

kwam er ook gisteren een jonge Fransman aan die geen woord meer uit kon brengen. Verdwaasd staarde hij voor zich uit, zittend op de stoel naast de Hospitalero trap naar de 1^e. Een bak chips ging er moeiteloos in en ook een glas appelsap met honing. De berg wordt toch nogal eens onderschat. Een wandeling van 26 km, ach daar doe je 6 uur over.....Ja, als je sterk bent, getraind en in

topconditie. Niet iedereen is dat echter. Wel de drie Kroatiërs, beren van kerels die gisteren 'fris' aankwamen. Ach, we zijn allemaal anders. Dan was daar gisteren de Koreaan del Sur. Een zeer bescheiden en ingetogen man. Hij had Spaans gestudeerd om de Camino te kunnen lopen, vermoed ik. Ook zwaar vermoeid na een dag klimmen en dalen kwamen zijn woorden er traag uit, je kon hem zien denken. Het ontroerde mij. Naast veel luidruchtige mensen tref je dan weer een stille met diepe wateren. Het woord 'Primera Planta' kostte hem moeite om vertaald te krijgen dus liep ik mee naar de lift en drukte voor hem op knop 1. "Ahhh", zei hij, "Primera Planta", en knikte. 's Middags kwam hij me een klein cadeautje aanbieden, een groen zijden etuitje voor bankpasjes, "una cartera". Dat woord kende ik dan weer niet. En zo kom je samen verder. Ontroerend toch. Dat zijn de pareltjes.

Zondagmiddag, laatste feestdag van Pilar, en de Basken gaan in Casa Sabina lunchen. Een hele familie naast ons en een klein gezelschap iets verderop. De Zingende Bard met Basken pet die gisteren al een gezelschap oudere Amerikaanse dames vermaakte met zijn liederen was nu ook van de partij. Wij vroegen ons af of zijn repertoire authentiek was. Dat was zo, bleek. Het werd erg gezellig, niet alleen door de cider die vanuit de hoogte in de glazen geschonken werd maar vooral door het meezingen. De teksten en de gitaarmuziek toverden blozende glimlachen op de gezichten van de ouderen. Dit was 'from the roots'

Dinsdagmiddag 15 Oktober

WHO DONE IT?

Gisteren was een dag zonder bijzonderheden, dachten we nog toen de avond al vorderde. Behalve dat er een pelgrim nog aan kwam stiefelen net toen we de deur wilden sluiten, een bed wilde, een schelp en nog een telefoonoplader, was er één voorval dat 's avonds en 's nachts nog voor opschudding zorgde en lang napraten. Net na achten meldde zich een pelgrim die een slaapplaats had in het hotel. Of er bij ons een rugzak was bezorgd? Hij had drie stuks bagage laten transporteren met Bourricot en er waren er maar twee aangetroffen in het bagagedepot van het hotel. Inspectie in ons eigen depot leverde een 'neen' als antwoord op. De man had het niet meer. Het was niet zijn rugzak maar die van een metgezel en die was in alle staten; donkerblauw met turquoise banden. We hebben samen gebeld met Bourricot en de dame die opnam verzekerde ons met klem dat alles afgeleverd was, sûr, sûr, sûr. En of wij wel sûr, sûr, sûr waren dat het stuk niet achter de deur stond, zoals wel eens was gebeurd? Wij waren ook heel erg sûr dat dat niet het geval was. Jammer dat

mensen zich vaak beschuldigd voelen als een informatieve vraag zou kunnen suggereren dat ze iets fout zouden kunnen hebben gedaan. Het gesprek verliep nogal chaotisch. De Engelsman die gebrekkig Frans sprak met een steeds luider sprekende dame aan de andere kant aan de lijn als gevolg. En een slechts Frans sprekende dame die dan weer slecht begrepen werd door de Engelsman. Babylonisch. Aan het eind van het gesprek was het sûr dat niemand van ons in gebreke was gebleven maar dat de rugzak verdwenen was. Who done it? Bij het hotel was een jongedame al in de weer om bij haar gasten te informeren of er een bagagewissel plaats had gevonden. Er was namelijk wel een achtergebleven rugzakje maar die behoorde niet aan de Engelsman. Donkergrijs met wat 'rommel' er in. Wij konden verder niets doen voor de arme man.

Toen de late pelgrim was ingecheckt en wij aan de nabespreking-met-glaasje begonnen waren werd er op de deur geklopt. Het was Marisol. Ongerust. Het ging over de verdwenen rugzak. Op camerabeelden van het hotel was een jongeman te zien die de rugzak meenam en een donkergrijze rugzak achterliet. Hij droeg een wittig T-shirt. Marisol meende hem te herkennen. Even later stonden we met een paar Hospitaleros om de Mostrador geleund camerabeelden af te speuren op zoek naar de man. Hij werd 'gevonden'. Maar op onze beelden droeg hij een blauw T-shirt en knalgele schoenen. Theo meende de jongen in de gang te hebben gezien bij de gevonden voorwerpen, kleding over zijn hoofd aantrekkelijk. En ook dát stond op camerabeelden vastgelegd. Natuurlijk zijn dit soort bevindingen alleen nog maar vermoedens maar ze dienen onderzocht te worden. Het bednummer behorende bij de verdachte persoon werd opgespeurd en daarna gingen we in groepjes de zaak onderzoeken. In de gang beneden troffen Margreet en ik twee jongens aan. Eén zittend op de fauteuils bij Maria en een ander die aan Margreet vroeg of ze de keuken open wilde maken omdat hij medicijnen in wilde nemen. Beetje vreemd. Ze werden naar boven gestuurd. Daar waren Theo, Tijmen, Bart en Marisol. Bij het bednummer werd niet dezelfde persoon aangetroffen die Marisol op de camerabeelden had gezien. Ook geen blauwe rugzak. Alle bedden werden afgespeurd op de gezochte persoon en rugzak. Zonder resultaat. Beneden bleek de middelste buitendeur niet op het slot te zijn. Misschien had iemand het pand verlaten? Of iemand binnen gelaten? Veel vraagtekens. Maar we wisten het niet. Naar bed dan maar. Het was al ver over 00:00. De volgende ochtend zouden we uitkijken naar gele schoenen en een blauwe rugzak met turquoise banden.

De volgende ochtend stond een jongeman die leek op de foto van de gezochte persoon, buiten te roken. Hij droeg géén gele schoenen. Theo vroeg aan hem of alles goed met hem was, omdat hij die nacht medicijnen nodig had gehad. En welk bednummer hij had? Hij keek vreemd op en het nummer dat hij noemde was niet hetgeen waarbij wij gezocht hadden. Hij vertrok later met een rugzak die niet blauw was met turquoise.... Rond half acht meldden zich twee pelgrims die hun schoenen kwijt waren. Eén paar was knalgeel..... Het andere zwart. Nou, de vreemde vogels waren er waarschijnlijk toch tussenuit. Inspectie van de zalen, kastjes en prullenbakken leverde geen gele schoenen op, geen blauwe rugzak maar wel allerlei ander achtergelaten spul. De eigenaar van de gele schoenen nam het licht op. Hij zou op zijn slippers de bus nemen naar Pamplona en daar schoenen kopen en terug komen om de etappes te lopen. De andere pelgrim nam genoeg met het zwarte achtergebleven paar, 'omdat mijn schoenen ook zwart waren'. Marisol viel om van verbazing toen ze hoorde aan wie de gele schoenen behoorden. De rest zou een zaak van de politie worden. Wij zullen waarschijnlijk nooit weten "who did it".

Donderdagmiddag 17 oktober

HET HUILT OP DE BERG

Gisteravond kon men boven de Ibañeta een grote ronde volle maan zien opkomen, tussen flarden van snel vliedende wolken, meer mist eigenlijk. Niet veel later ging ze voor de rest van de nacht schuil achter dikke regenvolle wolken. Het weer werd bar en boos. Overdag druppelden pelgrims druppelend naar binnen en tegen sluit moesten we nogal wat poncho's van brandblusapparaten

plukken om ze over de bedranden verder te drogen te hangen. Kampementen worden ook binnen opgeslagen, met dwars door de compartimenten opgespannen touw waaraan goed te drogen hangt. Ook heeft een creatieve geest schoenveters tussen de luiken geknoopt om toch maar met droger goed te kunnen vertrekken. Voor hoelang zou het droog blijven? Vandaag giet het zwaar uit de lucht, gestaag. Het huilt op de berg. De pelgrimsadviseur uit St Jean- Piedde- Port die gisteren twee koffers kwam afleveren die te laat waren voor Bourricot, vertelde aan onze Jefe dat hij pelgrims zou adviseren vandaag niet te gaan lopen.

Verstandig. Wie zou zijn raad opvolgen? Dat weten we morgen pas. De diehards of koppigen meldden zich nu net al rond het middaguur aan de Mostrador. Anderen, die bij ons sliepen, besloten een kamer te huren bij Casa Sabina. Hun telefoon zou niet werken, zeiden ze. Of was het om madame's onberispelijke kapsel niet te laten verruïneren? Wie het weet.....en ach, ieder heeft zijn motieven. Daar gaan wij niet over.

De zeer late gast van gisteravond, die iets tegen elven aanbelde, een fiets met tassen aan de hand hield en zich verontschuldigde wegens zijn late aankomst, hij had verkeerd gereden(?) was vanmorgen ondanks een korte nacht al vroeg buiten de deur. Wel had hij uren nodig zich te reorganiseren en stond om tien uur, toen wij naar de koffie liepen nog onder de poort af te wachten of de regen zou ophouden. Weinig kans. Nogmaals verontschuldigde hij zich (onnodig).

Dan was er het laatste middagmaal met ons team. Straks komt het nieuwe, ze slapen op de tweede want de winterherberg én de kelder staan nu zonder bedden. Deze gaan vervangen worden. Wauw, alles wordt nieuw. Het aantal pelgrims is inmiddels in twee weken terug gelopen van een bezetting van drie etages tot slechts één+. De winter komt eraan. De afgelopen dagen bood het ingekrompen aantal gasten ons de gelegenheid extra schoonmaakklassen te doen zodat alles straks spic en span overgedragen kan worden. Twee vol bezette weken zijn alweer bijna om. Onze mensen hebben zich naar elkaar gevoegd. Het werk verloopt soepel, grappen worden gemaakt en de taken verricht. Volgend jaar weer? Over vanmiddag en vanavond valt weinig méér te zeggen dan dat alles nat was. Pelgrims waren koud en moe en de bedden lonkten vroeg. Geen gekken dingen.

De nieuwe ploeg arriveerde en stelde zich voor. Business as usual. Koffers worden gepakt en busreizen gecheckt. Morgen verschonen we de lakens en zwaaien we af.

Dag Roncesvalles, dag Marisol, Maribel, Pablo, Don Valentin en Don Bibiano. Adiós

Toegevoegd verhaal

DE BLOTE-VOETEN-PELGRIM

Op een avond, ik meen die van de storm, of wellicht de avond ervoor, kwamen twee mannen van de Policía door de achterdeur binnen en kondigden aan dat er wel een heel bijzondere pelgrim aan zou komen, die ze kort ervoor van de berg hadden gehaald. De reden dat hij niet samen met hen daar stond bleek algauw. Op de Plaza de los Infantes verscheen een jongeman in de gestalte van dé pelgrim; een silhouet van een man met cape en stok, gebocheld door de rugzak op zijn rug en strompelend, zó arriveerde een jongeman uit Berlijn, bleek later, de Plaza schuin overstekend, zoekend naar begroeide plekken tussen het scherpe grind waar hij zijn voeten kon neerzetten. Zijn blóte voeten welteverstaan. Nooit eerder hadden wij zo'n tafereel gezien en onze monden vielen open van verbazing. Ik realiseerde me dat ik naar zijn voeten staarde die een blauwige kleur vertoonden. Had hij de hele Camino vanuit St Jean- Pied- de- Port blootvoets afgelegd? Jazeker. Dat had hij. Behoudens de 4 km die hij had afgelegd in de auto van de Policía. Morgen zou hij die alsnog blootvoets gaan richting Santiago. Het waarom vertelde hij later. Hij wilde uitvinden tot hoever hij kon gaan, m.a.w. zijn fysieke grenzen opzoeken. Hij had ze bijna bereikt, zei hij vol voldoening. Hij glunderde. Het is opmerkelijk te noemen dat, in een wereld die, hier in het Westen, in zo mogelijk alle aspecten van het moderne leven risico's uitgebannen heeft, er mensen zijn die die risico's weer opzoeken. Is het een poging om zich levend te voelen in plaats van geleefd? Is het niet zo dat verantwoordelijkheid voor je eigen leven nemen impliceert dat je de risico's aanvaardt? Ik kan de gedachtegang wel volgen en zelfs respecteren. Deze jongen vormt een contrast met al degenen die onvoorbereid de berg oplopen en door onwetendheid, onbezonnenheid of gebrek aan zelfkennis misschien, in moeilijkheden komen. OK, beiden worden opgepikt door de Policía. En zonder verder te oordelen is het in ieder geval iets waarover je nog lang na kan denken. De mensheid vertoont zich in vele gedaanten.

Verslag Anja Roemer

Periode 17 Vrijdag 18 oktober t/m maandag 4 november 2024

**Hospitaleros: Henk Trimbach, Mieke Trimbach, An Pikker-Salari, Rudy Cornelis, Math Kerens,
Extra : Diedrick Jansen en Jeanine Wagemakers**

Aantal pelgrims: 946

Vrijdag 18 oktober

Voor een keer heeft de tweede verdieping dienst gedaan als herberg voor Hospitaleros. Voorzien was de derde verdieping maar, die was al helemaal winterklaar en proper en, “men wilde dat ook zo houden.”

Dus, op 18 oktober ontwaken vijf Hospitaleros , twee waren in het hotel, springen in de kledij en gaan ontbijten met z'n zeven.

Om half elf overdracht, gaan eten en, om 14 uur kunnen we aan de slag. Het is heel even wennen maar we komen er vlug weer in.

Pelgrims komen drijfnat binnen en zijn blij een bed te hebben. De dames in de wasserij worden als het ware overstelpt met natte en vieze was en moeten een extra tand bijsteken om het hoofd boven water te houden.

Verder geen problemen met pelgrims. Een man met baard (niet onze Jefe), die beweert Zwitser te zijn, probeert de herberg binnen te komen zonder ID of paspoort. Daar steekt de waard, in dezen Marisol, een stokje voor. Man met baard betreft Valentin erbij wat aanleiding geeft tot een ware polemieek. Het verhaal neemt een einde als hij hoort dat Marisol de Guarda Civil heeft gebeld, om hem te vertellen dat hij zonder paspoort niet in Spanje mag verblijven, meteen met de noorderzon verdwijnt. Verder nog een paar laatkomers (22 uur) maar toch , globaal, een fijne dag.

Zaterdag 19 oktober

Wat een verademing ... na zoveel regen op vrijdag vandaag een droge dag en zelfs een aangenaam zonnetje. De pelgrims kwamen gedurende de gehele middag steeds met kleine groepjes binnen. Ze hadden kunnen genieten van een prachtig uitzicht op de col de Lepoeder. Er checkten overwegend Spanjaarden en Fransen in maar ook Argentijnen, Amerikanen, een Chinees die samen liep met een Zuid-Koreaans en een jong Libanees stel. Nederlanders...? Jawel, twee jongedames. Ook vandaag moesten we de tweede verdieping nog openen voor enkele pelgrims. We vroegen ze vriendelijk of ze op het hun toegewezen bed wilden blijven liggen. Gisteren waren namelijk alle dertig pelgrims op de tweede verdieping naar onderbedden 'verhuisd' en moesten we deze morgen veel meer bedden schoonmaken dan waarop we gerekend hadden. Normaalgesproken geen probleem, maar de weekendwerkster was nog steeds ziek, dus we kregen nu ook de natte ruimtes op p1 en p2 en de begane grond erbij.

En dan nog het verhaal van de Amerikaan:

- Een Amerikaanse jongeman komt onder begeleiding van een Parijzenaar (Charles) met een hond op zaterdagmiddag, zeer moeizaam bewegend aan in de Albergue. Hij blijkt – ziek, zwak en misselijk – door de Franse wandelaar gevonden te zijn in een schuilhut in de bergen. De Franse jongeman was van plan terug te keren naar Saint Jean Pied-de-Port maar heeft het slachtoffer naar de Albergue gebracht. De dokter is gebeld en de Amerikaan is meegenomen naar het Centro de Salut. Daar constateerde men dat hij geen eten en drinken bij zich had en er verder niets met hem aan de hand was. De jongeman bleek niet verzekerd te zijn, moest flink wat Euro's betalen en teruglopen naar Roncesvalles. Later bleek dat het de tweede keer was dat hij aan de Camino was begonnen en dat hij de route de eerste keer niet voltooid had!

En het verhaal van de Belg:

- De schrijver dezes zit op de rand van zijn bed en heeft net zijn schoenen uitgetrokken. Het is iets voormiddernacht als de bel gaat. Drie ongeruste mannen, dertigers schat ik, staan voor de deur en vragen of wij hun vriend hebben gezien. Ze tonen een foto van de licht bebaarde die ze mogelijk op de berg zijn kwijtgeraakt. Twee andere groepsgenoten zijn met de

Bomberos naar boven gegaan. Wanneer ze de naam van de vriend noemen, herinnert een collega-hospitalero zich die naam. Ze haalt het laatste boekje met bed tickets, zoekt op de tegenbonnetjes en vindt de genoemde naam. Ik ga met een van de vrienden naar boven. Op bed 210 slaapt de 'verloren' vriend als een roosje en we laten hem slapen. De vrienden – opgelucht – hebben een kamer in La Posada.

Zondag 20 oktober

Hoe is het deze ochtend met de Amerikaanse en Belgische jongemannen? De Amerikaan gaat een dag en een nacht in een hotelkamer in Roncesvalles, maandag naar Pamplona en daarna ...? Dat weet hij nog niet.

De Belg heeft zich totaal geen zorgen gemaakt om zijn groepsgenoten. 'Ik was moe en ben hier als een blok in slaap gevallen. Mijn telefoon kon geen goede provider vinden dus die heb ik maar uitgezet.' Ja, hij heeft zijn maatjes weer gevonden en die hebben hem gewoon in de armen gesloten. Prachtig weer, vrolijke pelgrims, weinig wasjes. Veel Spaanse, Franse en Koreaanse pelgrims. Een enkeling uit Engels sprekende landen en vandaag warempel vier Nederlandse dames. Zondagavond gaat het brandalarm 3 keer na elkaar onterecht af. De oorzaak te veel vocht en stoom in de damesdouche. Marisol goochelt wat met de installatie en het probleem is opgelost.

Maandag 21 oktober

Het is prachtig weer en pelgrims hebben enorm genoten van hun wandeling of fietstocht. Het resultaat: maar 13 keer wassen en drogen. De herfstkleuren in de bossen om de herberg zijn overweldigend. Inmiddels kunnen wij in Casa Sabina uit volle borst meezingen met de bebaarde

bard met zijn toeristen uit verre oorden. Vooral Henk maakt indruk met zijn diepe bas terwijl Diedrick bij het eerste zanggeluid het pand verlaat. In de herberg zakken wij terug naar zo'n 60 pelgrims per nacht waarvan de helft met reservering. Een Franse heer foetert voor de ogen van zijn vrouw en kleindochter, Jeanine uit, omdat de wandeling vanuit Saint Jean Pied-de-Port wel 3 kilometer meer was dan hem was gesuggereerd. Even later, als hij wat is bijgekomen, excuseert hij

zich zo uitvoerig dat Jeanine een warme French kiss nauwelijks kan afhouden. De volgende ochtend komt hij zich nogmaals excuseren.

Dinsdag 22 oktober

De hele dag mist en druilerig weer. Pelgrims zijn koud, nat en erg moe. De warme douches zijn erg populair vandaag. Toch blijken veel mensen over de berg via de steile afdaling naar beneden gekomen. Een groep Franse jongeren onder begeleiding van een leek en een priester blijft slapen. De priester (in vol ornaat) regelt met Don Bibiano dat hij de mis mee mag celebreren. Vlak voor 22.00 uur komen er vanuit het donker nog twee broers aan met beiden minimaal 20 kilo op de rug. De jongste is erg uitgeput en werkt binnen een paar minuten een berg koekjes weg. Kort na 22.00 u liggen zij als laatsten in bed en kunnen wij de boel sluiten.

Woensdag 23 oktober

Tegen 08.00 uur trokken de wolken op en zagen we al gauw de sterren. (de zon is zo rond 08.30 uur boven de horizon). De pelgrims gingen welgemoed op pad. De groep Franse jongeren waren iets over achten de deur uit maar hadden dan ook de eetzaal en de keuken grondig gereinigd! De dag verliep soepel tot op het moment dat er een Oost-Aziatische dame haar wandelgenote kwijt was. Zij moest nog op de berg zijn. De vrouw ging terug om haar te zoeken. Wij hadden niet snel genoeg in de gaten dat we haar hadden moeten tegenhouden; twee verloren schapen maakt de boel alleen maar lastiger. Gelukkig kwamen beide dames na enige tijd, redelijk ontspannen binnenwandelen. Het zal vaker voorkomen dat iemand een onderbed neemt, terwijl hem een bovenbed is toegewezen. Deze Fransman had niet eens op zijn bed ticket gekeken, maar was in het eerste beste compartiment dat leeg was op een onderbed gaan liggen. Uiteindelijk moest hij 'verplaatst' worden ... naar een bovenbed. Hij bleef vriendelijk, maar vroeg de Hospitaleros of er toch niet nog een onderbed vrij was. We gunden hem dat.

Om 22.25 uur ging de bel. Twee Spaanse jongemannen, zeiden dat ze om 10.02 uur terugkwamen van Casa Sabina en niet meer binnen konden in de Albergue. Ze gingen naar het hotel en vroegen daar iemand van de Albergue te bellen. De receptioniste belde Marisol! Marisol appte ons. Intussen waren de twee teruggegaan naar de Albergue en ... vonden de bel! De bel die notabene sinds dit jaar meer in het zicht naast de deur is gehangen!

Donderdag 24 oktober

Met slechts 59 pelgrims kan het niet kalmer zijn. En met 6 betaalde wasjes komt er niet genoeg geld in het laatje om de centrifuge, die An heeft stuk gemaakt (niet echt natuurlijk.), te vervangen.

Maar goed, het is kalm en daar moeten veterano's die ooit 240 pelgrims hebben verwerkt even aan wennen. En het heeft zijn voordelen. Zo kan er meer tijd worden besteed aan de vermoeide pelgrim en is er tijd om een praatje met hen. Zo gaat de dag voorbij en 's avonds is er tijd voor overleg en een borrel.

Echter, om de dag af te sluiten kregen we nog een vorming over drie E's door 1 van ons. Wat het is moet je hem vragen. Misschien komt hij eens bij jullie langs.

Vrijdag 25 oktober

Regen, regen, regen. Het was een kletsnatte dag vandaag. De meeste pelgrims kwamen dan ook doorweekt en verkleumd aan. Zo verkleumd dat we af en toe moesten helpen om de rugzak los te gespen. Ze hadden geen kracht meer in hun vingers! En sommigen leken ook wat verward zodat het soms lang duurde voordat alle formaliteiten correct afgehandeld waren en ze onder de warme douche konden. De centrifuge beneden doet het gelukkig weer, een ferme klap op het avondse ding was genoeg om het weer aan de praat te krijgen.

Het was niet druk. Weer iets minder pelgrims dan gisteren.

Halverwege de middag ontdekten we dat bagage die niet vooraf betaald is vanaf nu afgeleverd wordt in Casa Sabina. Dus twee keer op naar Casa Sabina om een pelgrim te helpen zijn of haar financiële verplichtingen te voldoen alvorens ze hun rugzak mee konden nemen.

Verder niet veel bijzonderheden, kortom een rustige dag.

Zaterdag 26 oktober

De Amerikaanse dame op leeftijd die haar paspoort in haar geheime zakje had gestopt en vervolgens haar geheime zakje niet meer kon vinden, raakte niet in paniek. Ze is weleens vaker wat kwijt, wat uiteindelijk toch wel weer gevonden werd. En zo was het ook met het geheime zakje en dus het paspoort. Ze 'ging aan de haal' met een landgenoot, een bebaarde priester (met boordje!) die ze in de Albergue ontmoette. Deze morgen evenwel, nadat ze haar was en haar ontbijtticket had 'teruggevonden', bleek de priester spoorloos. Die goede man paste toch niet in haar geheime zakje ...?! De priester was op zoek naar een ontstekingsremmer en ging het wat rustiger aan doen.

Vandaag weer een dag met heel veel regen en weinig pelgrims. Math had een gesproken boodschap voor de Koreanen op zijn telefoon waarin hij duidelijk kon maken dat de natte regenponcho's beneden in de kelder konden worden uitgehangen en ook de andere pelgrims verwees hij naar de kelder en dat scheelde heel veel nattigheid op de slaapafdeling.

Niet alleen veel natte poncho's maar ook doorweekte schoenen in het schoenenhok en daar hebben we geprobeerd een oplossing voor te vinden zodat de pelgrims met droge voeten zouden kunnen vertrekken. Grote stukken karton op de planken, een ventilator aangezet en de deur dicht, hopelijk heeft het geholpen.

Nu er weinig pelgrims zijn, blijft er tijd over om echt met de pelgrims te praten en dat levert mooie verhalen op.

De avond brengen we door bij de Mostrador zodat we beschikbaar zijn voor de vragen van de pelgrims, we drinken koffie en doen het spel Wie ben ik of Wat ben ik, en dat kost heel veel denkwerk en levert heel veel plezier op.

Zondag 27 oktober

Je vindt het prettig of je verveelt je te pletter ... In de wasserij is nauwelijks aanbod voor machinewasjes en -droogjes. In totaal komen er 30 pelgrims verspreid over de middag binnen; de Hospitalero die van twee tot drie waarneemt voor Lierni schrijft slechts 1 pelgrim in, maar is met deze Koreaan wel twintig minuten bezig! De jongeman spreekt geen andere taal dan Koreaans en dus gaat de volledige communicatie via een vertaal-app op zijn telefoon. En nog blijkt niet alles duidelijk te zijn geworden. Hij dwaalt door de Albergue op zoek naar zijn warme hap. Gelukkig komt hij een Hospitalero tegen die hem op het goede spoor zet.

Maandag 28 oktober

De Koreaanse jongeman van gisteren heeft zich de volgende morgen om vijf uur buitengesloten en belt de Jefe uit zijn warme bedje! Ai ... dat doet pijn, temeer omdat de Jefe deze morgen mag 'uitslapen' (tot 07.55 uur).

Maar ... alles komt goed: de Jefe is die middag in de Lavandería, waar hij welgeteld 1 machinewasje mag verzorgen en waar twee Peregrinos kleine handwasjes komen doen. Tijd genoeg om de oogjes te sluiten.

Hans Perik en zijn plaatsgenoot Marijke arriveren. Ik 'vermoed' dat hij bij Eburne weer 'op zijn knieën heeft gelegen' voor enkele flesjes wijn die tijdens de najaarsbijeenkomst uitgedeeld kunnen worden. Hans neemt meteen de kans te baat om enkele reparaties uit te voeren en een lamp boven de buitendeur bij de Lavandería op te hangen.

Dinsdag 29 oktober

Na het uitzwaaien en de ochtendschoonmaak koffie op het terras in het zonnetje bij Casa Sabina, de tweede keer deze periode. Na de middagmaaltijd een fotosessie met Marisol.

Vandaag 20 reserveringen en uiteindelijk toch nog 49 pelgrims waarvan de laatste net voor tien uur nog binnenkwam. Geen idee hoe deze mensen het redden om in het donker veilig van die berg af komen, overdag is het al een hele toer.

Met zijn elfjarige zoontje, die voor de tweede maal een Camino loopt in Spanje, eerste de Del Norte en nu de Frances.

In de wasserij blijft het ook rustig en kunnen we het aan met een centrifuge, de andere centrifuge hebben we intussen bij de afgeschreven centrifuges in het fietsenhok gezet.

Woensdag 30 oktober

De dag begon met een bijzonder incident. Een jonge dame was om half zeven naar de wasserij gegaan, (kort nadat de deur was geopend) maar niet om haar was op te halen maar om een was aan te zetten! Hoewel alle schakelaars uitgezet waren bleek een machine toch te werken.

(hierover later meer). Ze had een wasprogramma van zo'n tweeëneenhalf uur gekozen! Op het moment dat Math en Rudy dat ontdekken is het programma al een tijdje onderweg. Zij onderbreken het kiezen een kort programma. De dame wordt verteld eerst maar te gaan ontbijten en daarna haar was op te komen halen. Onder de Hospitaleros ontstaat er wat discussie: was de betreffende dame verwijtbaar fout bezig of niet? Nergens staat geschreven, althans leesbaar voor de pelgrims, dat de pelgrims zelf niet aan de wasmachines mogen komen, de deur was open en ze had de avond tevoren keurig gevraagd hoe laat de wasserij open was.

Enfin, de dame heeft de gedroogde was om negen uur opgehaald en verklaarde echt niet geweten te hebben dat ze zelf niet mocht wassen met een wasmachine.

Maar er was nu nog een onduidelijkheid: hoe kon zij een machine aan de gang hebben gekregen terwijl alles uitgeschakeld was? Het blijkt dat je niet alleen de schakelaars uit moet zetten maar ook drie aardlekschakelaars!

Bij de schoonmaak zijn we begonnen met het winterklaar maken van de bedden op eerste en tweede etage.

De rest van de dag verliep vrij rustig. 35 pelgrims vonden een bed op de eerste verdieping en twee kozen ervoor hun tent op te zetten. Tijdens de 'avondzitting' bij de Mostrador missen we An, Diedrick en Hans omdat zij via teams een vergadering hebben van de werkgroep. Dat wordt later goedge maakt door Henk, hij zingt in een prachtige versie van "Halleluja" iedereen toe. Het is immers onze laatste avond samen, morgen vertrekken Rudy en Math naar huis.

Donderdag 31 oktober

Carmen rent over de Plaza de los Infantes naar de Hospitalero: 'Wat moet ik aan de groep vragen? Ik ben van de groep, wat hebben jullie nodig?' Natuurlijk wisten we dat er een groep zou komen deze dag. Het bleken studenten aan een universiteit in Madrid te zijn, een bont, internationaal gezelschap. Het organisatietalent van Carmen liet wel wat te wensen over, maar alla, aan het einde van een wat chaotische middag hadden toch alle 36 studenten en – wat later bleek – twee docenten een bed. Geen bonnen voor pelgrimsmenu en ontbijt, want die waren volgens Carmen niet nodig. Vervolgens liepen verschillende jongelui naar Marisol om alsnog bonnen te

kopen. Dat werd weer rennen naar, voor de helft volle flappentapper, want studenten met cash geld ... die bestaan immers niet meer.

Er kwamen nog meer pelgrims en we moesten ook enkele bedden op p2 gaan gebruiken. Een Franse dame vroeg om 21.30 uur wanneer wij het licht in de gangen uit zouden gaan doen. Ze wilde graag gaan slapen en wanneer het licht uit was, zouden de studenten wellicht ook stil zijn. Om 22.00 uur het licht uit maar er waren nog legio studenten die hun bed niet hadden opgemaakt; dus meteen rustig was het niet. Uiteindelijk werd het een nacht waarin noch de bel ging, noch het brandalarm loeide!

Vrijdag 01 november

Todos los Santos – een vrije dag voor de Spanjaarden. Veel toeristen. We hadden een extra Mis verwacht, maar die is er niet. De viering op 02 november (todos los muertos) zal ter intentie van de slachtoffers van de storm Dana in de regio Valencia zijn.

Enkele pelgrims zijn met de auto gekomen en lopen nog in twee dagen naar Pamplona. We krijgen de eerste verdieping voor de helft vol met hele rustige pelgrims. Twee Italiaanse meisjes hebben een dagelijkse overnachting begroot op 8 Euro per persoon, ze vinden 14 Euro eigenlijk wel wat te duur. Onze Jefe stelt hen voor een tentje ,dat achtergelaten is, op te zetten en dan samen voor in totaal 7 Euro gebruik te kunnen maken van alle faciliteiten in de Albergue. Dat aanvaarden ze dankbaar. Herman Velvis arriveert. Morgen is er een vergadering met Don Bibiano, Edurne en Marisol. Ook Diedrick, de nieuwe voorzitter van de WHR en An de penningmeester zullen daarbij zijn.

Zaterdag 02 november

Alles wat schoongemaakt kan worden, wordt schoongemaakt. Alles wat opgeruimd kan worden, wordt opgeruimd. Alles wat ingepakt kan worden, wordt ingepakt. We merken allen wel dat de

'pijp aan het leegraken' is, zo'n kleine twee dagen langer in Roncesvalles zijn dan 'normaal' dat is voelbaar. Vandaag ontvangen we nog pelgrims. Zondagochtend na een snelle afrondende schoonmaakbeurt en een ontbijtje, zwaaien we af. Nog een overnachting in Frankrijk en dan maandag naar Oosterhout, Culemborg en Uden.

Het was goed!

Libro de Oro Roncesvalles 2024

Opmaak en verzameld door :

Noortje Spekman- Waasdorp en Joke de Kler-Kuipers november 2024

